

НОВИТЕ ВИДОВЕ

*ЛОРЪН
ДОНЪР*

ТАЙГЪР

ЛОРЪН ДОНЪР ТАЙГЪР

Превод: Illusion

chitanka.info

Твърде пияна, Зенди се оказва на грешното място в грешното време и осъзнава, че ще умре. Когато отваря очи, открива, че се намира в обятията на прекрасен мъж. Той е прекалено съблазнителен, за да може да му устои — нейният паднал ангел. Тя се обвива около тялото му, твърдо решена да го има. Но действителността разбива фантазиите ѝ — ангелът се оказва от плът и кръв, и тя разбира, че е прельстила Нов вид.

Когато човешката жена го целува, шокът на Тайгър бързо се превръща в силна страст, въпреки факта, че тя се опитва да свали дрехите му, докато е ангажиран в операция на работната група. Освен това, той е категоричен, че никога няма да си вземе половинка. Да следва това свое решение става все по-трудно, тъй като двамата със Зенди не могат да свалят ръцете си един от друг. Вкусът на малката човешка жена и начинът, по който я усеща в обятията си, карат Тайгър да иска все повече и повече.

ПРОЛОГ

Зенди разбра, че е попаднала в голяма беда. Все още не беше сигурна как заради няколко питиета, в които да удави мъката си, се бе оказала в тази бъркотия, но беше така. Една чаша се разби в стената в близост до нея, бирата я оплиска цялата и тя се сви на мястото си, опитвайки се да бъде възможно най-малка мишена. Едно тяло се приземи почти в краката ѝ. Мъжът изсумтя от силния удар в пода и се помъчи да стане. Зенди бързо скочи, столът ѝ се прекатури с трясък.

Не искаше да става част от боя, но нямаше друг избор. Пияните идиоти правеха всичко възможно да се избият един друг, а тя беше в капан в другия край на бара. Погледът ѝ трескаво затърси изход — врата или дори прозорец, за да избяга. Беше заобиколена от три масивни стени и единственото спасение бе да си проправи с усилие път през плътната стена от бореци се тела.

— О, по дяволите — промърмори под нос.

Една от масите до нея се прекатури, когато някакъв мъж, след като бе получил юмрук в лицето, залитна върху нея, като едва не смачка краката ѝ. Младата жена се извърна, прекрачи стола, на който бе седяла, и се качи върху маса в ъгъла. Нямаше къде другаде да отиде. Още две тела се удариха в пода прекалено близо до Зенди. Трети мъж се приземи върху падналата двойка и те се претърколиха опасно близо до нейното убежище. Започнаха да си разменят удари, единия дори дръпна косата на противника си.

От тази височина гледката към помещението бе много по-добра и тя се увери, че все още се намира в капан. Две малки групи се бяха сбили заради мача по телевизията и това се бе превърнало в бой, обхванал цялото заведение. Участваха най-малко четиридесет души. Няколкото жени в бара бяха успели да избягат навън и Зенди им завидя. Самата тя нямаше шанс да се промъкне между бореците се тела и да ги последва.

Гърбът ѝ се прилепи към стената, дъхът замря в гърдите ѝ и тя започна да се моли ченгетата да дойдат по-скоро и да разтърват

биещите се, преди да стигнат до нея. Борещите се на пода мъже се удариха в краката на масата и тя се разтресе. Зенди изхленчи. Погледна към съседната маса, готова да скочи върху нея, но едър мъжага се блъсна в дървената ѝ повърхност. Тя се срина под тежестта му и младата жена потрепери, когато той се приземи върху счупените парчета.

В този момент Зенди горчиво съжаляваше, че не си бе останала къщи. Но просто искаше да забрави мъката, като прекара вечерта, ядосвайки се на съдбата за ударите, които ѝ бе нанесла. Когато ѝ предложиха по-добре платена работа, преместването от Лос Анджелис в Северна Каролина изглеждаше като сбъдната мечта. Вложи всяко пени от спестяванията си в закупуването на първата си къща и си помисли, че всичко ще е наред.

В рамките на три седмици осъзна каква поредица от грешки е направила, започвайки новия си живот. Шефът ѝ се оказа садистичен робовладелец и шовинистично прасе. Идиотът знаеше колко много зависи тя от запазването на работата си и без колебание се възползваше в пълна степен от това. Той бе прекарал последната седмица правейки всичко възможно, за да я накара да се чувства нещастна. Беше я разстроил до такава степен, че тя се озова в „Бар и грила на Мики“. Още една грешка.

Двама мъже се вкопчиха един в друг и се сбиха, все още стоейки на краката си. Те се блъснаха в стената до Зенди и се спънаха в мъжа, който се опитваше да вдигне пияното си тяло от останките на счупената маса. И двамата паднаха върху него. Младата жена отново се огледа трескаво из помещението, молейки се всички да спрат да се бият.

Вратите на бара бяха широко отворени и Зенди видя как няколко необичайно високи мъже влязоха в заведението. Всички те носеха еднакви черни униформи и защитно полицейско оборудване. Черните им каски, бронежилетките върху гърдите им и шлемовете, покрили лицата им, бяха нещата, които бе щастлива да види. Зенди изпита огромна радост, че е пристигнала помощ и че момчетата бързо ще установят контрол над ситуацията.

Не беше единствената, която забеляза пристигането им. Няколко паникьосани пияници, които вероятно се страхуваха да не бъдат арестувани, отскочиха към нея и Зенди изпищя, когато някой се

стовари върху масата. Масата се наклони и дървото се разцепи под тежестта на мъжа, а тя размаха ръце, за да се хване за нещо — каквото и да е — но всичко свърши с това, че падна на пода по задник.

Болка прониза гръбнака ѝ, карайки я да застине от шока, но младата жена бързо се съвзе, когато някой едва не стъпи на пръстите ѝ. С мъка застана на ръце и колене и трескаво запълзя към другата маса, за да се скрие под нея, тъй като да бъде върху нея не бе най-добрата идея.

Нещо голямо и месесто се приземи върху гърба ѝ и я притисна плътно към пода, изкарвайки въздуха от дробовете ѝ. Мъжът не се изправи, той бе невероятно тежък и я притискаше безмилостно към твърдата повърхност. Върху него се приземи друго тяло. Тежестта върху нея се удвои и тя започна да се задушаваша.

Нечия пета удари бедрото ѝ, човекът изруга на висок глас, когато се препъна в нея и с цялата си тежест се стовари върху крака ѝ. Зенди изстена от болка. Сега най-малко трима души лежаха отгоре ѝ. Ситуацията стана още по-отчайваща, тъй като повече хора започнаха да се препъват в падналите.

Зенди опита да се движи и когато нищо не се получи, осъзна целия ужас на ставащото. Бяха я приковали към пода. Дори не можеше да си поеме глътка въздух, огромната тежест я притискаше и очевидно скоро щеше да умре на мръсния под на бара под куп пияни идиоти. Когато нечий лакът или юмрук я удари по главата, тя успя да повдигне ръце, в опит да предпази лицето си.

Мъжете върху нея започнаха да се бият помежду си, и купчината се поотмести. Младата жена мъчително си поема дъх, чувстваше цялото си тяло смазано, но успя да издаде още един ужасен писък.

Защо не осъзнават, че ще ме убият? Нима не знаят, че съм под тях? О, Боже!

Още тела падаха и падаха върху нея, докато тя не почувства, че от огромния натиск бедрата и гръдния ѝ кош всеки момент ще изхрущят и ще се счупят. Това положение даде ново значение на думата *агония*. Болеше я толкова много, че не можеше да си поеме дъх, дори и да бе в състояние да диша.

Юмрук удари ръката ѝ и тъканта се скъса, нещо се заби болезнено в едната буза на дупето ѝ. Когато купчината тела се раздвижи още малко, една от обувките ѝ се изхлузи. Груб плат остърга

вътрешната страна на крака ѝ, купчината отново се размести и младата жена имаше чувството, че цялата тежест се съсредоточи върху дробовете ѝ. Не можеше да диша.

Обхвана я паника, тежестта върху нея не намаляваше. Вкопчи се в дървения под, без да се интересува колко е мръсен и извърна лице, отвори очи. Забеляза крака на масата на сантиметри от протегнатата си ръка, посегна и успя да обвие пръсти около дървото.

Опита да издърпа тялото си, но силите ѝ бяха отслабнали. Пред очите ѝ се появиха петна. Лицето ѝ пламтеше и тя усети, че се задушаваше. Премигна, съсредоточи цялото внимание върху ръката си, и затрепери от напрежение в мускулите. Кракът се придвижи по пода със стъргане. Масата се премести съвсем малко, вместо тялото ѝ. Все повече и повече петна танцуваха пред очите ѝ и в този момент младата жена осъзна, че ще умре.

Главата ѝ клюмна, бузата ѝ се притисна към студения под. Дробовете ѝ горяха, но нито глътчица въздух не влизаше през отворената ѝ уста. И тогава си спомни как на двадесет и първия си рожден ден майка ѝ ѝ изнесе лекция за опасностите в подобни барове и колко е хубаво богобоязливите момичета да ги избягват. Майка ѝ беше специалист по избягване на греха.

Зенди се бореше с чернотата, която заплашваше да я погълне, не желаше да напуска живота. Представи си как полицията информира родителите ѝ, че дъщеря им е умряла, в мислите ѝ се появиха образите на мама и татко, които отново щяха да бъдат разочаровани от нея. Те щяха да превърнат смъртта ѝ в урок за опасностите от алкохола за всички от семейството. Може би щяха да споделят с цялата църква новината за позорната ѝ смърт в бара.

Животински рев се извиси над грохота от побоя. Зенди беше слушала истории за това, че хора, преди смъртта си, чували пеене на ангели, но никой никога не бе споменавал за страшни звуци. В този миг разбра, че се отправя към ада. Призна си, че вероятно заслужава да бъде осъдена на вечно проклетие за някои от нещата, които бе извършила в своя тридесет и една годишен живот, но това бе прекалено.

Животът се изплъзна от нея и младата жена нямаше друг избор, освен да приеме съдбата си. Всичко потъна в мрак.

* * *

Тайгър беснееше. НСО бяха предложили на местния шериф цялата подкрепа, от която би имал нужда, но никой не бе очаквал, че възрастният мъж ще го приеме чак толкова буквално. В Резервата се бе получило спешно обаждане от шериф Грег Купър, с молба за незабавна помощ, за да се преустанови сбиване в някакъв бар. Той и неговите заместници не можели да се справят сами със ситуацията.

Тайгър погледна с раздразнение към мъжете от Новите видове, които бе съумял да събере за много кратко време.

— Не наранявайте глупавите, пияни човеци! Просто ги разтървете и ги изкарайте от сградата!

Нито един от хората му не искаше да бъде тук. Биха предпочели да продължат да изпълняват задълженията си по охраната на Резервата. Контактите с човешките същества никога не водеха до нищо добро. Видовете се страхуваха или гледаха с пренебрежение на хората. Гените им, смес от човек и животно, ги правеха различни, по-силни и по-бързи, и повечето хора не можеха да ги възприемат. Когато му наредиха да изпълни молбата на полицията от близкото градче, Тайгър си помисли за бедствието, което можеше да последва, но той просто изпълняваше заповеди. За да подобри отношенията с местните жители, Джъстис сам бе предложил на съседите им, по всяко време да се обръщат за помощ към НСО, благодарение на което Тайгър и неговите офицери се озоваха тук, да се справят със сбиването.

Двамата пияни мъже, в близост до Тайгър, го забелязаха едва когато ги хвана за раменете и ги отдалечи един от друг. Те хвърлиха един поглед към разгневения Нов вид и побягнаха навън — страхът им от него беше по-силен от желанието да продължават да се бият. Тайгър се придвижи към следващата двойка, разменяща си удари, промъкна се между двамата и вдигна щита на каската, за да могат да видят лицето му.

— Спрете! — изръмжа, без да се поколебае да използва страха като начин да опразни бара.

Женски писък отекна от дъното на помещението, и главата на Тайгър моментално се обърна в тази посока. Жената звучеше ужасено. Погледът му попадна на червенокоса жена, която трепереше върху

маса в далечния ъгъл, но изведнъж падна на пода и изчезна от полезрението му.

Тайгър погледна към мъжете си, които извеждаха хората навън, но това не бе достатъчно бързо, за да се добере безпрепятствено до жената. Отново извърна глава към мястото, където бе изчезнала. Той беше по-висок от човеците и имаше добра видимост, но не я забеляза да се появява отново.

Какво прави малка човешка жена сред биещи се мъже? Не знаеше отговора на този въпрос, но цялата ситуация напълно бе лишена от здрав разум. Човешките жени бяха крехки и неагресивни. Инстинктите му крещяха, че тя е в опасност. Реши да си пробие път в мелето, за да я измъкне, и се насочи в тази посока.

— Разкарайте се! — ръмжеше на пияниците като ги хващаше и блъскаше настрани, без капка предпазливост.

Все още не можеше да види дребната женска, но видя мъжете, които се стоварваха един върху друг в тази зона. Видя как друго лице изчезна в морето от глави и у него се загнезди ужасното предчувствие, че тя е някъде там, в тази заплетена купчина от биещи се тела.

Пиян мъж се извъртя и засили юмрук в лицето на Тайгър, но неговите рефлексии бяха по-бързи. Той наведе глава на една страна, юмрукът прелетя на сантиметри от лицето му, когато едрата му длан се затвори около човешката ръка, преди да успее да се дръпне назад, за да повтори удара. Гневът му кипна отново и той приложи малко повече сила. Човекът изкрещя от болка, костта му се счупи и Тайгър изръмжа на пияницата, преди да го освободи.

Мъжът притисна счупената ръка към гърдите си и заплака като момиче, препъвайки се към изхода на бара. Тайгър продължи напред, търсейки с очи червенокосата, докато разчистваше пътя си, блъскайки телата встрани.

Секунди по-късно обостреният му слух долови тих женски стон, едва различим сред ругатните, звука от удара на плът в плът, тежкото дишане на хората около него и чупенето на маси и столове. Новия вид се спусна към купчината тела, блъскайки всеки изпречил се на пътя му. Жената беше в сериозна беда и той не даваше и пет пари, ако рани няколко човека, докато я намери.

Спря на мястото, където последно видя червенокосата жена и се загледа в групата мъже, проснати на пода. Те се биеха с лакти и

юмруци. Един от тях заби глава в корема на друг, защото онзи го дърпаше за косата. Тайгър бързо огледа мелето и забеляза изящна ръка, подаваща се изпод телата. Тя беше тънка, бледа и безспорно женска. Ръката с лакирани в бледо розово нокти лежеше до крака на масата с дланта надолу. И не помръдваше.

Изпълни го ярост. Пияните идиоти бяха паднали върху жената, смачквайки я с по-едрите си тела и само много малка част от нея можеше да се види. Не успя да различи нищо друго освен ръката ѝ. От гърдите му се изтръгна нов рев. Наведе се, грабна първото тяло, попаднало пред погледа му, и го хвърли далеч от купчината. Мъжът изкрещя, когато полетя във въздуха и се удари в стената. Но на Тайгър не му пукаше, дори не погледна към него. Грабна друг мъж и го запрати в противоположната посока — освободи краката на жената.

Най-накрая я разкри напълно и падна на колене до неподвижното ѝ тяло. Главата ѝ беше обърната към него, но дългата червена коса покриваше лицето и скриваше чертите ѝ. Той изрева отново, за да поиска помощ от своите мъже, когато видя, че гърдният ѝ кош не се повдига и спуска. Слэш се появи внезапно и коленичи от другата страна на жената. Още Нови видове се притекоха на помощ, като изтикаха останалите пияни настрани и освободиха района.

Ръцете на Тайгър трепереха, докато бързо и акуратно оценяваха състоянието на жената. Тя имаше отпечатыци от стъпки по дупето, гърба и бедрата, там, където мъжете бяха стъпвали върху тялото ѝ. От гърлото му излезе ръмжене. Искаше му се да бе убил онези, които ѝ бяха сторили това. Обърна я по гръб много внимателно, в случай, че имаше счупени кости.

Много нежно я положи да легне, преценявайки, че тежи около петдесет и осем килограма и е висока метър шейсет и пет. Носеше дънки и розова блузка с ръкави до лактите. Единият от ръкавите беше разкъсан чак до рамото, доказателство, че не само я бяха тъпкали, но и удряли. Костите ѝ бяха фини и той бързо долепи ухо над меките ѝ гърди. Не долови никакъв пулс и издаде болезнен стон.

— Мамка му! — прошепна Слэш. — Убили са малката женска!

Тайгър се изправи и опипа ребрата ѝ, проверявайки за фрактури, но не откри нищо. Когато докосна кожата ѝ, тя бе все още топла. Изчисли колко време е минало, откакто чу хленченето на жената и предположи, че е по-малко от минута. Значи не беше твърде късно.

Опипа отново ребрата ѝ, знаеше, че ако са натрошени, всичко щеше да бъде безнадеждно, но отново не намери счупени кости.

— Какво правиш, по дяволите? — извика шериф Купър. — Опипваш циците на жената ли?

— Не! — изръмжа Тайгър. Издърпа каишките на бронезилетката си, съблече я и повдигна главата на непознатата, за да я пъкне под нея като възглавница.

— Тя не диша — информира Слэш възрастния мъж. — Тези пияници са я смазали.

— Кучи синове! — въздъхна шериф Купър. — Тъпи кучи синове.

Тайгър не обърна внимание на мъжете, концентрира се изцяло върху жената, наклони главата ѝ назад и нагласи жилетката под нея. Сърцето му блъскаше лудо, но доктор Триша го бе обучила как да реагира при извънредни ситуации. Джъстис бе настоял всички офицери да владеят основните умения при оказване на първа помощ и Тайгър се бе съгласил. Никога не бе бил по-щастлив, че притежава тези знания, отколкото бе в този момент.

С леко треперееща ръка той отстрани червената коса от лицето на жената. С нежните си човешки черти, с пълните, нацупени устни и тънкия си нос непознатата се оказа доста хубава. Бузата, на която бе лежала до преди малко, беше леко зачервена, но останалата част от кожата ѝ бе твърде бледа. Жената все още не дишаше.

Той се надигна, намери правилното място и сложи ръце между гърдите ѝ. Надяваше се, че щедрата им големина ще омекоти натиска на дланите му достатъчно, за да се предотврати счупване на костите. Направи тридесет натискания.

— Какво правиш сега, по дяволите? — Шерифът пристъпи по-близо.

— Реанимирам — изръмжа Тайгър.

Смъкна ризата си, нагъна я и я пъкна под врата на жената, за да наклони главата ѝ назад. Увери се, че дихателните ѝ пътища са свободни, стисна я внимателно за носа, отвори челюстта ѝ, за да раздели меките ѝ устни и притисна устата си върху нейната. Погледът му се насочи към гърдите ѝ. Загледа се в сметаново бялата ѝ кожа и цепката, подаваща се от деколтето на розовата ѝ блузка и вдиша въздух в дробовете ѝ. Гърдите ѝ се повдигнаха.

Тайгър леко се отдръпна, вдиша въздух, отново покри устата ѝ и го издиша в нея. Погледът му се прикова в цепката на гърдите ѝ и видя как гърдният ѝ кош се разшири. След това направи нов цикъл от гърден масаж и тялото под ръцете му потрепна леко. Той се отдръпна назад и забеляза, че лицевите ѝ мускули също потрепват. Наведе глава, прилепи ухо между гърдите ѝ и чу ударите на сърцето. Жената дишаше самостоятелно. И макар че дишането ѝ приличаше повече на задъхване, Тайгър се отпусна успокоен и се изправи.

— Тя диша отново и има пулс. — Той вдигна поглед към шерифа. — Те са я притискали и са изкарали всичкия въздух от дробовете ѝ, докато сърцето ѝ е спряло да работи, но я открих навреме.

— Ще се обадя на бърза помощ. — Възрастният човек грабна радиостанцията. — Благодаря ти много!

Тайгър внимателно огледа жената. Цветът на кожата ѝ се подобряваше, тъй като тя вече дишаше, но не му хареса да я гледа така, просната на пода. Беше обучен да защитава слабите, да помага на пострадалите и да чака за помощ, след като е направил всичко по силите си, но нещо в него се отврати от гледката на жената, лежаща там, където хората почти я бяха убили.

Затова се наведе, внимателно подпъхна ръцете си под нея и я вдигна. Беше толкова лека, колкото бе предположил. Притисна я към гърдите си и използвайки силата на краката си, се изправи. Погледът му срещна този на Слеш.

— Вземи ми нещата. Ще я занеса навън, на чист въздух, докато чакаме линейката.

Слеш кимна, грабна смачканата риза и вдигна бронираната жилетка. Тайгър намести по-удобно скъпоценния си товар и се обърна, за да огледа останалата част от бара. Мъжете му бяха разпръснали останалите посетители. Боевете бяха прекратени и офицерите му помагаша на пострадалите, някои от които бяха тези, които бе хвърлил, за да достигне до жената, но не се чувстваше виновен за това.

Излезе от бара и заобиколи сградата, отчаяно искаше да се махне от човеците, които едва не бяха убили жената. Те бяха пияни и глупави и не искаше да рискува тя отново да се озове в опасност. Отнесе я до един от джиповете, с които бяха пристигнали. С лакът провери топлината на предния капак, извърна се настрани и положи жената

върху топлия метал, като настани главата ѝ в сгъвката на ръката си, докато се взираше в лицето ѝ.

Цветът на кожата ѝ бе значително по-добър, почти нормален, но все още изглеждаше малко бледа. Предположи, че може би това е естественият ѝ цвят, тъй като бе червенокоса. Косата ѝ бе дълга, къдрава и красива. Вероятно стигаше до средата на гърба ѝ и бе невероятно мека. Жената се размърда, премести единия си крак и устните ѝ се разтвориха леко, когато въздъхна.

Тайгър се помоли тя да не се събуди, докато пристигне линейката. Жената щеше да види променените му черти и да разбере, че той е един от Новите видове и може би щеше да започне да крещи. Лампите на паркинга светеха ярко и тя веднага би забелязала, че не е един от нейния вид.

Тайгър много мразеше, когато човешките жени го видеха и нададяха писъци, които пронизваха тъпанчетата му. Повечето реагираха точно по този начин и това го влудяваше. Продължи да наблюдава лицето ѝ с надеждата, че няма да се събуди, но доколкото можеше да прецени, тя щеше много скоро да го направи.

Жената отново се размърда, главата ѝ в сгъвката на лакътя му се обърна настрана. Тя въздъхна и носът му се изпълни с приятен плодов аромат. Очите ѝ се отвориха. Тайгър чакаше да забележи чертите на лицето му и да започне да крещи.

Очите ѝ бяха тъмнозелени и красиви. Тя погледна небето, примигна и най-накрая се фокусира върху него. Объркването ѝ можеше лесно да се прочете. Жената примигна отново и заизучава чертите му. Пое си дълбоко дъх и погледът ѝ зашари по голите му рамене, ръце, гърди. Тайгър потръпна вътрешно. Забравил беше, че смъкна ризата си и знаеше, че непознатата най-вероятно ще повярва, че е жертва на сексуално насилие, виждайки, че горната половина на тялото му е гола.

Но тя така и не се разкрещя, вместо това направи последното нещо, което очакваше. Усмивка изви устните ѝ и Тайгър можеше да се закълне, че видя весели пламъчета в красивите ѝ очи.

* * *

Зенди отвори очи и видя безброй звезди в тъмното небе. Чувстваше се замаяна, сякаш току-що се е събудила от дълбок сън. Но не беше в леглото си. Примигна и премести поглед, само за да се взре в най-забележителните котешки сини очи, които някога бе виждала. Техният цвят, форма и невероятно дълги мигли я хипнотизираха.

Нюансът на синьото беше уникален и злато обграждаше овалните зеници. Можеше да гледа в тях вечно, но любопитството я накара да проучи масивната костна структура на лицето, толкова странна с тези по-широки и високи скули, но въпреки това много привлекателна. Той беше въплъщение на мъжествеността, най-поразителния мъж, който някога бе виждала — красив, удивителен и очарователен едновременно.

Златистият тен на кожата му идеално се съчетаваше с гривата от гъста коса, обрамчила лицето му. Светли кичури се смесваха с пясъчноруси и червени нишки, които се бяха измъкнали от опашката на врата му и се спускаха върху чифт невероятно широки рамене. Погледът ѝ се спря върху тъмните му плоски зърна.

Наслади се на гледката на мощните му перфектни гърди, които бяха без нито едно косъмче. Кафеникавата кожа се опъваше върху ясно очертани мускули и Зенди не можа да не забележи внушителните размери на бицепсите му. Погледът ѝ се спусна още по-надолу към плоския корем и ясно изразените шест плочки. Сърцето ѝ ускори своя ритъм и диво заблъска срещу ребрата ѝ. Мъжът беше великолепен — бог.

Не е бог — обади се тих глас в главата ѝ. Трябва да е ангел. Зенди се намръщи, опитвайки се да подреди обърканите си мисли. *Има ли ангели в Ада? Дали Луцифер не беше Паднал ангел?* Бе чела Библията в ранното си детство, затова спомените ѝ за ада и рая бяха мъгляви, но бе уверена, че той е точно такъв. Това означаваше, че прекрасното създание пред нея сигурно също е паднал ангел.

— Готова съм да дойда с теб — прошепна.

Той примигна и леко повдигна вежди.

— Да дойдеш с мен? Къде?

Гласът му бе дълбок и дрезгав, и предизвика приятни тръпки по цялото ѝ тяло. Беше чула, че дяволът може да изкуши всеки да съгреша и ако изпращаше на току-що умрелите хора паднали ангели,

които приличаха на този, тя беше напълно готова да направи всичко, което той поискаше.

Усмихна му се.

— Можеш да ме отведеш направо в ада, ако и ти си там.

Усмивката смекчи чертите му и го накара да изглежда още по-красив.

— Пила сте прекалено много.

Знаеше, че един ден животът ще я скрита по задника. Трябваше да послуша майка си, но вече бе твърде късно. Опита се да седне. Искеше да го види по-добре. Възглавницата под главата ѝ се оказа едната му ръка и той ѝ помогна да се надигне. Другата му ръка се уви около кръста ѝ, за да я подкрепи, когато тя се обърна с лице към него и погледът ѝ се прикова отново в плочките на корема му. *Чисто съвършенство.*

— Знам. Направих много неща, които знаех, че не трябва да правя. И така се оказах тук. — Облиза устни и забеляза как погледът му се сведе към устата ѝ. Той беше толкова красив, най-добре изглеждащото мъжко създание, което някога бе виждала. Не че бе виждала нещо подобно. Но това не беше важно. Плъзна се по-близо до него и се усмихна.

О, по дяволите, всичко! Вече съм се запътила към Ада, защо да не се възползвам? Страхуваше се, че този ангел ще я придружи до там и ще я остави. Мислено започна да отмята списъка на лошите неща, които бе извършила. Предбрачен секс. Открадна писалка от последната си работа. Преди известно време изрита в топките един от бившите си, когато го хвана, че ѝ изневерява. Това не беше правилно, но, о, почувства се толкова добре, докато го гледаше как се превива и стене от болка. Беше ѝ разбил сърцето и дори не се извини, затова трябваше да се погрижи и той да страда. Това доведе до раздяла и Зенди спря да брой греховете си.

— Ти си най-красивото нещо, което някога съм виждала — призна му тихо. — Така или иначе ще отида в ада, мога да направя това, което най-много искам в момента, нали?

Очите му леко се присвиха.

— Какво...

Тя решително го прекъсна:

— Майната му! Искам те!

Зенди посегна и хвана топлите му рамене. Разтвори бедра, придърпа мъжа по-близо, докато коленете му се удариха в края на това, върху което тя седеше. Обви крака около кръста му и притисна тялото си до едрия му торс.

Дишането на мъжа стана накъсано и той изглеждаше изумен. Зенди се засмя, сега щеше да му покаже какво е грях. Обви ръка около врата му, а другата плъзна надолу по мощните му гърди, за да се наслади на топлата гладка кожа. Дланта ѝ продължи пътя си по плоския корем, усещайки под пръстите си всеки негов мускул и спря едва когато се натъкна на колана на панталоните му, който спря по-нататъшното ѝ проучване.

— Какво правите? — изръмжа думите ангелът.

Той е толкова дяволски секси!

— Целуни ме!

Мъжът примигна, но не помръдна.

Пръстите ѝ на врата му хванаха и властно стиснаха дългата му коса. Придърпа устата му надолу към своята и го целуна. Плътно стиснатите му устни се притиснаха към нейните. Тя прокара език по тънката линия между тях, мъжът простена и отвори уста. Зенди се възползва, не беше сигурна с колко време разполага, преди да я заведе там, където тя трябваше да отиде. Езикът ѝ навлезе в устата му. Острите му зъби я одраскаха, но без да ѝ причинят болка.

Ангелът имаше остри зъби! Зъби, котешки очи и ръмжащ глас. Това я възбуди още повече, както и вкусът му, когато отвърна на целувката ѝ. Изглежда устите на ангелите имаха вкус на череша, а това беше нейният любим. Ръцете му зашариха по тялото ѝ, увиха се около него и хванаха в шепи дупето ѝ, за да я придърпат по-близо. Твърдата издутината на ерекцията му се потри срещу клитора ѝ през дрехите. В този момент Зенди позна рая.

Прилепи се плътно към него, когато я повдигна. Намести се удобно и се задвижи, търкайки се в члена му. Почувства се невероятно. Гърдите я боляха. Искаше този ангел повече, отколкото някога бе искала някого или нещо, но неочаквано позна ада. Той не можеше да я чука с всичките тези дрехи между тях.

Ръката ѝ беше в капан между телата им, но тя успя да намери копчетата — дръпна и откъсна първото, после още едно, докато отвори панталоните му. Изви длан и срещна горещата му гола кожа, размърда

пръсти и намери пениса му. Нейният ангел не носеше бельо. Плъзна ръка вляво и обви пръсти около дебелия му ствол.

Мъжът измърка в устата ѝ, след което изръмжа и целувката стана почти брутална. Изобщо не я бе грижа, ако зъбите му я нараняха, защото целувките му я караха да изгаря от страст по него. Опита се да издърпа члена му, за да го освободи от проклетите панталони, но се оказа невероятно трудно. Телата им бяха притиснати твърде плътно едно в друго и пенисът му бе затворен като в капан между тях.

Ад! Може би именно това представляваше — реши тя, чувствайки се разочарована. Искаше ѝ се двамата да са голи и ангелът да е дълбоко заровен в утробата ѝ, но всичко, което можеше да направи, бе да гали само частите от перфектното му тяло, до които можеше да достигне.

Откъсна устата си от неговата, за да прекъсне целувката. И двамата дишаха тежко — взря се в прекрасните му очи.

— Чукай ме! — помоли му се. — Ти си огромен и аз те искам вътре в мен толкова силно, че чак ме боли. Махни тези дрехи от нас!

Мъжът изръмжа, очите му, вперени в нея, се присвиха и той внезапно я пусна и притисна към твърдата повърхност на онова, на което беше седнала. Едната му ръка пусна дупето ѝ, сграбчи ръба на блузката ѝ и я вдигна нагоре. Груба, гореща длан се плъзна по кожата ѝ и стисна едната ѝ гърда. Широкият му гръден кош притисна тялото ѝ, почти смачквайки гърдите ѝ под едрият торс. Стисна отново пълната ѝ гърда, изръмжа срещу езика ѝ и притисна здраво хълбоци между разтворените ѝ крака. Другата му ръка сграбчи китката ѝ, като отново размърда бедра и дръпна ръката ѝ от панталоните си, за да я принуди да освободи члена му. След това се намести точно срещу нейната женственост и започна усилено да трие твърдата си дължина срещу клитора ѝ.

Зенди изстена. Чукането през дрехи не беше най-добрата идея, но тя щеше да вземе всичко, което ангелът ѝ даваше. Той залюля бедра, притискайки възбудената си плът в нея и младата жена сграбчи рамото му с ръката, с която преди държеше члена му. Мъжът хвана дънките ѝ отстрани и дръпна. Когато се чу звук от разкъсване на плат, нивото ѝ на възбуда скочи рязко. Все пак нейният ангел беше решил да разкъса дрехите ѝ и да влезе в тялото ѝ.

ДА!!!

— Ъъм, извинете ме?! — Беше мъжки глас, който прозвуча силно и доста близо. — Линейката идва и някой може да забележи теб и човешката жена. Би могъл да кажеш, че отново има проблеми с дишането, но се съмнявам да ти повярват, че я реанимираш.

Ангелът ѝ откъсна устата си от нейната и обърна глава, за да погледне нещо зад себе си.

— По дяволите! — изръмжа той. — Благодаря, Слэш. Загубих всякакъв контрол.

— Предположих. — Другият мъж се изкашля.

Зенди беше обърквана, когато нейният ангел я дръпна да седне и я пусна. Той се взираше в нея с невероятните си очи, когато отстъпи назад и посегна да закопчее панталоните си. Младата жена извърна глава и се вторачи в другото същество, застанало на няколко крачки от тях. И то бе облечено в черно и имаше същите котешки очи. Не гледаше към нея, а се хилеше на падналия ангел.

— Съжалявам — каза тихо съществото в черно. — Ако не бях ви прекъснал, щеше да я вземеш точно тук, където стоиш, и когато линейката пристигне, хората щяха да ви видят. И двамата вероятно ще се почувствате неудобно, ако има свидетели на секса ви върху предния капак на джипа.

Върху черната риза на мъжа имаше бял надпис. Зенди присви очи, прочете трите букви и разбра, че ги бе виждала някъде преди. Споменът я порази мигновено, като светкавица. НСО беше съкращение на Организацията на Новите видове.

Погледът ѝ се върна рязко към красивия паднал ангел. Той дишаше тежко, а очите му напрегнато сезираха в нейните. Огледа добре чертите му и сякаш усети как кръвта се оттича от лицето ѝ.

— Не съм мъртва, нали?

Мъжът, когото бе целувала, поклати глава.

— Ти това ли си помисли?

В този миг Зенди почувства как тялото ѝ бързо охлаждава от изгарящото желание да скочи върху мъжа, да го притисне към земята, да разкъса панталоните му и да продължи това, което бяха започнали.

— Мамка му! Ти не си... — Не можеше да каже паднал ангел, защото той щеше да си помисли, че е луда. По дяволите, беше точно такава. *Не*, коригира се тя. *Пияна съм*.

— Аз съм какво? — Тонът му се задълбочи и за миг в очите му проблесна гняв.

— Вие сте един от тези Нови видове, от Резервата, нали?

— Да.

Зенди затвори очи и се обгърна с ръце. Порази я мисълта, че току-що едва не бе насилила Нов вид. Те бяха хора, чиято ДНК бе смесена с животински гени. Някаква луда фармацевтична компания ги бе превърнала в полуживотни и извършваше незаконни опити с тях. *Кучи син!* Очите ѝ се отвориха.

Младата жена се огледа и позна паркинга на бара. Отпред, пред сградата, под външното осветление забеляза шерифа и някои от заместниците му. Няколко пияни мъже спореха с тях. Не беше умряла на пода в бара, както вярваше, но изведнъж съжали, че не се беше случило. Отново затвори очи. Не можеше да намери смелост да погледне мъжа, който погрешно бе взела за ангел. Вместо това мълчаливо зачака идването на линейката.

ГЛАВА 1

Зенди опита да потисне гнева си, но това бе почти невъзможно. Имаше да изплаща ипотeka. Всичките ѝ спестявания бяха отишли за първоначалното плащане на къщата, а и трябваше да се яде. Освен това се нуждаеше от електричество и газ. Дори и да продадеше новия си дом, щеше да бъде на загуба, тъй като пазарът се бе сринал.

Мисълта за завръщане в Южна Калифорния и необходимостта на нейната възраст да живее с родителите си бяха достатъчни, за да потъне в отчаяние. Те щяха да я порицаят за поредната ѝ грешка, да изтъкнат колко силно са разочаровани от нея и да ѝ припомнят всяка погрешна стъпка, която бе направила. Готова бе на всичко, за да избегне това, и би била радостна да получи каквато и да е работа, дори и ако се налагаше да се изправи пред някой, свързан с най-неловката ѝ вечер в живота.

Зенди огледа приемната, в която чакаше, и осъзна колко отвратително се чувства. Това беше последното място, на което искаше да бъде, но те бяха обявили свободно работно място. Резервата беше огромна територия и шансовете да се сблъска с него бяха нищожни. Трябваше да си наложи да вярва в това, за да събере смелост и да дойде тук.

Ненавистта ѝ към Джордан Паркс накара ушите ѝ да пламнат. Тоя задник я бе уволнил, след като за пореден път отказа да спи с жабока. В продължение на седмици бе правил живота ѝ непоносим, вероятно с надеждата сама да напусне, но Зенди бе по-упорита от него. Градът беше малък и възможностите за работа бяха оскъдни. Съседният град, в който можеше да намери работа, беше на двадесет минути път с кола. А колата ѝ бе стара. Не би издържала и шест месеца, движейки се по планинския терен, а автобуси минаваха само веднъж на ден. Беше затънала в ужасна каша, тъй като идиотът я бе уволнил.

Когато вратата се отвори, Зенди преглътна гнева си и се насили да се усмихне. *Вероятността да наемат щастлив служител,*

отколкото един ядосан, е много по-голяма, напомни си тя. Секретарката бе висока, симпатична и ѝ се усмихна в отговор.

— Той е готов да ви интервюира.

Зенди се изправи и въпреки десетсантиметровите си токчета се почувства съвсем дребна в сравнение с тази жена от Видовете. Един поглед към гъвкавото, атлетично тяло на секретарката бе достатъчен да я накара да изпита усещането, че е извън форма.

При влизането си в офиса запази усмивката на лицето си с надеждата да заеме свободното място. То бе единственото, посочено във вестника, освен ако не искаше да работи на непълно работно време, копаейки смъртоносни капани за Контрол на животните. Съмняваше се, че от Контрола щяха да я наемат и да ѝ плащат достатъчно, за да може да оцелее.

Направи крачка и спря, за да огледа мъжа, седнал зад бюрото. Той имаше светлокестенява коса с руси кичури. Сините му очи се взираха в нея, покани я с жест да седне. Зенди забеляза брачната халка на загорялата му ръка, широките му рамене и начина, по който костюмът се опъваше върху бицепсите му. Беше атлетичен като секретарката си и Зенди се надяваше, че той няма да има нищо против нея заради това, че не бе във форма.

— Седнете, госпожице Гордън. Аз съм Слейд Норт.

Подаде му автобиографията си, докато сядаше в големия стол и опита да се отпусне, но бе напълно невъзможно. Отчаяно се нуждаеше от обявеното място. С почасовата работа нямаше да може да си плаща сметките, но с тази — да. Всъщност заплатата беше по-голяма от тази, която ѝ плащаха на предишната работа.

Той постави изписаните страници на бюрото си, без да ги прочете, вместо това се загледа в нея.

— Вече имам копие от трудовата ви биография. Изпратихте ни я по факса, заедно с останалите документи, които поискахме, за да направим проверка. — Замълча за момент. — Наета сте.

Зенди беше шокирана.

— Но вие дори не сте разговаряли с мен?!

— Знам всичко, което ми е нужно. Имате необходимите умения за тази работа, нямате криминално досие и не сте свързана с някой, който ни създава проблеми. Поговорихме с родителите ви, те не са ви възпитали като расист. — Той повдигна рамене. — Съвсем просто е.

— Страхотно! — Зенди се усмихна, чувствайки облекчение, че всичко мина толкова лесно. — Това е чудесно. Наистина имам нужда от тази работа, господин Норт. Няма да съжалявате, че ми дадохте шанс.

— Казвайте ми Слейд. Говорихме с вашите колеги от последната ви работа. — Той се намръщи. — Не сте споменали, че последният ви работодател ви е тормозил, а трябваше да го направите. Това по никакъв начин нямаше да повлияе на решението ни да ви наемем. Непростимо е от страна на бившия ви шеф да ви тормози сексуално, но това няма да се случи тук. Аз не искам да споделям секс с вас. Щастливо женен съм и по-скоро бих умрял, отколкото да докосна която и да е жена, освен моята Триша. Не се обиждайте, но това е истината.

Зенди зяпна изумена и се вторачи в мъжа.

Той отново се намръщи.

— Прекалено прям ли съм? Помислих си, че това може би ви интересува след последната ви работа. Колегите ви ни казаха, че бившият ви шеф ви е уволнил, защото сте отказала да споделите секс с него. Не искам да се тревожите за това.

Отне ѝ няколко секунди, за да дойде на себе си.

— Откровен сте. Нямаше нужда да се безпокоите, но благодаря. Чувствам се облекчена след думите ви и да, след последния случай предполагам, че това е проблем.

— Няма от какво да се страхувате тук. Моите хора — нашите мъже — няма да ви докоснат. Просто им кажете да престанат и че нямате интерес към тях, ако започнат да идват при вас с цел да се сблизите. Ние ценим честността и прямотата. По този начин не стават обърквания. Има много думи и изрази, които вашите хора използват в ежедневно си общуване, но ние все още се учим. Понякога това води до трудности и недоразумения. Просто изразявайте мислите си ясно и директно и ние ще ви разберем. Ако възникнат някакви проблеми, можете незабавно да говорите с мен и аз ще се постарая да ги реша. Искаме да бъдете щастлива, че работите за нас.

— Благодаря!

— Можете ли да започнете работа веднага?

Отново я изненада.

— Разбира се. — Не беше планирала да започне работа веднага след интервюто, но нямаше да каже не. Бе едва осем сутринта. Нямаше

какво друго да прави, освен да се прибере у дома и да гледа телевизионни игри, и нямаше нищо против да избегне това. — Би било чудесно.

Мъжът кимна.

— Крийк, моята секретарка, ще се обади на един от нашите мъже да ви придружи до сграда С. Там ще ви запознаят с вашите задължения. — Слейд направи пауза. — Заради сигурността не ви е позволено да напускате сградата през работно време освен за обяд. Всеки ден, когато пристигнете, един от нашите мъже ще ви посреща на портата, ще ви придружава до работното ви място и ще ви връща обратно до портата в края на деня. На обяд един мъж ще ви придружава до кафетерията. Съжалявам, но не можем да ви разрешим да се разхождате свободно из територията. Имаме много врагове и сме принудени да спазваме определени правила с оглед на сигурността.

— Разбирам. Бих могла да си нося сандвич, така че няма да ми е нужен ескорт за обяд.

Той се усмихна.

— Обядът е безплатен, госпожице Гордън. Ние предлагаме отлична храна и трябва да се възползвате от това.

— Благодаря!

Слейд се изправи и протегна ръка. Зенди също стана и постави ръката си в едрата му длан за крепко ръкостискане. Той я стисна здраво и бързо я пусна, като кимна.

— Наслаждавайте се на работата си.

— Благодаря! — Взе чантата си и излезе от офиса.

Крийк ѝ се усмихна и ѝ предложи да седне.

— Обадих се на един офицер да ви отведе до сграда С. Ще ви хареса да работите тук.

Зенди хареса жената от Новите видове и се усмихна.

— Благодаря! Сигурна съм в това. Всички, които срещнах до този момент, са чудесни.

Крийк изсумтя.

— С изключение на факта, че трябва да те претърсват всеки път, когато влезеш през портите.

— В охраната имаше жена, която ме обискира, но това не беше толкова лошо. Бяха наистина много любезни.

— Опитваме се. Не ни харесва, че се налага да опипваме всеки, но е необходимо. Преди няколко седмици дойде човек във връзка с интервюто за работа и охраната намери пистолет, скрит в бельото му. Той бе от онази група хора, които ни мразят, и беше дошъл да убие Слейд.

Зенди беше потресена.

— Но това е ужасно!

— Някои хора ни ненавиждат. — Крийк сви рамене. — Те ни обвиняват за това, което сме, макар че никога не ни е бил даден избор. Сега искаме само да живеем в мир и никой да не ни обижда. Боим се да наемаме човешки същества — не се обиждай — но повечето от нас не разполагат с необходимите умения, които изисква ежедневната работа. Научих се да боравя с компютър и да печатам, за да мога да стана секретарка. Преди мен тази работа изпълняваше една човешка жена, но тя продаде някои документи на репортерите, за да спечели пари. В крайна сметка ние ще бъдем в състояние да се справяме сами с почти цялата работа, тъй като все повече Видове усвояват нужните умения, но се надяваме, че хората, на които вярваме, ще запазят работните си места при нас.

— Това, което е направила онази жена, е просто отвратително.

Крийк кимна.

— Да. Слейд ѝ имаше доверие. Тя беше от типа добродушна бабка. Правилно ли е да се каже така? Гледала съм коледни филми, тя изглеждаше като Баба Коледа. Беше тъжно, когато предаде доверието ни и нарани чувствата на Слейд. Той я обичаше и това го доведе до депресия.

— Не го обвинявам. Няма нищо по-лошо от това да те предаде доверен човек. Особено за пари.

Очите на секретарката светнаха с интерес.

— Била си предадена за пари?

— Да, била съм предавана, но никога не съм краля пари. И никога не е имало нещо, което да се продаде на таблоидите, за да ме злепостави. Мога само да си представя, че би било и по-зле, ако някой го е направил само заради това.

Крийк кимна.

— Имаш ли деца? Аз ги харесвам.

Зенди поклати глава.

— Не. Бях омъжена два пъти, но нито един от двамата не ставаше за баща. Нито пък беше верен. — Тя сви рамене. — Отказала съм се от идеята да имам деца. Сега съм на повече от тридесет и не искам в живота ми да има мъж.

— Имала си двама съпрузи? — Очите на Крийк се разшириха. — Те мъртви ли са?

— Разведох се. Първият ми изневеряваше. Беше глупак, който заковаваше всичко, което кажеше да. Вторият, е, той беше скитник.

— Живял е на улицата?

Зенди се засмя.

— Вероятно сега, когато не съм до него, за да го поддържам, е точно там. Той обичаше да си седи на задника с дни и не можеше да си намери работа, за да спаси собствения си живот. Беше мързелив и на мен ми писна. Разведох се с него и той се премести при една жена през два блока. През цялото време, докато съм била на работа, той е спал с нея. Съвсем не мога да преценявам хората, когато става въпрос за мъже. Знам това сега и често си го напомням, за да не попадна на още един такъв.

— Не те обвинявам. — Крийк се пресегна и стисна ръката ѝ в подкрепа. — Нашите мъже не са скитници. Чух, че някои от мъжете ви не са много силни, но нашите се поддържат в отлична форма. Няма да намериш нито един слаб тук. Нашите мъже биха умрели, отколкото да очакват една жена да се грижи за тях, сякаш са безпомощни. Те нямат такава лоша черта.

— Омъжена ли си? Имаш ли деца?

Крийк поклати глава.

— Аз просто споделям секс с различни мъже. Не възнамерявам да се обвързвам с нито един от тях. Ние, жените, не сме в състояние да зачеваме деца, така че няма причина да се установяваме само с един. Мъжете Видове обичат да контролират. През целия ни живот сме получавали само заповеди и сега не искаме да ни казват какво да правим.

Усмивка изви устните на Зенди, тази жена много ѝ харесваше.

— Това звучи разумно. Не ви трябва мъж за цял живот. Поне така си казвам всеки път, когато някой готин пич започне да флиртува с мен. В никакъв случай, няма начин. По-добре съм си сама.

Вратата на приемната се отвори и един висок мъж, облечен в черно, влезе вътре. Зенди почувства как кръвта от лицето ѝ се отдръпва, докато се взираше в изражението му. Беше го срещала преди. Не можеше да си спомни името му, но така или иначе го познаваше. Беше преди няколко седмици, но никога нямаше да забрави лицето му.

Крийк се усмихна.

— Това е Слаш. Слаш, това е Зенди Гордън. Тя ще работи в сграда С. Ти си нейният ескорт за днес.

Мамка му, изкрещя на ум Зенди. *Може би той няма да ме помни*. Стоеше като закована, когато погледът на мъжа се спря върху нея. Сините му очи се присвиха, докато внимателно я оглеждаше от горе до долу. Изведнъж усмивка изви устните му и Зенди потръпна, знаейки, че съвсем точно я е разпознал. Можеше да види веселите пламъчета в погледа му.

— Ти си малката женска от бара, която бе смазана от пияни мъже — потвърди той. — Как си, малка жено?

— Зенди Гордън — коригира го Крийк. — Познавате ли се?

Слаш се ухили широко.

— За кратко. Приятно ми е да видя, че напълно си се възстановила. — Подаде ѝ ръка.

Тя нямаше друг избор, освен да поеме едрата ръка на мъжа. Кожата му беше гореща, когато стисна здраво дланта ѝ, после я притегли в прегръдка. Бързо я пусна, но остана близо до нея. Зенди трябваше да наклони глава назад, за да може да го погледне.

— Казвай ми Зенди. Много си висок.

Крийк се засмя.

— Да. Нашите мъже са високи, но такива са и повечето от жените ни. Аз съм метър осемдесет и шест. Ти колко си, Слаш? Метър деветдесет и два?

Той кимна, все още усмихвайки се на Зенди.

— Ела с мен. Ще те придружа до работното ти място.

Зенди се изкушаваше от идеята да зареже новата си работа и да избяга. Добре, че Слаш не беше този, когото бе задиряла. *Можеше да бъде и по-лошо*. Тази мисъл я утеши. Обърна се към Крийк:

— Благодаря ти! Беше ми приятно да се запознаем и да си побъбрим.

Крийк се засмя.

— Бих искала да станем приятелки. Мога да те намеря в кафетерията и да обядваме заедно. Какво ще кажеш?

Зенди се усмихна.

— С удоволствие. Ще се видим на обяд.

Следвайки Слэш по петите, Зенди напусна сградата. Новия вид не се обърна нито веднъж, за да се увери, че тя идва след него, докато излязат навън. Той спря до един черен джип и се качи на шофьорското място, а тя се настани на седалката на пътника. Погледна го предпазливо, когато срещна погледа ѝ.

— Сега работиш тук.

— Да.

Той се засмя и запали двигателя.

— Ти направи силно впечатление на Тайгър.

— Кой? — Но вече знаеше отговора. Сега знаеше името на загадъчния мъж, когото едва не бе изнасила. Никога нямаше да забрави тези сини, изпъстрени със златисто котешки очи.

— Тайгър е мъжът, вдъхнал живот в теб.

Сърцето ѝ почти спря.

— Вдъхнал е живот в мен? — *Това беше адски страхотна целувка, но „вдъхнал живот“ беше доста преувеличено.*

— Ти не дишаше, когато Тайгър изхвърли пияниците, смачкали тялото ти на пода. Той трябваше да сложи уста върху твоята и принудително да вкара въздух в дробовете ти, за да можеш да дишаш отново.

Зенди бе поразена.

— Не съм дишала?

— Не. Тайгър помогна на сърцето ти да заработи и принудително вкара въздух в белите ти дробове. След като вдъхна живот в теб, те изнесе навън, докато чакахме линейката да дойде. — Засмя се. — Предполагам, е решил, че имаш нужда от още помощ, след като отново беше сложил уста върху твоята.

Бузите ѝ пламтяха.

— Може ли да не говорим повече на тази тема? Моля те! Това не беше най-добрата ми нощ и все още се опитвам да забравя всички подробности.

— Разбира се, че може. Не се притеснявай. Тайгър ме предупреди никога и с никого да не говоря за това, което се е случило

между вас двамата. Удържах на думата си. Ние не писахме за случилото се навън в доклада за шерифа и за НСО.

Доклад? О, по дяволите! Самата мисъл я накара да се почувства още по-неудобно. Слэш току-що бе казал, че не са написали за онова, което беше направила, което означаваше, че никой не знае, че едва не беше изнасилила... Тайгър. *Да, това име му подхожда.* Избута тези мисли далече в съзнанието си. Наричаше го моят паднал ангел и мразеше нощите, когато спомените за станалото не й позволяваха да заспи.

Слэш беше казал, че е направила впечатление на Тайгър, но и той й бе направил огромно впечатление. Мислено се изрита. Всеки път, когато помислеше за него, си спомняше ръката си, заровена в панталоните на мъжа и обхванала члена му. *Трябва да е от алкохола. Просто трябва да е от него. Този мъж наистина не може да бъде толкова прекрасен и надарен.*

Усмихна се, спомняйки си един виц. *Как да включиш един мъж в Топ 10? Изпий стек бира.* Беше смесила доста напитки, които бяха много по-силни. Тайгър не може наистина да изглежда толкова страхотно, колкото си спомняше. И най-вероятно не беше толкова добър в целуването. Трябва да се дължеше на алкохола.

Слэш паркира пред сграда с голяма буква С над вратата. Зенди погледна към другите сгради, видя още букви и замислено изрече на глас:

— Защо сградите не са номерирани?

— В съоръженията за тестване имахме номера вместо имена и когато видим отново числа, те ни напомнят за ужасните времена. Решихме вместо тях да използваме букви — отвърна мрачно Слэш.

— Съжалявам — извини се Зенди за въпроса си и изпита съчувствие към тези хора.

— Не можеше да знаеш. Няма нищо лошо в задаването на въпроси и ние ги приветстваме. Самите ние питаме, когато не разбираме нещо. Знам, че не искаше да ме обидиш и се надявам и ние никога да не ти задаваме въпроси, които да те обиждат. Във всеки случай няма да е нарочно. — Измъкна се от мястото на водача. — Ще се върна да те придружа за обяд. Докато си на територията на НСО, с теб винаги ще има наш офицер. Поднасяме ти извиненията си, но това е необходимо. Има камери във всички сгради, както и отвън. Трябваше

да предприемем тази мярка за сигурност и тя е не само за нашата безопасност, но и за вашата. Това, че работиш тук, те прави мишена на враговете ни. А тази мярка ти предлага безопасна работна среда.

Тя се измъкна от седалката, тъй като джипът нямаше врати.

— Знаех за камерите. Написано е в информационната брошура, която трябваше да прочета, преди да кандидатствам за работното място, а и знам, че трябва да ме претърсват всеки ден.

Слаш приближи до нея.

— Ще те запозная с мъжа, с когото ще работиш.

Той отвори вратата пред нея и Зенди влезе в просторен офис, пълен с шкафове за документи и две големи бюра. Един мъж, седнал зад компютъра, погледна към тях и се усмихна. Стана от мястото си и приближи.

— Здравейте! Аз съм Ричард Вега. Ти трябва да си Зенди Гордън. — Ухили се към Новия Вид. — Как си днес, Слаш?

— Добре съм, Ричард. Ето я и нея. — Намръщен, присви очи. — И не забравяй какво ти е казано. Ти не искаш да споделяш секс с нея.

Зенди зяпна изумена. Рязко извърна глава, за да погледне с широко отворени очи Слаш, но той просто се обърна и си тръгна.

Новият ѝ колега се засмя.

— Това не прозвуча както трябва. Само ме размиват така.

Мъжът се върна усмихнат на мястото си, а Зенди продължаваше да го гледа с отворена от изумление уста.

— Обясниха ми защо си напуснала предишната си работа. Слаш искаше да каже, че не трябва да те тормозя сексуално. Начинът, по който се изразяват, може да ти звучи неуместно понякога. — Ричард пак се засмя. — Както сега. Съжалявам, но е смешно. Да можеше да си видиш лицето. Кълна се, не съм луд. Искаш ли да седнеш? Това е бюрото ти.

Зенди приближи и седна. Столът беше удобен и тя просто пушна чантата си на пода, без да отмества поглед от новия си колега. Ричард Вега беше латиноамериканец, в края на трийсетте, с леко прошарена черна коса и смеещи се, светлокафяви очи.

— Новите видове... хм — каза с усмивка той, — трябва да се привикне към тях. Те са много добри хора. Надявам се, че имаш страхотно чувство за хумор, защото ще ти е необходимо.

— Това наистина беше неловко — усмихна се и Зенди.

Ричард отново се засмя.

— Предишният колега напусна, защото се премести в Аризона, за да помага на дъщеря си с внуците. Не съм го тормозил сексуално, ако се чудиш.

Зенди се разсмя на шегата.

— Добре е да го знам. Има ли някой тук, който да не е разбрал, защо съм напуснала последната си работа?

— Вероятно не. Ако щеш вярвай, тях ги е грижа за теб. Искат да са сигурни, че никога няма да ти се случи отново. Като техен служител, ти ще бъдеш под закрилата им. Изхвърли правилника за стандартна работна политика, ако имаш такъв. Тук си в един напълно нов свят.

— Започвам да го проумявам.

Усмивката на Ричард се стопи.

— Жена ми се разболя миналия месец от тежка форма на грип и се наложи да бъде хоспитализирана. Имаме две малки деца. НСО не само изпрати цветя на жена ми, но покани децата ми да дойдат тук с мен, тъй като аз настоях да продължа да работя. Изпратиха две от техните жени да играят по дял ден с децата ми и да ги занимават. Видовете са невероятни, на това отгоре, когато изписаха жена ми, те доставяха храна вкъщи в продължение на седмица. Казаха, че това е просто за да помогнат на семейството ми. Ще работиш за тези хора, затова исках да го знаеш.

— Благодаря, че ми каза. Звучи страхотно.

Мъжът отново се усмихна.

— Да. Така че, когато изтърват някоя дума, знай, че не е нарочно. Просто се смей. Аз така правя.

— Разбирам.

— Готова ли си да научиш това, което ще правиш? Надявам се, че имаш добро чувство за хумор, защото ще ти е необходимо за тази работа. В противен случай може да получиш пристъп на ярост.

— Защо? — Не й хареса как прозвучаха думите му.

— Ние сме отдел за входяща кореспонденция. Всички писма от противниците им и от почитателите им идват при нас. Нашата работа е да ги прочетем, да ги сортираме и да отговорим. И имай предвид, че трябва да отговорим учтиво, без значение какво пише. — Ричард се изправи и посочи: — Виждаш ли тези шкафове?

Тя огледа няколкото десетки картонетки.

— Да.

— В тях са всички писма, пълни с омраза, смъртни заплахи и наистина плашещи глупости.

Младата жена го погледна ужасена.

— Толкова много!

— Трябва да видиш втория етаж. Това е хранилище. Тези шкафове са от последните пет месеца.

Зенди беше потресена.

— Всички са пълни с гневни писма?

— И смъртни заплахи. Да. Запази чувството си за хумор, ако имаш такова. Ще ти е нужно. Ако пристигне нещо, което е много специфично или от което те побиват тръпки, веднага ме уведоми. Такива писма предаваме на ФБР.

Погледът ѝ се понесе из голямата зала и шкафовете, болка прониза гърдите ѝ от всичката тази омраза, на която бяха способни човешките същества.

— Лошото е, че Новите видове са просто невероятни, дявол да го вземе, много по-добри са от всички хора, които някога съм познавал. Те трябва да се справят с цялата тази ненавист всеки божи ден. Добрата страна на работата обаче е, че получаваме и много писма от почитатели. Те са забавни и мили. Ако откриеш нещо наистина страхотно, можеш да го предадеш на Видовете. Харесва ми да ги давам на НСО, за да видят, че между нас има и достойни хора.

Младата жена погледна към двете пощенски торби до вратата.

— Това ли е днешната поща?

Ричард се засмя.

— Несъмнено. Ти се заеми с тази отляво, а аз — с тази отдясно. И не се притеснявай. Цялата поща е проверена за наличие на отрови или бомби.

Сърцето ѝ ускори ритъма си за секунди. Никога не бе мислила за подобни неща и затова преглътна задавено.

— Добре е да го знам.

Колегата ѝ отговори весело.

— Добре дошла на работа в НСО! Споменах ли, че ще се храниш безплатно и че предлагат страхотен бюфет за обяд?

— Това помага. Сами ли ще сме тук по цял ден?

— Само ти и аз.

Зенди се поколеба.

— Ще имаш ли нещо против, ако се събуя? Обух високи токчета заради интервюто, но не очаквах да работя с тях целия ден. Изглеждат страхотно, но ми стискат.

Ричард се засмя и внезапно вдигна крака си, за да ѝ покаже, че е по чорапи. Тя свали обувките си и ги изрита под бюрото.

— Не е необходимо да се обличаш толкова елегантно. На Видовете им харесва, когато носим ежедневни облекла. Никакви потни и мръсни ризи, разбира се, но и никакви официални костюми.

— Благодаря! — Заобиколи бюрото си и отиде до торбата в ляво.

Ричард също приближи и хвана за горния край дясната.

— Ще ти бъде по-лесно, ако я влачиш.

Тя хвана своята торба — беше с размерите на голям сак — и я задърпа за шнуровете към бюрото си. Беше тежка.

— Наистина ли ще се справим с всичко това за един ден?

— Да.

* * *

Тайгър въздъхна, прокара пръсти през косата се и намръщено погледна към двамата мъже.

— Достатъчно! Заболя ме главата от вас.

Мъжете бяха впили погледи един в друг. Дрехите им бяха разкъсани, и те изглеждаха готови отново да се сбият. Тайгър се промъкна между тях и най-накрая извърна глава към жената, повдигайки вежди въпросително.

— Кит? Искаш ли да ми обясниш, защо си поканила по едно и също време двама мъже в стаята си, за да правят секс с теб? Би трябвало да знаеш, че ще се нахвърлят един върху друг.

С предизвикателно изражение на лицето тя прехапа устни и сложи ръце на хълбоците си.

— Ще ми повярваш ли, ако ти кажа, че е просто грешка?

Гневът му нарасна и Тайгър изръмжа.

— Не ме лъжи! Това е недопустимо!

Кит прояви достатъчно уважение, за да сведе поглед, да заеме покорна поза и да покаже разкаяние.

— Бях отегчена. Реших, че могат да се сбият и победителят да топли леглото ми за няколко часа. Беше вълнуващо, докато ти не дойде да ги разтървеш. — Хвърли намусен поглед към Тайгър. — Ти съсипа цялото ми удоволствие.

От двамата мъже се разнесе силно ръмжение, сега гневът им се насочи към жената. Тайгър се изкуши да я остави на произвола на съдбата. Двама разярени мъжкари, които нарочно бяха насъскани един срещу друг, се нуждаеха от малко отмъщение. А Кит си го заслужаваше. Той знаеше, че те няма да ѝ навредят. Двата мъже бяха приятели, които обикновено добре се контролираха, освен ако в случая не бе забъркан и друг мъж. Тайгър бързо взе решение.

— Тръгвам си. — Завъртя се и решително пое надолу по коридора.

— Чакай! — Паниката в гласа на Кит си личеше ясно. — Вземи ги със себе си!

Тайгър спря и бавно се обърна.

— Ти искаше те да се бият, ти искаше вълнение. Ето, сега го имаш! Ти създаде този проблем, така че си го реши сама. — Погледна към мъжете. — Ще я нараните ли? — И двамата поклатиха глави. Тайгър кимна. — Добре. И без това имам достатъчно неща за вършене. Оправяйте се!

Ето защо избягваше жените. Те му причиняваха главоболие и винаги правеха нещо неочаквано. Излезе от хотела и се отправи към джипа си. Споменът за една точно определена жена изпълни съзнанието му и той изръмжа. Човешката жена. Само при мисълта за нея членът му започваше да пулсира, затова избута образа ѝ в най-отдалечените кътчета на ума си. Жените означаваха неприятности, а човешките такива трябваше да се избягват на всяка цена. Особено красиви червенокоски със завладяващи зелени очи.

ГЛАВА 2

Ричард тежко се отпусна на мястото си.

— Не е задължително да отговаряме на писмата, пълни с омраза. Понякога, когато наистина се ядосам, им отговарям. — Ухили се. — Просто бъдете учтиви. Така ми беше казано. Никой не ми каза, че не мога да бъда учтив и саркастичен.

Зенди се разсмя.

Ричард обърна екрана на компютъра си към нея.

— Прочети това писмо и ми кажи, когато приключиш. Аз ще ти покажа моя отговор.

Младата жена се приближи до бюрото му, наведе се и зачете. Когато привърши, гневът ѝ бе пламнал. Някакъв човек наричаше Новите видове стадо бесни животни, които поголовно трябва да бъдат кастрирани и приспани. Погледът ѝ срещна този на Ричард и той кликна на страницата, върху която работеше.

Зенди започна да се смее почти веднага. Беше написал изключително любезно писмо, в което казваше на идиота, че чувствата им са взаимни и всички в НСО споделят същите нежни чувства към хора, като него. Беше наистина много вежливо, но само ако не знаеш съдържанието на оригиналното писмо. Ричард ѝ намигна.

— Почувствах се задължен да отговоря на този.

— Това е пълен разгром. Надявам се, че когато прочете отговора, ще се изяде от яд.

— Аз също.

Пощенската чанта беше пълна до горе. Зенди грабна първия плик и използва нож за хартия, за да го отвори. Ричард ѝ каза да сканира всяко едно писмо, да го запише в компютъра под номер там, където се въвежда цялата кореспонденция и да напише отговор, ако смята за необходимо. Отделът за изходяща поща щеше да разпечата и изпрати всички писма, които бе написала. Беше мрачна работа. Повечето от входящата поща я разгневи, но тя намери и няколко добри писма, написани от деца.

Времето летеше незабелязано. Когато вратата се отвори, Зенди седеше по турски, с пола, пъхната между бедрата, и пишеше отговор на малко сладко момиче от Айова, което пишеше, че обича Новите видове и ги намира за страхотни. Младата жена вдигна поглед и видя как Слаш влиза вътре.

— Обяд — съобщи Ричард.

Зенди дръпна полата надолу, обу обувките и грабна чантата си.

— Няма да ти трябва. Тук нашите пари са безполезни. Просто остави чантата си на бюрото. Безопасно е. Тук такъв проблем като кражба не съществува.

Зенди кимна на Ричард и последва мъжете навън от сградата. Слаш се обърна към нея, когато тя се настани на предната седалка в джипа.

— Харесва ли ти новата работа?

— Щастлива съм, че я имам.

Той кимна.

— Добре. — Погледът му се отмести към огледалото за задно виждане. — Как минава денят ти, Ричард? Успя ли да се вбесиш вече?

Ричард се засмя.

— Днес все още не съм. Зенди ми помогна да запазя доброто си настроение, въпреки отвратителните писма.

Слаш запали двигателя.

— Добре. Радвам се, че не е моя работа да чета всичките тези глупости. Щях да съм бесен през цялото време.

След няколко пресечки пристигнаха пред голяма сграда. Тя не беше маркирана, но Зенди бе сигурна, че преди е била използвана като хотел. Имаше много джипове и голф колички, паркирани отпред на улицата и на паркинга. Младата жена започна да нервничи.

— Изглежда претъпкано.

— Всички обядваме по едно и също време. — Ричард слезе от задната седалка. — Правят огромен бюфет и опашката се движи бързо. Имаме един час, за да хапнем.

Когато Ричард каза думата „огромен“, Зенди веднага си помисли за своя паднал ангел. Стисна зъби, знаейки, че трябва да спре да го нарича така. Той си имаше име. *Тайгър*. Огледа голямото лоби във вътрешността на сградата, когато заедно с Ричард и Слаш мина през двойната врата.

Влизайки в кафетерията, тя си спомни изведнъж за гимназията. Просторната зала приличаше на гимнастически салон. Маси бяха наредени на дълги редици, като до всяка имаше кошче за боклук. Зенди се почувства съвсем не на място. На отсрещната страна на помещението имаше дълъг метален щанд, пред който се бяха образували четири опашки. Много от масите вече бяха запълнени.

Докато следваше Слэш и Ричард към една от опашките, Зенди огледа хората. Опашката наистина се предвижваше бързо. Имаше само шепа напълно човешки служители и Видовете ги превъзхождаха, горедолу 30:1. Това я накара да се почувства неловко.

Трябваше да има повече от двеста Нови видове на обяд. Жените бяха високи и с атлетични телосложения, а мъжете — още по-огромни. Зенди погледна към мъжа, който мина покрай нея, и се изуми от количеството храна върху таблата му. Чинията му с размери на плато беше натрупана с купчина месо, висока около петнадесет сантиметра.

— Не гледай — предупреди я тихо Ричард.

Тя веднага обърна глава.

— Гледах количеството храна.

— Предполагам трябва да те предупредя, че повечето от тях консумират месото сурово отвътре. Не бъди шокирана. Когато стигнем до бюфета, свърни наляво, а не на дясно. В лявата половина са напълно сготвените меса, докато в дясната са суровите. Те само изглеждат сготвени, докато не хапнеш от тях. Направих тази грешка първият ми ден тук, на всички наоколо им беше забавно, но не и на мен.

— Благодаря. — И го мислеше съвсем сериозно. Щеше да й бъде неприятно да се окаже със сурово месо като избор за обяд.

Слэш зави надясно, а Зенди последва Ричард наляво. Не всички Нови видове предпочитаха сурово месо, тъй като имаше няколко пред тях на опашката. Нейният колега й подаде табла с нормален размер и взе същата за себе си. Тя го последва покрай дългия бюфет, изумена от количеството и разнообразието на храната. Избра си пържола със сос, картофено пюре, царевица, няколко пилешки хапки, пържени картофи и парче шоколадова торта. Накрая си взе една сода и прибори за хранене.

Седнаха на маса до стената, в близост до входната врата. Ричард се усмихна.

— Казах ли ти, че предлагат богат бюфет?

Зенди разгърна книжната салфетка, постави я върху скута си и кимна. Наряза си пържолата и лапна първата хапка. Когато вкусът изпълни устатата ѝ, тя беше зашеметена и тихо простена.

— Точно както мама ги прави, нали? Те имат своя собствена кухня и тя е адски добра.

— Тази пържола е невероятна. И гъбеният сос... толкова е вкусно.

— Винаги можеш да си сипеш допълнително. И допълнително допълнително. Никой няма да те гледа странно, ако го направиш.

Зенди видя как някой върви към масата им и разпозна познато лице.

— Здравей, Крийк. Ще хапнеш ли заедно с нас?

— Да. — Крийк седна до новата си приятелка и се усмихна на Ричард. — Здравей, човеко.

Той се разсмя.

— Здравей, Крийк. Аз съм Ричард.

Крийк се извъртя в стола си.

— Как протича първия ти ден, Зенди?

— Страхотно. Работата много ми харесва.

Зенди погледна към чинията на приятелката си, видя няколко пържоли с голяма салата, а след това забеляза нещо, което приличаше на айскафе.

— Не видях да има нещо подобно. Обичам айскафе.

— Ето там, в десния ъгъл — посочи Крийк. — Има с шоколад, с мента и с вкус на орехови ядки. Ние обичаме кофеин.

— Че кой не обича? — Усмихна се Зенди.

Тя огледа помещението. Всичко изглеждаше страхотно. Някои от Новите видове я заглеждаха, но младата жена предположи, че предизвиква у тях същото любопитство, което и те у нея. Движение на вратата привлече вниманието ѝ, когато двама високи мъже влязоха в кафетерията.

Единият от тях беше той, нейният паднал ангел. Носеше черна униформа, но без предпазна жилетка и вървеше редом до също толкова едър мъж. Говореха си тихо, но тя дори не погледна приятеля му. Очите ѝ бяха приковани в Тайгър. Не можеше да повярва, че отново го вижда, но знаеше без съмнение, че не е сбъркала, това беше той.

На дневна светлина косата му имаше цвят на мед — една екзотична комбинация от яркочервено, различни нюанси на русо и светло кафяво. Тя падаше свободно върху раменете му и Зенди ясно си спомняше колко сатенено мека беше при допир.

Той мина покрай масата ѝ и младата жена можеше да огледа гърба му.

Панталоните на нейния ангел обгръщаха приятно закръглен, мускулест задник. Той имаше тясна талия, а горната част на тялото му беше по-широка и по-мускулиста, отколкото си спомняше. Алкохолът нямаше нищо общо с факта, че мъжът беше толкова сексуално привлекателен. Зенди преглътна задавено и опита да възстанови дишането си. Той беше прекрасен — целият, от глава до пети. Дори и начинът, по който се движеше, показваше грация и чувственост, които бе невъзможно да не се забележат.

Той погледна през рамо, сякаш бе усетил силния ѝ интерес към него и огледа района, докато стигна до нея. Погледите им се срещнаха за няколко мига, преди да направи още няколко стъпки по инерция и изведнъж тялото му се вкамени. Закова се на място.

Сърцето на Зенди препускаше лудо и тя забрави да диша, когато той отново обърна глава и този път веднага я намери с поглед. Взря се в неговите, спираци дъха очи. Те бяха точно такива, каквито ги помнеше — котешки, невероятно сини, но от толкова далече не можа да различи златистото в тях. Лицето му беше все така строго и мъжествено и в същото време завладяващо. Устните му се разтвориха, принуждавайки я да си спомни ясно вкуса им на череша и колко гладна и щедра беше устата му, докато я целуваше.

Приятелят му направи още няколко крачки, преди да осъзнае, че е изгубил спътника си, обърна се и каза нещо. Тайгър трепна рязко, сякаш се стресна. Зенди прехапа устни и сведе поглед към чинията си. Беше я познал. По дяволите. Звучите от гласовете на Ричард и Крийк я увериха, че те не бяха забелязали липсата ѝ на внимание.

Изчака няколко секунди, преди да погледне отново. Той все още стоеше там и я гледаше. Тя се насили да се усмихне, защото се чувстваше несигурна и не знаеше какво друго да направи в тази ситуация. *Ами, ако дойде тук? Какво да кажа? Моля те, не прави това* — мълчаливо започна да повтаря. *Моля те, просто си върви.* Той

се обърна, сякаш бе чул молбите ѝ и продължи към бюфета. Зенди рязко изпусна дъха си, който едва сега осъзна, че беше задържала.

* * *

Това е тя. Тайгър се движеше на автопилот, докато вземаше обяда си. Главата му бе замаяна, след като видя човешката жена, която бе спасил в онзи бар. Оттогава бяха минали няколко седмици, но той не се съмняваше, че това е същата жена. Тя се хранеше в кафетерията, споделяше една маса с Крийк и Ричард Вега, но не знаеше защо.

Ръцете му трепереха толкова силно, че почувства облекчение, когато седна на постоянното си място и остави подноса на масата. Да пропусне обяда беше последното нещо, от което се нуждаеше сега. Споменът за малката жена влияеше не само на способността му да мисли и на координацията му, но караше и членът му конвулсивно да потрепва.

— Тайгър, добре ли си?

Тайгър се втренчи в Сноу, безмълвен.

Белокосият мъж от Видовете, който седеше срещу него, се намръщи.

— Изглеждаш ядосан.

— Добре съм. — Не беше, но отказваше да си признае.

Сноу кимна.

— Видях, че се загледа в човешката жена, когато влезе. Горещо парче, нали? И аз веднага я забелязах.

Гореща? Тази дума беше твърде слаба. Тя караше кръвта му да кипи. Искаше му се да стене, но успя да свие рамене и се престори на безразличен.

— Привлекателна е.

— Мислиш ли, че харесва нашите мъже? — В бледосините очи на Сноу пламна интерес. — Не бих имал нищо против да споделя секс с човек, ако този човек е тя. Изглежда малко дребна и най-вероятно ще се плаши от нас.

Тайгър си спомни как тази жена бе поискала той да я целуне, а след това бе хванала косата му в основата на врата, за да наведе лицето му и да впие устни в неговите.

Пенисът му ставаше все по-твърд при спомена за тялото ѝ, увито около неговото и как плътно се притискаше в него. Тя бе агресивна за човешка жена. Устните ѝ бяха меки, миришеше толкова добре и стенанията ѝ го караха да полудява от желание да бъде вътре в тялото ѝ.

Не, тя не беше човек, който можеше да се изплаши от мъжете Видове. Жената много добре знаеше какво иска. *Тя започна секса с мен.* Но той нямаше да признае това нито пред Сноу, нито пред някой друг. Не беше споменал тези подробности в докладите, за да избегне дразгите за онова, което бе правил на предния капак на джипа, сякаш нямаше никакъв контрол над себе си. Но истината беше, че той напълно изгуби контрол с тази жена. И това със сигурност не беше момент, с който можеше да се гордее.

— Може ли да седнем при нея, да видим как ще реагира на мен?

— Не! — Тайгър потисна желанието си да изръмжи или да се нахвърли, за да разкраси лицето на другия мъж, само заради идеята да опита да спечели сексуалния интерес на женската. Мисълта да гледа как тя ще докосва Сноу развали настроението на Тайгър.

— Правилно. — Хуморът на Сноу се стопи. — Ти не харесваш човешки жени. Повече си падаш по нашите.

Тайгър само кимна. Не искаше да уточнява, че ако тази конкретна жена реши да сподели секс с Нов вид, то той иска да бъде този, който тя ще избере. Бяха започнали нещо, което не успяха да завършат. Членът го болеше, хванат в капана на тесните панталони, тъй като изведнъж вътре в тях не бе останало почти никакво свободно пространство. Едва се въздържа да не изръмжи.

Слаш седна до Сноу, впери очи в Тайгър и се ухили злобно.

— Познай какво е задължението ми днес?

Той знае, че тя е тук, досети се Тайгър, отвръщайки мрачно на погледа на развеселения си приятел. Надяваше се мъчливото му предупреждение да е достигнало до Слаш и затаи дъх в очакване да види дали той няма да изтърси нещо, което не трябваше.

— Има нова човешка жена, която работи в сграда С. През времето, когато съм свободен от обиколките, трябва да я придружавам при пътуванията ѝ. Тя седи на последната маса до вратата вляво.

— Видях я — засмя се Сноу. — Не се ли изплаши от теб? Чудих се дали се интересува от нашите мъже. Горещо парче.

— Да, гореща е — съгласи се Слэш. — Не изглеждаше изплашена. Името ѝ е Зенди Гордън, надникнах в досието ѝ. Неомъжена, сама, тридесет и една годишна, живее на около дванайсетина километра от източната порта на Резервата. — Той нито за миг не отмести поглед от Тайгър, изпращайки му по този начин съобщението.

Тайгър сляпо грабна горната пържола от купчината в чинията, поднесе я към устата си и злобно я ухапа. Вкусът на кръв изпълни устата му и помогна за смекчаване на част от гнева му и го предпази да не зяпа към другия край на помещението, сякаш беше обсебен от женската.

Слэш не се отказваше, продължи да го дразни.

— След обяда ще я придружа обратно до сграда С, а в края на деня ще я закарам до източната порта. Вече преместихме колата ѝ, защото оттам ще ѝ бъде по-лесно да се прибере до вкъщи.

Тайгър почувства как гневът му пламва отново. Слэш го дразнеше, като му казваше къде може да намери жената по-късно. Зенди беше странно име за човек, но и самата тя не беше обикновена по никакъв начин. Той загуби битката със себе си и я потърси с поглед.

Дългата ѝ червена коса беше вързана на опашка и тя се смееше на нещо, което един от двамата ѝ сътрапезници бе казал. Лицето ѝ беше почти без грим, за разлика от онази нощ, когато за първи път я срещна, но въпреки това тя беше много привлекателна и без него. Сред глъчката от гласове чу смеха ѝ и стисна зъби. Затворен в капана, членът пулсираше срещу бедрото му и изкушението да последва червенокоската завладя силно Тайгър.

Знаеше, че ще съжалява, ако сега станеше, втурнеше се през залата и я сграбчеше. Искеше отново да я почувства под себе си, но този път нямаше да спре, изобщо не му пукаше кой ще го види, че споделя секс с нея. Това щеше да предупреди останалите мъже да стоят настрана от Зенди. *Те ще знаят, че тя е моя.* Тази мисъл го шокира толкова много, че успя да обуздае дивото му желание и дори предизвика пристъп на страх. *Какво, по дяволите, не е наред с мен?*

— Тайгър?

Той откъсна поглед от Зенди и се взря в Сноу.

— Какво?

Сноу се засмя.

— Говорех ти, но се бе замислил толкова дълбоко, че изобщо не ме чу. За какво мислеше?

— Мислех си за нещо — Тайгър не навлезе в подробности.

Слаш се засмя.

— Обзалагам се, че се беше замислил за следващото си нощно дежурство и как се надяваш човешкият шериф да не ни вика повече за извънредни ситуации.

Тайгър изръмжа предупредително към Слаш, но той само му се ухили в отговор.

Сноу се намръщи.

— Не разбирам.

— Човешкият шериф винаги ни търси за глупави неща — обясни Слаш. — Ние се ужасяваме от това. Толкова е досадно. Ето защо Тайгър изръмжа.

Тайгър реши, че ще срита задника на Слаш веднага, щом останат сами. Приятелят му определено го дразнеше заради начина, по който се беше запознал със Зенди. Отхапа още едно парче от пържолата и се съсредоточи единствено върху храната. Не посмя да погледне отново към нея. Насили се да слуша разговора на масата и да отговаря. Никой повече не спомена Зенди, но той така и не успя да я изкара от мислите си.

* * *

— Източната порта? Но колата ми... — каза Зенди.

— ... е преместена. Ти беше длъжна да оставиш ключовете си на главната порта. Това ни помага да предпазваме колите ви от протестиращите. Те пишат с боя обидни думи по автомобилите на посетителите ни.

— О!

— Ти живееш близо до източната порта. Това ще ти спести няколко километра. Възползвай се. Когато идваш сутрин на работа, оставяй колата си пред нея. И твоят ескорт ще те чака там.

— Ти ли ще бъдеш това?

Слаш сви рамене.

— Аз не разпределям задълженията.

Зенди кимна.

— О!

— Тайгър го прави.

По дяволите!

— Тайгър е шеф на Сигурността.

Мамка му! Мамка му! Беше се опитала да изнасили проклетия шеф на Сигурността в Резервата. *Просто страхотно!* Ненавиждаше себе си. Наистина. Седеше в джипа и обмисляше тази информация и се чудеше колко неудобен може да направи живота ѝ Тайгър, ако ѝ имаше зъб. Стигнаха до портата и Слаш паркира пред бараката на охраната.

Зенди забеляза четирима служители на НСО, които патрулираха. Двама вътре в бараката и още двама горе на деветметровата стена, която обграждаше територията на Резервата. Всички носеха пушки.

— Не виждам протестиращи.

— Не. Няма и да видиш. Наскоро купихме земята, прилежаща към този участък. Все още не сме разширили стената, но планираме да го направим. Това е частна собственост, така че когато протестиращи дойдат тук, ще ги арестуваме за нарушаване на границите. Просто сутрин идвай пред тази порта. Колата ти е паркирана там — и той посочи.

Младата жена видя малък паркинг и колата си на него.

— Благодаря!

Слаш кимна.

— Ще ти донеса ключовете. Стой тук.

Зенди слезе от джипа, взе чантата си и зачака. Видя как Слаш каза нещо и се разсмя заедно с двамата пазачи вътре в бараката, преди да вземе ключовете ѝ от единия от тях. След това се върна и ѝ ги подаде.

— На сутринта те ще те пуснат да влезеш. Паркирай колата си там, където е сега, и остави ключовете на таблото. Те ще са им нужни в случай, че се наложи да я преместят, в някакъв момент. Това е мярка за сигурност. Освен това ще претърсят колата ти, ще прегледат всеки сантиметър от нея, да не би някой да е заложил бомба.

Зенди се втренчи в него, твърде смаяна, за да отговори.

Слаш се усмихна.

— Приятна вечер! — Качи се в джипа, обърна, махна ѝ и след това изчезна.

Бомба? По дяволите! Нищо чудно, че заплащането е толкова добро. Получавам добавка за опасността. Тръгна към колата и забеляза, че двамата мъже на стената я наблюдават внимателно. Качи се и хвърли чантата на седалката на пътника. Запали двигателя и даде назад. Портата беше отворена, когато подкара бавно към нея. Единият от пазачите ѝ кимна и тя напусна Резервата.

Беше минала около километър по криволичещия горски път, когато забеляза черен джип на НСО, спрял напреко на двете платна. Зенди удари спирачки и се намръщи, чудейки се къде е водачът и защо беше блокирал пътя. Огледа гората наоколо, но не видя никого. Изгаси двигателя и зачака, с надеждата, че шофьорът ще се върне скоро, тъй като дърветата отстрани на пътя ѝ пречеха да заобиколи изоставения автомобил. Чакането се проточи и тя реши да извика, за да види, дали водачът ще я чуе.

В секундата, в която отвори вратата и излезе, до ушите ѝ достигнаха човешки крясъци. Обърна се по посока на неприличните ругатни и прехапа устни, когато те дойдоха от по-близо.

— Кълна се, че просто се изгубих, дяволите да го вземат!

— Точно така — изръмжа мъжки глас. — Сигурен съм, че си се заблудил.

— Пусни ме веднага, кучи сине! Как смееш да ме докосваш с мръсните си проклети лапи? Майната ти!

— Ти си нарушител и ще бъдеш арестуван за това!

— Разкарай се, задник! Пусни ме!

На около пет метра вляво Зенди забеляза движение. Изкуши се да се качи обратно в колата и да се върне. Портата не беше далеч, а младата жена се страхуваше от сцената, която щеше да се разиграе пред нея. Човекът, който ругаеше, звучеше доста агресивно. Грубоват мъж на около двадесет и няколко години излезе от линията на гъстите дървета. Лицето му беше червено от гняв, а ръцете му бяха зад гърба. Някакъв по-висок вървеше зад него, бутайки го напред. Зенди беше поразена, когато позна второто лице.

Вцепени се. Тайгър не я забеляза веднага, беше съсредоточен да контролира човека, който тикаше пред себе си. Ядосаният мъж се опита да избяга, но с бързо движение Тайгър го сграбчи за дънковото яке и го върна обратно.

— Не ме карай да те гоня — изръмжа той. — Няма да стигнеш далеч с ръце, закопчани на гърба.

— Майната ти, изрод! Пусни ме! Проклет да си, нямаш право да ме докосваш и да ми слагаш белезници! Ще съдя проклетия ти задник, пътьо!

Тайгър изръмжа злобно.

— Продължавай така, селяндур! Мога да подам повече обвинения срещу теб. Промъкнал си се на територията на НСО с пушка. Това не предвещава нищо добро за теб.

Тайгър вдигна глава и срещна погледа на Зенди. Примигна, но не изглеждаше изненадан да я види, че стои там. Продължи да бута мъжа към джипа, без да ѝ обърне повече внимание. Когато стигнаха автомобила, той вдигна нарушителя и го хвърли на задната седалка. Онзи изкрещя дълга ругатня и продължи да заплашва със съдебни дела. Тайгър извади още един чифт белезници и го закопча за металната рамка на джипа.

— Проклет пътьо! — извика мъжът. — Пусни ме! Нямаш никакво шибано право да постъпваш така с мен!

— Млъквай! — изръмжа Тайгър. — И тъй като ще идеш в затвора, на твоето място не бих крещял пътьо така често. Чувах, че на вашия вид му харесва да опъват мъжете там. Ако в затвора се окаже някой толкова глупав, колкото теб, може да приеме това за покана.

Зенди не се съдържа и се усмихна, макар да знаеше, че е погрешно да счита ставащото за смешно. Най-накрая Тайгър се обърна и срещна погледа ѝ. Тя видя как ноздрите му се издуха, докато бавно приближаваше към нея. Сърцето ѝ ускори ритъма си. Щяха да разговарят, а тя нямаше ни най-малка представа какво да му каже.

— Къде, по дяволите, отиваш?! Не можеш да ме оставиш тук, изрод! Имам права!

Тайгър изобщо не му обърна внимание. Той продължи да върви, скъсявайки разстоянието, докато не спря само на крачка от младата жена. Зенди не помръдна, очите им се срещнаха и те останаха загледани един в друг.

— Хей, пътьо! Пусни ме веднага, дяволите да те вземат! — изкрещя мъжът, борейки се с белезниците.

— Здравей! — Зенди въздъхна, решила да заговори първа. Беше нервна и чувстваше необходимост да каже нещо, каквото и да е то. —

Как си?

Красивите му очи се присвиха леко.

— Добре съм. Избягваш ли вече сбиванията?

Тя почервеня при напомнянето за нейното неразумно решение да се почерпи в бар.

— Да.

— Ти си твърде малка, за да участваш в бой с мъже.

— Не съм участвала. Седях на една маса в далечния ъгъл, когато свадата избухна. Случи се толкова бързо, че се оказах в капан и те започнаха да се приближават към мен. Нямах къде да отида, затова се качих върху масата. И щях да съм добре там, ако някой не се беше стоварил върху нея и аз се озовах на пода. — Изучаваше го отблизо, все още уверена, че той е най-сексапилният мъж, когото бе виждала някога. — Благодаря ти, че ми спаси живота!

Той наклони глава леко напред, изучавайки я също толкова внимателно, колкото и тя него.

— Затова ли ме целуна? От благодарност?

Бузите ѝ почервеняха още повече от смущение, че той искаше обяснение за нейното поведение.

— Не.

— Тогава защо го направи? Любопитен съм.

— Наистина ли искаш да знаеш истината? — Зенди замълча, трескаво опитвайки се да си спомни поне една причина, която нямаше да звучи глупаво, но не можа да измисли нищо. Този мъж напълно объркваше мислите ѝ.

— Нямах да попитам, ако не исках да знам.

— Аз... — Тя въздъхна и реши да бъде честна. — Бях пияна и си мислех, че умирам. Когато се свестих, бях сигурна, че е точно така. Ще си помислиш, че това е глупаво и аз наистина се съмнявам, че искаш да чуеш онова, което се въртеше в главата ми.

— Но аз искам.

— Мислех, че съм умряла и ти беше там.

Той се намръщи.

— Не разбирам.

Зенди искаше земята да се разтвори под краката ѝ, но това не стана.

— Помислих си, че ти си някакъв водач, който е дошъл да ме заведе в ада.

Устата му се напрегна.

— Разбирам. Повярвала си, че аз съм дявол. — Изглеждаше ядосан.

— Не! — Тя поклати глава, ненавиждайки начина, по който я гледаше в този момент. Искаше да поправи нещата. — Мислех, че си ангел. — Пропусна частта с паднал.

Устата му се отпусна, очите му се смекчиха малко.

— Винаги ли си искала да целунеш ангел?

— Не. — Лицето ѝ вече пламтеше. — Реших, че след като така или иначе ще отида в ада, мога да направя това, което наистина искам. А аз исках да те целуна. — *И много повече.* Но пропусна и тази част също.

— Защо искаше да ме целунеш?

Този някога ще спре ли да задава въпроси? Не искаше да изтърси нещо още по-неуместно. Премести тежестта си от единия крак на другия, защото краката вече я боляха от високите токчета. Впи поглед в лицето му. *О, по дяволите. Няма ли край това?!*

— Мислех, че си привлекателен и просто ми се прииска да те целуна.

— Мислех? Минало време? Сега, когато не си пияна, не съм ли вече привлекателен?

Младата жена се намръщи.

— Привлекателен си. И не слагай в устата ми думи, които не съм казала.

— Значи все още ме намираш за привлекателен?

— Знаеш, че е така.

Тайгър я гледа в продължение на няколко дълги секунди.

— Все още ли искаш да ме целунеш?

Зенди премигна няколко пъти и реши, че отговорът е да, но не искаше да си признае. Пияна беше доста смела, но сега, когато бе трезва, смелостта ѝ се бе изпарила. Преглътна, вместо да отговори на въпроса и принуди погледа си да се отмести от мъжа към джипа му.

— Твоят затворник ще падне всеки момент. — Погледът ѝ се върна обратно към Тайгър.

— Изобщо не ми пука. Поне ще млъкне, ако падне и си удари главата.

Зенди се усмихна и се съгласи, че няма да е лошо, ако гръмогласният грубиян спре да сипе ругатни.

Внезапно Тайгър пристъпи напред и нахлу в личното ѝ пространство. Младата жена ахна, когато две големи ръце нежно я стиснаха за бедрата, за да ѝ попречат да се отдръпне назад. Погледите им се срещнаха. Очите му бяха толкова невероятни, колкото си ги спомняше. Всъщност изглеждаха още по-великолепни на слънчевата светлина, тъй като златистите краища на сините му ириси почти блестяха, подчертавайки синия цвят. Тези котешки очи, обрамчени от гъсти мисли, бяха забележителни.

Зенди си пое накъсано дъх, вдъхвайки мъжкия му аромат, смесен с мириса на гора. Не се възпротиви, когато той нежно я придърпа към себе си, притискайки тялото ѝ толкова плътно към своето, че трябваше да наклони глава назад, за да не изгуби контакта си с очите му. Ръцете ѝ инстинктивно се вдигнаха и дланите ѝ легнаха върху широките му гърди. Платът на черната му риза беше мек, но мъжкото тяло под нея беше много твърдо.

— Любопитен съм — каза дрезгаво той — дали е толкова хубаво да те докосвам, колкото си спомням. Сега ще те целуна.

ГЛАВА 3

Зенди знаеше, че трябва да каже не и да се измъкне от ръцете на Тайгър. Че трябва да... *О, по дяволите! Живее се само веднъж.* Желанието да го целуне бе твърде силно. Нямахше да отрича, затова плъзна длани по раменете му. Те бяха толкова широки и мощни. Притисна тяло до неговото и устните ѝ се разтвориха в покана.

Очите на Тайгър се разшириха от изненада и той се наведе леко напред. Меко ръмжене излезе от гърлото му и коремът на Зенди се стегна ниско долу. Това бяха най-еротичните звуци, които бе чувала. Спомените ѝ, замъглени от алкохола, не я бяха подготвили за това и тя затвори очи в очакване на целувката му.

Новия вид тихо измърка, щом устата му докосна нейната. Зенди накъсано си пое дъх и се вдигна на пръсти, за да бъде по-близо до лицето му. Устните им се срещнаха отново, но този път не беше само леко дразнене. Езикът му се плъзна между разтворените ѝ устни и той я завладя със страст, от която младата жена щеше да се разтопи на земята, ако не се бе вкопчила в раменете му. Ръцете му се стегнаха около нея.

Очевидно алкохолното ѝ опиянение не бе повлияло на сетивата ѝ, защото този мъж можеше да целува като никой друг. Езикът му я дразнеше, нападаше яростно и напълно я лишаваше от способността да мисли. Тайгър изръмжа отново. Зърната ѝ отговориха на вибрациите, които предизвика звука, тъй като гърдите ѝ бяха притиснати плътно до неговите. Но тя искаше да бъде още по-близо. Обви ръце около врата му и почти не забеляза, че краката ѝ увиснаха във въздуха, когато той я вдигна и задълбочи целувката.

Зенди изрита обувките си, не искаше да ѝ пречат да чувства мъжа с цялото си тяло. Почти инстинктивно вдигна крака и ги обви около кръста му. Гърбът ѝ се удари в колата, а Тайгър се намести така, че твърдият му член се притисна към бельото ѝ. Младата жена стегна колене около него, склучи глезени и заби пети в задните му части, призовавайки го да дойде още по-близо.

Силните мъжки хълбоци се наместиха точно срещу нейната сърцевина и грубият плат на панталоните му одраска голите ѝ бедра... полата ѝ се плъзна и набра нагоре. Но изобщо не я интересуваше. Трескаво зацелува мъжа и изви гръб, за да търка клитора и гърдите си в тялото му. Започна да стене, желанието да го има ѝ причиняваше болка. Тялото ѝ изгаряше в пожар.

Ръцете му се спуснаха от кръста ѝ надолу и погалиха дупето ѝ, топлите му длани стиснаха голата ѝ плът, непокрита от бикините. После бавно залюля бедра, тласкайки члена си срещу нейната женственост. Удоволствие разтърси тялото ѝ от усещането колко твърд и възбуден е той и как силно реагира клиторът ѝ на всяко негово движение. Копнееше да свърши.

Начинът, по който реагираше на него, бе пълна лудост. Никой друг мъж не я бе възбуждал така силно. Устата му беше чист грях. Тялото му вършеше невероятни неща с нея. Караше я да се чувства дива и изпълнена с копнежи и Зенди пожела той да я вземе. Изстена силно и го целуна по-дълбоко, заби нокти в гърба му. Искаше го сега, веднага, тук до колата, по средата на пътя, и изобщо не я интересуваше, че бяха на открито.

Тайгър откъсна уста от нейната, дишаше тежко. Тя отвори очи.

— Не спирай!

Чистата страст бе накарала котешките му очи да изглеждат страхотно секси и Зенди си помисли, че никога не е виждала нещо повълнуващо от тях. Красивите му зъби блестяха и внезапно у нея се породило желание да оголи шия и да му я предложи, за да я ухапе. Наистина искаше той да я хапе. Само от мисълта как ще забие зъбите си в плътта ѝ, възбудата ѝ нарасна още повече. *Аз съм извратена, но не ми пука. Той е адски секси.*

— Аз...

Уплаши се, че Тайгър ще ѝ откаже. Твърде много бе заложено на карта, като се имаше предвид, че никога не бе желала някой толкова много. Способността ѝ да разсъждава я напусна, тя повдигна лице и възобнови целувката. Той изръмжа и я притисна към колата — силно, по-силно.

Сграбчи с ръка косата му, за да не му позволи да се отдръпне и завъртя ханш, търкайки се в тялото му. Простена, усещайки хванатия

му в капан член срещу своята мекота и се потърка още по-силно, за да му покаже колко много го иска.

— ХЕЙ! АЛО? Какво правите там, мамка му? Ей, пътьо? Може ли да спреш да чукаш пиленцето върху колата и да ме пуснеш?!

Тайгър с мъка откъсна уста от нейната и двамата се вторачиха един в друг — изпитваха болка. Новия вид изръмжа и си пое няколко пъти дълбоко въздух, без да отделя поглед от нея.

— Трябва да се справя с този задник.

Гласът му беше толкова груб, дълбок и секси, че все още не й се искаше да го пуска от обятията си, но бе забравила напълно за арестувания. *По дяволите!* Ако изпитваше някакъв срам, би се почувствала неудобно, но този момент бе отминал, когато Тайгър я целуна. Всичко, което искаше, беше този мъж и нищо друго нямаше значение. *Може би преминавам през някаква ранна менопауза, което ме кара да бъда супер възбудена и да губя проклетия си ум.* Тази мисъл я накара да се почувства малко по-добре, но нито за секунда не повярва на нея. Тайгър я караше да обезумява, защото имаше нещо в него, което успяваше да натисне правилното копче.

Прегръдката му се разхлаби и тя разбра, че трябва да го освободи, макар че изобщо не й се искаше. Разтвори глезени и краката й се плъзнаха надолу по тялото му. Също така трябваше да разтвори пръсти и да пусне косата му. Тайгър отстъпи крачка назад и краката й докоснаха земята. Когато телата им се разделиха, тя се чувства празна и изгубена.

— Нека да го закарам до портата и да го предам на офицерите. — Не сваляше поглед от нея. — Чакай ме тук. Става ли? Няма да ми отнеме повече от пет минути.

Зенди не пропусна да види безпокойството и съжалението, изпълнили котешките му очи. Отговорът „да“ беше готов да се откъсне от устните й, но сега, когато телата им не се притискаха едно в друго, можеше да мисли. Една умна жена би избягала веднага, знаеше много добре това, но никога преди не бе срещала мъж като Тайгър. Струваше си риска да направи нещо напълно безумно.

— Той имаше оръжие, иначе щях да го пусна само с едно строго предупреждение. Длъжен съм да го предам. Може да е дошъл тук, за да стреля по моите хора, което означава, че представлява евентуална

заплаха. — Тайгър леко приближи, като внимаваше да не я докосва. — Трябват ми най-много пет минути. Ще ме чакаш ли тук? Моля те!

Зенди кимна в знак на съгласие и той се отпусна облекчен. Погледът му най-сетне се откъсна от нейния, той обърна глава, огледа джипа и отстъпи крачка назад. Прочисти гърло, преди отново да върне очите си върху нея. Гласът му излезе почти нормално:

— Ще побързам. Не си отивай, Зенди!

Знае името ми?! Беше впечатлена, че си е направил труда да разбере нещо за нея.

— Ще бъда тук! — кимна повторно.

Тайгър се запъти към джипа, а тя се облегна на колата си, защото коленете ѝ трепереха и можеше да рухне. Имаше чувството, че всеки момент краката ѝ ще се подкосят. Беше я целувал така умопомрачително, че тялото ѝ се бе превърнало в желе.

Тайгър хвана мъжа, който напразно опитваше да се измъкне от задната седалка. Идиотът практически висеше с главата надолу, тъй като белезниците го държаха отчасти вътре. Избута го да седне нормално, изръмжа предупредително, поклати глава и скочи в седалката на водача.

— Не можеш да направиш това! — извика мъжът. — Пусни ме, откачен изрод такъв! Аз съм американски гражданин. Тази страна е моя и вие нямате място в нея! Искам адвокат.

Джипът даде назад. Тайгър изви волана, погледна Зенди, преди да натисне педала на газта, и излетя, за да стигне по-бързо до Резервата. Тя го изпрати с поглед, обгърна се с ръце и безмълвно се запита дали не прави грешка.

Здравият разум ѝ казваше, че трябва да се качи в колата и да си отиде, преди той да се е върнал. Налагаше се да се отдалечи, иначе щяха да правят секс. Не беше толкова наивна да мисли друго и това най-вероятно щеше да бъде още една грешка в дългия списък от неразумни постъпки, който непрекъснато растеше.

Но не се помръдна. Направи няколко дълбоки вдишвания и се загледа в гората около себе си, наслаждавайки се на красотата ѝ, но това не успокои болката в гърдите ѝ. Бикините ѝ бяха толкова мокри, че се налагаше да ги смени веднага, след като се прибере вкъщи, иначе мокротата щеше да плъзне по бедрата ѝ. Желанието ѝ за този мъж все още не бе заглъхнало и сърцето ѝ биеше по-силно от нормалното.

Би било неразумно да рискува новата си работа, като спи с шефа на Сигурността на НСО. Сметките, ипотеката, разходите за храна — всичко зависеше от заплатата ѝ и трябваше на всяка цена да избегне уволнението. *Действително ли този мъж си струва да рискувам всичко това?* Затвори клепачи и единственото, което видя, бяха очите му. Те сякаш се взираха право в душата ѝ и тя потрепери от спомена за ръцете му, които стискаха дупето ѝ. Тайгър беше много опасен в сравнение с всеки друг мъж, когото някога беше познавала, и въпреки това никога не бе искала някой повече от него.

Качвай се в колата, дявол да го вземе! Бягай! Последното нещо, което ти трябва, е да се забъркаш с този мъж и това няма да доведе до нищо добро! Ти се закле, че няма да имаш нищо повече с мъже, не помниш ли? Два развода, тридесет и една години, и опасните мъже все още продължават да те привличат.

Зенди не помръдна, просто остана там със затворени клепачи, мълчаливо изброявайки причините, поради които трябва да си тръгне. Накрая отвори очи и се наведе да вземе обувките, които неотдавна бе изритала от краката си. Хвърли ги в колата откъм страната на пътника и се обърна да погледне пътя, по който Тайгър бе заминал. Умно или не, нямаше да си тръгне. Той щеше да се върне и тя ще го чака там, когато пристигне.

Някъде бе прочела, че Новите видове са стерилни и не са носители на болести, предавани по полов път. Така че не можеше да я забремени или да я зарази с нещо лошо, ако в крайна сметка правеха секс.

* * *

Тайгър измъкна човека от джипа и го бутна към двамата офицери, след това предаде пушката, която бе конфискувал от идиота.

— Хванах го с това и го качих в джипа, за да го докарам тук, но той се опита да избяга. Наложих ми се да го гоня. Глупав е, така че трябва много да внимавате с него.

Мъжът, който пое отговорността за арестуването, кимна навъсено.

— Да, Тайгър.

— Възможно е да има и други като него. Затворете района, заключете портата и не позволявайте на никого да излиза или влиза от тук. Аз отивам на лов.

— Ще съберем подкрепление, за да ти помогнем.

— Не — поклати глава Тайгър, — ще отида сам. Уверете се, че всички патрули на стената са предупредени. Нека носят предпазната екипировка, в случай, че има снайперисти. Ще изключи радиостанцията си. Смятам да бъда напълно безшумен, докато претърсвам гората.

— Не мисля, че е добра идея — обади се другия офицер. — Посилни сме, когато сме много.

— И също така шумни. Аз съм главният тук и току-що ви дадох заповед. Заключете портата. Никой да не напуска територията и не се тревожете, ако не можете да се свържете с мен. Аз ще бъда там. — Той се обърна, отправи се към джипа и скочи вътре.

Членът му бе все още твърд и тялото му изгаряше от необходимостта да завърши онова, което бяха започнали със Зенди. Наистина се надяваше малката женска да не го е излъгала. Мисълта, че може да си е отишла, когато се върне, го накара да изръмжи яростно.

Друга част от него се надяваше, че тя няма да го чака и ще избяга. Докосването до нея го накара да изгуби целия си контрол. Почти я бе взел пред очите на човешкия мъж и дори не му пукаше. Просто я искаше.

Нейният вкус и усещането, когато бе в ръцете му, го караха да изпитва непознати, свършено луди неща. Разумът му казваше да се върне у дома, да си вземе студен душ и да потърси жена от Видовете. Те не искаха ангажименти и обикновено бяха лесни за разбиране, въпреки странното поведение на Кит при последната им среща. Зенди... Тайгър нямаше представа какво иска тя от него, освен секс.

В никакъв случай нямаше да си вземе половинка. Поклати глава, запали двигателя и потегли, без да обръща внимание на тревогата, изписана по лицата на другите мъже, които го наблюдаваха как тръгва. Ненавиждаше чувството на вина заради лъжата. Фактът, че бе готов да излъже, за да бъде с най-привлекателната човешка жена, засили тревогата му.

Не че това го възпря да шофира толкова бързо, от колкото бе възможно, за да се върне на мястото, където тя, както той се надяваше,

го очаква. Взе завоите с висока скорост, наруши законите за безопасно движение, които бе приело НСО и намали, когато влезе в последния завой, за да не се блъсне в колата ѝ, ако все още беше там.

Когато я видя, му се прииска да изреве от усещането за победа. Тя беше негова. Щеше да я съблече гола и да направи всички онези неща, които искаше. Завладя го неконтролируем глад. Искаше Зенди Гордън и щеше да я има.

Усмихна се, всичките му съмнения изчезнаха, остана само дивият възторг. По-късно щеше да се безпокои, защо толкова силно желаше тази човешка жена, и какво означаваше това за него. Точно сега просто искаше да остане насаме с нея, далече от пътя, и отново да я има в ръцете си.

Паркира джипа отстрани върху широка ивица трева. Извади ключа от контакта, прибра го в джоба и изскочи от автомобила. Отиде право при Зенди и протегна ръка.

— Дай ми ключовете си.

Тя примигна, очевидно не бе очаквала да каже това, или да ходят някъде все пак.

— Те са в контакта.

— Ще преместя колата ти от пътя и ще я паркирам зад моята.

Младата жена кимна и бавно отстъпи далеч от колата, докато той трескаво бързаше. Желанието да я хване, да я метне през рамо и да я отнесе навътре в гората бе много силно. Съмняваше се, че тя ще оцени похотливите му мисли за това как би искал да я вземе на земята. Опита да охлади кипящата си кръв, докато отвори вратата и с усилие намърда едрото си тяло вътре в колата ѝ.

Жената имаше къси крака и волана го притисна към седалката, докато намери лоста, за да я избути назад докрай. Вътрешността на купето миришеше на Зенди, на сапун и на нещо, което не можеше да определи. Подкара колата, паркира я зад джипа, после се пресегна и бутна чантата ѝ под седалката, за да не се вижда. Пътят по принцип беше безопасен, но всеки би могъл да скита наоколо в търсене на неприятности.

Тайгър нямаше да допусне никаква опасност. Вече бе намерил един човек с пушка да дебне в гората, в близост до стените на Резервата. Мъжът можеше да има приятели. За миг тази мисъл го

накара да се вцепени, после тръсна глава, извади ключа от контакта, пусна го в джоба и хлопна вратата на колата.

Един поглед към наситено зелените очи на Зенди го убеди, че тази жена си струваше риска. Вече знаеше къде ще я заведе и се надяваше, че ще успее да запази бдителността си, докато я докосва. Много по-умно щеше да бъде да се върнат в Резервата и да я заведе в дома си, но тогава мъжете щяха да започнат да говорят. Тайгър заедно с човешка жена би предизвикало фурор, като се имаха предвид убежденията му, че мъжете Нови видове са глупави да се свързват с човешки жени, дори повече от това — направо луди.

Зенди хапеше долната си устна, на лицето ѝ бе изписан израз на несигурност, което я правеше да изглежда крехка. Той бързо скъси разстоянието между тях и я грабна на ръце. Тя ахна от изненада, но се вкопчи в раменете му.

— Мога да ходя.

Този малък протест го изненада и развесели едновременно и той едва сдържа усмивката си. Жената в ръцете му бе толкова лека, чувстваше се толкова добре близо до нея и сега тя беше точно там, където искаше да я види.

— Нямам обувки на краката си. Аз ще те нося. — С усилие откъсна поглед от нея, обърна се към джипа и бързо закрачи напред.

— Къде отиваме? — Зенди се отпусна в ръцете му.

— Далече от пътя. Не искам никакви прекъсвания, в случай, че се появят други нарушители. — Спря до автомобила си. — Виждаш ли одеялото, сгънато на задната седалка? Можеш ли да го вземеш?

Трябваше да го пусне с едната си ръка, той леко се приведе напред и тя взе одеялото като го сложи в скута си. Ръката ѝ отново се обви около врата му.

— Наистина трябва да ме оставиш да ходя сама. Това е само трева.

— Не искам да си нараниш краката. Там, където отиваме, може да има камъни и малки клонки. Довери ми се. Аз ще те нося.

Да, вече го правиш, призна тя безмълвно. Мъжът беше силен. Държеше я на ръце, сякаш бе лека като перце и бързо лавираше между дърветата. Това ѝ показва, че той е напълно непознат за нея. Позволяваше му да я отведе навътре в гората, и това вероятно не беше най-разумното нещо, което някога бе правила. Можеше да е сериен

убиец, но се съмняваше в това. Нещо в него я караше да му се довери. Интуицията ѝ относно мъжете винаги бе била погрешна, но Тайгър не беше съвсем обикновен мъж.

— Напред има хубав поток — изръмжа той. — Ще отидем там.

Това звучи романтично. Усмихна се, приятно изненадана от този факт.

— Добре.

Вгледа се в лицето му. Той наистина беше великолепен в своята мъжественост и до известна степен екзотичен. Косата му приличаше на грива. Гъстите кичури падаха надолу по раменете му, разноцветните им проблясъци бяха наистина впечатляваща гледка. Обърна ръка и прокара пръсти през тях, наслаждавайки се на копринената им мекота. Погледът му за секунди се стрелна към лицето ѝ, преди да се съсредоточи отново в пътя.

— Почти стигнахме.

Движеше се изненадващо бързо, но не се бе задъхал, което я накара да осъзнае колко силен е този мъж. Това най-вероятно би трябвало да я изплаши, но тя не изпита никакви признаци на страх. Беше напълно готова да прави секс с него. Химията между тях беше извън всякакви граници и това, че Тайгър беше огромен, го правеше още по-привлекателен.

Изведнъж дърветата свършиха и те се озоваха на малка полянка, покрита с цветя и гъста трева. По средата ѝ течеше ручей. Тайгър спря и подуши въздуха, а Зенди се огледа в почуда.

— Тук е толкова е красиво.

Той се обърна и се взря дълбоко в очите ѝ.

— Това е моето ново, любимо място. Наскоро придобихме земята и идвам да се къпя тук понякога, когато обхождам района. Не са много офицерите, които го знаят, и само малцина претърсват участъка за нарушители. Тук сме насаме, няма кой да ни притеснява.

Остави Зенди да стъпи на краката си. Гъстата мека трева нежно обгърна пръстите ѝ, одеялото почти се изплъзна на земята, но Тайгър го хвана. Той заобиколи младата жена, наведе се и го разстла върху мъха в близост до водата.

Едрото му тяло се изви грациозно, когато той посегна към ризата си, за да я съблече и изложи на показ впечатляващо изваяните мускули на корема си.

— Имаш ли нужда от помощ при събличането? Искам да свалим всичките дрехи от нас.

Сърцето ѝ заби лудо, щом взе окончателно решение — наистина искаше да прави секс с него. Съвсем не бе трудно да направи този избор. Споменът за Тайгър я преследваше от нощта, в която се бяха целунали на паркинга, привличането между тях бе твърде силно, за да го отрече. Желаете го. Бе изминала почти година, откакто се бе заклела да не се доближава до мъж след развода си и мисълта да бъде докосвана от него я изкушаваше твърде силно.

Пръстите ѝ трепереха леко, но тя разкопча блузката си, разтвори я и съблече дрехата, без да откъсва поглед от очите на Тайгър. Те бяха зашеметяващи, така екзотични, че бе невъзможно да се откъсне от тях, но гледката, която той представляваше, когато започна да сваля ризата си, бе твърде съблазнителна, за да я пропусне.

Загорялата, златиста кожа, широкия гръден кош, тъмните плоски зърна и силните мускули бяха достатъчни, за да я убедят, че е взела правилното решение. Мъжът беше съвършен.

Звукът от ципа отзад на полата ѝ прозвуча необичайно силно, когато го свали. Материята просто се свлече в глезените ѝ и тя пристъпи встрани от нея. Тайгър изръмжа тихо, погледът му поглъщаше всеки сантиметър от тялото ѝ и Зенди се надяваше, че той харесва това, което вижда. Радваше се, че бельото ѝ беше комплект. Ръцете ѝ все още трепереха, когато разкопча сутиена и го хвърли настрана, и се наведе да смъкне сините прашки по краката си.

Тайгър бавно приближи, докато между тях останаха само няколко сантиметра. Не беше свалил панталоните си. Зенди се почувства безпомощна, бидейки напълно гола, докато той все още бе облечен.

— Не си си свалил панталоните.

Усмивка изви сексапилните му устни.

— Скоро ще го направя, просто не искам да те плаша.

Веждите ѝ се извиха въпросително.

— Защо да ме плашиш?

Колебанието му я накара да се разтревожи, докато не проговори:

— Аз наистина те искам и съм много възбуден. Но съм различен от вашите мъже.

Това я изуми и тя погледна надолу. Очертанието на члена му ясно се открояваше. Беше голям, но формата му бе същата, като на нормален пенис. Вдигна поглед и за първи път се притесни, че е насаме с него, но бе готова да се справи с всякакви физически разлики, които може би щеше да им се наложи да преодоляват.

Тайгър сякаш прочете мислите ѝ.

— Формата и функциите са същите, просто ние сме по-големи от вашите мъже. Боя се, че ще промениш решението си, затова не искам да рискувам, ако те уплаша.

— Ще го направим съвсем бавно. — Ръцете ѝ посегнаха към кръста му. — Мисля да рискувам, дори и малко да се уплаша.

Но той сграбчи китките ѝ и я притегли към себе си, не ѝ позволи да го съблече. Пристъпи до одеялото и коленичи върху него, без да пуска ръцете ѝ.

Зенди се отпусна на колене на тревата, след това се премести върху одеялото. Тайгър пусна китките и обхвана кръста ѝ със силните си ръце. Тя ахна, когато я прекатури по гръб и бавно се наведе над нея, докато устните им почти се докоснаха.

— Искам те повече, отколкото някога съм искал жена. — Гласът му излезе дрезгав и прозвуча малко грубо. — Опитвам се да действам бавно, но е толкова трудно.

Тя взе в шепи лицето му.

— И аз те искам. Това е лудост, нали?

Той кимна.

— Малко, но има силно привличане между нас.

Животински магнетизъм. Не го каза на глас, опасявайки се случайно да не го обиди. Можеше да го нарече и дива страст, но взряна в екзотичните му котешки очи, разбра, че първото е по-подходящо. Каквото и да бе това между тях, то бе невероятно силно.

— Никога не съм желала някого така, както желая теб — призна му. — Без значение дали е лудост или не.

От гърлото му излезе меко мъркане и това я изненада, но в същото време я възбуди. Без съмнение този мъж не приличаше на никой, когото познаваше. И това беше много добре.

— Ще се опитам да бъда бавен.

— Не трябва. — Реши да бъде пряма. — Изпитвам болка, толкова много те искам.

Устата му се спусна върху нейната и сложи край на всякакъв по-нататъшен разговор. Агресивната му целувка подхрани страстта ѝ. Пръстите ѝ трескаво проучваха широката му гръд — галеха всеки сантиметър, до който можеха да стигнат. Тайгър беше горещ, образно и буквално. Той вдигна крак и тя разтвори своите, за да му направи място, когато се плъзна между тях.

Зенди изви гръб и се притисна плътно към горещото му тяло. Той изръмжа и откъсна уста от нейната, когато и двамата започнаха да се задъхват. Подпря се с длани на одеялото и се вдигна, за да седне. Издърпа ботушите и чорапите и ги захвърли настрана. Бързо се изправи на крака и хвана колана на панталоните си. Вгледа се внимателно в лицето ѝ, наблюдавайки изражението ѝ.

— Не се страхувай от мен, няма да ти причиня болка.

Зенди се повдигна на лакти.

— Покажи ми.

Тайгър притвори очи, толкова силно беше желанието му да я обладае, Тя сведе поглед, гледайки напрегнато, докато той разкопчаваше копчето и смъкваше ципа. След това остави панталоните да се плъзнат надолу, разкривайки пред зора ѝ черни боксерки. Младата жена забрави да диша, когато видя доказателството за това колко много я желаше. Той се наведе, прекъсвайки съзерцанието ѝ на члена му и свали изцяло панталоните си. После се изправи и мушна пръсти под ластика на бельото си.

— Ще го направим бавно.

— Просто ги свали.

Гърдите му се разшириха, когато си пое дълбоко въздух.

— Моля те, не променяй решението си. Това ще ме убие.

Усмивка изви устните ѝ.

— Мога да се справя.

Платът на боксерките започна да се смъква мъчително бавно, сякаш Тайгър специално се стараше да се съблича, колкото се може по-дълго. Тя оценяваше чувството от очакването, докато памучната материя не слезе достатъчно ниско и освободи твърдия му член. Устата ѝ се отвори и тя едва не забрави да диша. Тайгър беше по-голям от който и да е мъж, когато бе виждала някога. Стволът му бе дебел и дълъг, а главата извита леко нагоре, с напълно заоблен връх.

— О! Леле!

Той замръзна и се втренчи в нея.

— Какво означава това? Страхуваш ли се?

— Не. Само го давай по-бавно.

Облекчението, изписало се на лицето му, ѝ се стори почти смешно, но тя не се чувстваше много спокойна, чудеше се дали има причина той да бъде толкова притеснен. Дали бе имало жена, която, като е видяла лошото момче, бе хукнала да бяга? Тя не считаше себе си за боязлива. Не бяха много предизвикателствата, пред които щеше да отстъпи, особено ако те изглеждаха като най-горещата ѝ фантазия.

Тайгър изрита боксерките и коленичи. Едната му ръка я хвана за глезена, повдигна я и разтвори широко краката ѝ, погледът му се прикова в изложената ѝ на показ розова сърцевина. Дълбоко от гърдите му излезе звук — нещо средно между ръмжене и мъркане, което беше много еротично.

— Имаш косми.

Тя нервно облиза устни.

— Предпочиташ да няма никакви ли? Това е само малка ивица.

Той пусна глезена ѝ и се наведе, докато лицето му застана точно над мястото, където се събираха бедрата ѝ.

— Харесва ми много. — Той вдиша и простена. — Толкова много.

Нито един мъж, с когото бе била преди, не бе правил такова нещо и това сякаш я възбуди повече. Едната му ръка стисна вътрешната страна на бедрото ѝ и мазолестите му пръсти погалиха кожата там, тази ласка я накара да трепери още по-силно.

— Искам да те вкуся, но и до болка искам да бъда в теб. — Вдигна поглед към лицето ѝ. — Ти си толкова мокра и готова за мен.

Зенди се отпусна по гръб и приканващо протегна ръце към него.

— Много добре. И аз те искам точно сега.

Той пропълзя над нея, покри я с едрото си тяло и тя усети горещия му дебел член до вътрешната страна на бедрото си. Лежаха притиснати един до друг, корем до корем, и устата му потърси нейната. Целуна я така, сякаш настъпваше края на света. Целувката беше толкова трескава и дива, че едва не я накара да се побърка. Вдигна крака и ги уви около кръста му. Залюля бедра, за да го подкани и изстена силно, когато той плъзна тялото си малко по-високо и

невероятно твърдият му член се притисна към входа на нейната сърцевина.

Тайгър раздвижи бедра и потърка цялата дължина на пениса си в клитора ѝ. Стана лесно, тъй като бе подгизнала от желанието си за него. Беше толкова хубаво, че трябваше да откъсне уста от неговата, иначе рискуваше да го ухапе. Ръцете ѝ се вкопчиха в раменете му, ноктите ѝ се забиха в кожата му.

— Моля те! — призова го.

Лицето му се зарови във врата ѝ и той покри с влажни, топли целувки шията ѝ, която тя оголи за него. Зенди почувства драскането на остриите му зъби и това я възбуди още повече. В този момент можеше да я ухапе, но на нея ѝ бе все едно. Той дори не бе влязъл в тялото ѝ, а тя бе готова да свърши.

Тайгър разтвори бедра, принуждавайки нейните да се отворят още по-широко и завъртя хълбоци така, че пенисът му притисна силно снопчето от нерви.

— Вземи ме! — настоя тя.

Той престана да целува шията ѝ и изръмжа.

— По-кратко!

— По дяволите! Вземи ме!

Тялото ѝ гореше, беше толкова близо до оргазъм. Нейният паднал ангел беше твърде сексуален мъж и знаеше как да възнесе една жена на небето. Тялото ѝ изкрещя за освобождаване.

Той се повдигна достатъчно, за да могат да се гледат един друг. Синьото в котешките му очи така я омая, че тя почти не забеляза, когато Тайгър се намести между разтворените ѝ бедра и притисна широката глава на пениса си в отвора на влажната ѝ мекота.

— Да! — подкани го.

Той затвори очи и натисна. Първоначално тялото ѝ се съпротивляваше, но тя завъртя бавно ханш, докато дебелият връх на члена му се пъкна вътре. Устните на Тайгър се разтвориха, лицето му се стегна, сякаш от болка, и той изръмжа, когато бавно проникна в нея. Тя беше толкова мокра и това му помогна да влезе в утробата ѝ.

— О, Боже! — изстена тя. Удоволствието да бъде препълнена и разтегната беше невероятно.

Тайгър отвори очи.

— Каж ми, ако те наранявам. Ти си толкова тясна.

Зенди отново завъртя ханш, обвини по-здрави крака около кръста му и забивайки пети в задните му части, го придърпа към себе си. Пенисът му потъна по-дълбоко.

— Чувствам те много добре.

Тайгър обвини ръце около раменете ѝ и я прикова под тялото си. Подпря се на лакти, пренесе цялата си тежест върху тях и мушна пръсти под раменете ѝ, за да я държи неподвижно на място.

После леко се отдръпна назад и отново тласна с бедра, принуждавайки Зенди да вземе повече от плътта му. Тя не можеше да откъсне поглед от очите му, които се взираха в нейните. Те бяха най-прекрасното нещо на света и никога нищо не я бе карало да се чувства така добре, както този мъж, който бавно я обладаваше.

— По-бързо — настоя тя, веднага след като членът му влезе докрай и тялото ѝ се приспособи към него. — Моля те!

Той наведе глава и се опита да я целуне, но тя извъртя лице на една страна и му предложи шията си.

— Боя се, че ще те ухапя. Чувствам се прекалено хубаво. Всеки момент ще свърша.

Устата му се зарови в шията ѝ и я покри с целувки. Силното му тяло я прикова под себе си, щом започна да се движи по-бързо. Зенди усещаше как мускулите играят под кожата му и това я изпрати на ръба. Членът му уцели една конкретна точка вътре в нея и тя изкрещя, забивайки нокти по-дълбоко в раменете му. Острите му зъби ухапаха кожата ѝ и бедрата му заподскачаха бързо, докато я обладаваше силно и яростно.

Зенди отметна глава назад и изкрещя, когато удоволствието я връхлетя. Кулминацията беше жестока и завладя цялото ѝ тяло. Вагиналните ѝ мускули се стегнаха плътно около движещия се член, стиснаха като в юмрук твърдата плът и Тайгър разтвори зъби.

Ревът, който излезе от устата му, почти я оглуши. Почувства топлината, изстреляла се в нея, когато той свърши. Можеше да усети всяка струя сперма, която я изпълваше. Движенията на бедрата му се забавиха до резки, кратки тласъци и след няколко секунди Тайгър замря, дълбоко заровен в горещото ѝ лоно. Връхлетя я втори оргазъм и тя шокирана вдигна глава срещу гърдите му, за да заглуши писъка, който не можа да сдържи. Страхуваше се, че той ще го приеме като вик на болка. Зъбите ѝ се затвориха върху гладката му кожа.

Зенди беше потресена от факта, че го ухапа и се страхуваше от последващата реакция. Тайгър оброни глава и цялата тежест на едрото му тяло я притисна в земята. Задъхан, той се прилепи към нея — кожа до кожа. Тялото ѝ започна да се отпуска и възстановява. Краката ѝ все още бяха увити около кръста му и тя разхлаби хватката им. Изпълни я чувство на дълбоко удовлетворение и на лицето ѝ цъфна усмивка. Дори не се обезпокои от факта, че Тайгър бе изревал като лъв, когато свършваше. Звучеше страшно, но бе истински възбуждащо.

ГЛАВА 4

Звучите на гората най-накрая проникнаха в съзнанието на Зенди. Потокът ромолеше, полъхът на вятъра, галещ нежно разгорещената ѝ плът, шумолеше в листата на дърветата над тях. Тя отвори очи и се взря през клоните в синьото небе, по което тук-там се мяркаха облачета.

Тайгър не се бе отдръпнал, изглежда му харесваше да я държи под себе си, притискайки тяло до нейното. Беше се отместил само леко, колкото тя да може да диша спокойно, но теглото му бе достатъчно голямо, за да я държи точно там, където я искаше. Зенди не възразяваше, защото нямаше никакво желание дори да се помръдне.

Тя откри, че след най-добрия секс, който някога бе имала, членът на Тайгър все още бе невероятно голям и твърд вътре в тялото ѝ. Би си помислила, че не е свършил, ако не бе усетила как се излива в нея и по време на оргазма му не чу рева, от който ушите ѝ все още кънтяха.

Устните му докоснаха кожата ѝ.

— Нараних ли те?

Младата жена се усмихна.

— Не. Леле! Това беше невероятно!

За части от секундата тялото му се напрегна, преди отново да се отпусне.

— Така е.

Зенди прокара ръце по широкия му гръб, наслаждавайки се на усещането от гладката му стегната плът под пръстите си. Това беше нещо, с което можеше да свикне и никога да не ѝ омръзне. Дланите ѝ се плъзнаха надолу към извивката на задника му, после се върнаха обратно нагоре и пръстите ѝ се заровиха в копринено меката му коса.

— О, толкова е хубаво!

— И на двамата ни е хубаво — съгласи се Зенди. — Много ми харесва да те докосвам.

— Можеш да го прави колкото си искаш и където искаш по тялото ми. — Тайгър се засмя и се надигна леко, за да може да я

погледне.

Трябваше да го пусне, за да може да се взре в очите му. Те бяха зашеметяващи. Имаше чувството, че може да гледа в тях вечно. Ръцете му освободиха раменете ѝ, едната се пресегна и отстрани кичур коса, паднал върху лицето ѝ. Докосването му беше много нежно.

— Толкова си красива. Устните ти са подути от целувките ми, а очите ти са с най-прекрасния нюанс на зеленото. Напомнят ми на красива, зелена поляна.

— Ти си красив. Повярвай ми! Ти си най-красивият мъж, който някога съм виждала. Приличаш на жива скулптура на перфектния мъж.

— Искаш да кажеш ангел? — усмихна ѝ се закачливо.

— Никога няма да ми позволиш да забравя този случай, нали? — отвърна му със смях.

Той поклати глава.

— Не. Чувствам се поласкан. Наричали са ме с много имена, но никога с нещо толкова мило.

Зенди не отговори, но продължи да се усмихва.

— Нараних ли те все пак? Каж ми, ако съм го направил. Ти си малка, а аз бях груб.

— Не. А аз теб? По гърба, може би? Или гърдите? Ухапах те, но не виждам кръв. — Погледна към червеното петно и трепна. Върху златистата му кожа се виждаха следи от зъбите ѝ. — Съжалявам!

Тайгър се ухили.

— Беше хубаво. Просто се страхувам, че може да съм бил прекалено груб с теб. Караш ме да губя контрол.

— Благодаря! Възможно е да съм одрала гърба ти с нокти.

Той сви рамене.

— Значи си е струвало, ако си го направила. Ти напълно ме изцеди.

Зенди се пресегна и отметна косата му назад.

— Изцедих те?

— Накара ме да излея толкова много в теб, не мисля, че е останало нещо в мен. Едва не изгубих съзнание, така силно свърших, но ме беше страх да не те смачкам. — Замълча за един дълъг момент. — Аз изревах — изненадата му беше очевидна.

— Не ми казвай, че аз съм първата, която те е накарала да го направиш — подкачи го тя.

Той не се усмихна в отговор, вместо това се намръщи, изглеждаше леко обезпокоен.

— Никога преди не съм губил толкова голяма част от себе си в една жена и никога не съм чувствал удоволствието толкова остро, че да не мога да сдържа инстинктите си.

На Зенди ѝ бе приятно да узнае, че му въздейства толкова силно, колкото той на нея, и се почувства малко горда. Значи и двамата се сблъскваха с такива силни чувства за първи път. Но тогава дойде осъзнаването на суровата реалност. Бяха правили див, страстен секс в гората, но в действителност не се познаваха. Най-вероятно нямаха нищо общо помежду си и дори нямаха връзка.

Мъжете бяха различни от жените. Имаше зад гърба си два неуспешни брака, които доказваха този факт. Когато разменяше обет с един мъж, това означаваше всичко за нея, но и двамата ѝ съпрузи бяха нарушили тези обети толкова лесно, колкото бяха разбили сърцето ѝ. Трябваше да помни, че за мъжете любовта и секса бяха две отделни неща.

Той искаше само секс. Порасни най-накрая! Ти също го искаше, не търси това, което го няма! Това безмълвно порицание ѝ помогна да погледне цялата ситуация отстрани и това, което видя, я натъжи. Но поне щяха да ѝ останат прекрасни спомени.

— Предполагам, че трябва да се облечем и да се върнем при колите си, преди някой да мине покрай тях и да се зачуди къде сме.

Очите му се присвиха и гласът му забележимо се задълбочи.

— Искаш вече да си тръгваш ли?

— Аз... хм... е... добре, някой ще види колите ни и ще се почуди къде сме. Дори може да дойдат да ни търсят. — Идеята да бъде хваната гола в гората изобщо не ѝ се понрави. Никога не бе имала уговорена среща с непознат — Тайгър беше първият. Предпочиташе да не излага на показ сексуалния си живот. — Ще трябва да платя гаранция — пошегува се тя.

— Затворих пътя. Никой нищо няма да узнае.

— Направил си това? — Погледна го със съмнение и той игриво ѝ се усмихна в отговор.

— Заповядах на охраната на портата да затворят пътя. Казах им, че сам ще претърся гората, за да видя дали няма и други нарушители.

Никой няма да ни безпокои. Аз съм главният и те трябва да следват моите заповеди.

Младата жена се засмя.

— Това е супер. Предполагам, че е хубаво да си главен, а?

— Много хубаво. — Тайгър се раздвижи и бавно се измъкна от тялото ѝ. — Хайде!

Зенди го пусна и той се изправи на крака. Мъжът беше толкова мускулест и съвършен, че тя не можа да устои и впери очи в голото му тяло. Също така бе невъзможно да не забележи, че все още имаше силна ерекция.

Тайгър протегна ръка към нея.

— Хвани ме за ръка!

Тя положи ръце в дланите му и той ѝ помогна да стане, след което я поведе към потока. Беше топъл, слънчев следобед, но водата бе малко студена. Все така хванати за ръце, влязоха вътре, докато водата стигна до кръста му, а на нея до гърдите. Гърдите ѝ реагираха незабавно, кожата им настръхна, а зърната се втвърдиха. Тайгър се ухили, когато забележа това.

— Ела тук. Има няколко по-големи камъка.

Предвижиха се на около два метра встрани по течението, когато Тайгър внезапно седна на нещо, скрито под повърхността и водата стигна до нивото на зърната му. Притегли Зенди да се настани до него и тя се отпусна на мъхест камък, наслаждавайки се на движението на хладната вода покрай тялото си.

— Много е хубаво. Бяхме малко изпотени.

— Обичам да идвам тук, когато мога. Харесва ми да се охладя, преди да се изтегна гол там на скалите, за да изсъхна на слънце.

Това ѝ се стори толкова чувствено, че проследи погледа му, отправен към гладки, плоски камъни. Почти можеше да си представи голото му тяло, докато той лежеше по гръб, с ръце под главата. Вниманието ѝ се върна обратно към Тайгър. Водата бе накарала зърната му да се стегнат, бе ги превърнала в тъмни връхчета на чисто изкушение. И тя закопня да ги вкуси.

О, по дяволите, защо не?! Беше наясно, че това ще бъде първият и единствен път, когато седи в рекичка със супер секси мъж. Езикът ѝ се стрелна навън и облиза устните ѝ, преди тя да се извърне към мъжа и да наведе лице към гърдите му. Когато устата ѝ се затвори около

едното му зърно, той си пое накъсано дъх и изви гръб, за да ѝ даде по-добър достъп. Едната ѝ ръка се плъзна под водата и погали плоския му корем, а другата стисна рамото му, за да запази равновесие.

Тайгър нежно я хвана за косата, за да я насърчи да продължи да го докосва. Тя се приближи още, пусна зърното му и с целувки си проправи път до другото. Силното мъркане, излязло от него, накара целия му гръден кош да завибрира. Ръката ѝ се придвижи от корема към гърдите му, за да усеща вибрациите по-добре. Беше едновременно изумена и възбудена от реакцията му към нея.

Юмрукът му, стиснал косата ѝ, се стегна още по-здраво и Тайгър дръпна главата ѝ назад, прекъсвайки нейната игра със зърната му. За части от секундата Зенди успя да срещне погледа му, преди той да наведе глава и да завладее устата ѝ. Твърдите му страстни устни принудиха нейните да се разтворят, езикът му настойчиво започна да я проучва и гали, сякаш искаше да разсее и най-малкото ѝ съмнение, че той я желае отново. Тя опита да вдигне крака си, искаше да се покачи в скута му, но той изведнъж прекъсна целувката и се взря съсредоточено в нея.

— На ръце и колене, точно тук, с гръб към мен — изръмжа, гласът му беше станал груб.

Суровият му тон не я изплаши. Даде си сметка, че този мъж бе наполовина извън контрол — искаше го повече, отколкото следващата си глътка въздух. Да пусне Тайгър не беше лесно, защото ѝ харесваше да го докосва, но успя да го направи. Камъкът, който споделяха, имаше издатина, наподобяваща праг, и тя се изправи на колене върху него. Брегът, непосредствено зад тях, беше стръмен и покрит с трева и детелина.

— Хвани се за нещо — изръмжа отново той.

Застана зад нея и я наведе, едрите му длани сграбчиха бедрата ѝ и я избутаха достатъчно напред така, че тя протегна ръце и заби нокти в меката зеленина. Коляното му се провря между краката ѝ и тя ги раздалечи. Внезапно тялото му се прилепи и обгърна гърба ѝ, ръката му се озова в тревата, на сантиметри от лявата ѝ ръка — мъжът се приготви.

Членът му опря във входа на влагалището ѝ и се плъзна вътре. Тайгър обви свободната си ръка около кръста ѝ и я прикова здраво под тялото си. Зенди изстена силно, когато с един бавен, но мощен тласък

той се заби в нея. Без никакво колебание тя го пое в себе си целия, докрай. Да усеща Тайгър вътре в тялото си беше прекрасно, а новата поза бе още по-невероятна, отколкото лице в лице.

Ръката му освободи кръста ѝ, плъзна се надолу по корема ѝ, шепата му обхвана розовата сърцевина, а пръстът му намери клитора ѝ. Притискайки го силно, той изръмжа и излезе почти изцяло от тялото ѝ, преди да се забие мощно и дълбоко в плътта ѝ. Зенди изкрещя от удоволствие и заби пръсти в земята на склона.

Тайгър тласкаше безмилостно в нея, пръстът му бясно триеше клитора ѝ. Екстазът обхвана цялото ѝ тяло. Не можеше да мисли. Не съществуваха нищо друго, освен члена му, който се движеше в нея и възпламеняваше прекрасните нервни окончания, които я водеха опасно близо до ръба. Беше толкова хубаво, че почти я болеше, когато Тайгър започна с пълна сила да блъска бедра в дупето ѝ. Тласкаше бързо и мъркаше толкова силно, че тялото ѝ вибрираше заедно с неговото.

— Мога да те обладавам така, докато умра — изръмжа той.

— Да! — извика младата жена, когато той заби в нея още по-бързо и по-силно.

От гърлото му излезе мощно ръмжене. Вместо да се уплаши, този звук издигна секса на съвсем друго ниво за Зенди. Тя усети как зъбите му ухапаха рамото ѝ и остриите им връхчета се забиха в кожата ѝ. Но това нямаше никакво значение. Шокът от болката само я доведе по-близо до кулминацията.

— О, Боже, колко добре се чувствам! — произнесе тя задъхано. — Толкова съм близо!

Тайгър изръмжа отново и зъбите му се забиха по-дълбоко в плътта ѝ, докато продължаваше да тласка в нея отзад, а пръстът му си играеше с възбуденото снопче от нерви. Зенди почувства как тялото ѝ се напрегна и тя изкрещя името му, свършвайки толкова бурно, че почти изгуби съзнание.

Зъбите му я освободиха, щом удоволствието прониза тялото ѝ — от центъра на нейната сърцевина до всички нервни окончания. Тайгър изрева, щом също достигна върха, оргазмът му бе продължителен — той се взривяваше отново и отново дълбоко в тялото ѝ. Зенди усети как топлатата му сперма я изпълва, докато тласъкът на бедрата му се забавя.

Тя дишаше тежко, с мъка си поемаше дъх. Единственото нещо, което не ѝ позволяваше да се свлече и да падне в потока, бе

прегръдката на Тайгър. Чувстваше тялото си напълно отпуснато, сякаш беше без кости, докато се наслаждаваше на последните проблясъци от бурния секс. Нямаше значение, че главата ѝ се оброни и сега бузата ѝ лежеше на земята. Усмивка изви устните ѝ, когато осъзна, че изобщо не я интересува, дори и да лежах в калта.

Усети как Тайгър бавно излиза от нея и това я накара да изстене. Чувстваше се свързана с него, вагиналните ѝ стени стиснаха члена му, сякаш и те също протестираха срещу загубата и може би се опитваха да го задържат малко по-дълго. Тялото му се отдръпна достатъчно, за да не ѝ тежи върху гърба и хватката му върху кръста ѝ се отпусна. Студената вода охлади пламналия ѝ клитор, щом пръстът му се махна оттам.

Тайгър седна и придърпа Зенди в скута си. Погледите им се срещнаха и тя се усмихна.

— Казах ли ти вече „леле“? Сгреших. Еха-а-а!

Той зарови глава в извивката на рамото ѝ и тя си помисли, че иска да я целуне по шията. Вместо това горещият му език облиза рамото ѝ. Усещането беше малко странно, но ѝ хареса. Чувстваше се леко сънлива и ѝ харесваше да седи в скута му, приласкана в люлката на ръцете му. Езикът му продължаваше да ближе рамото ѝ, отново и отново, и любопитството ѝ я накара да проговори.

— Не че се оплаквам, но защо ме ближеш?

Езикът му се спря.

— Този път те ухапах толкова силно, че пробих кожата. Сега почиствам раната. По-късно ще се възпали леко и ще те боли. — Докато говореше, не посмя да вдигне глава и да я погледне. — Много съжалявам!

— Не се тревожи. — Струваше ѝ се странно, че я бе ухапал, но тъй като почти не я болеше, си помисли, че е само драскотина. Затова и не се притесни. — Понякога по време на секс се получават леки наранявания, но това, което преживяхме, напълно си го заслужава. Още повече, че не чувствам нищо. — Тя се засмя, но Тайгър остана сериозен.

— Ще те заболи по-късно, когато студената вода те охлади и ендорфините от сексуалното удовлетворение спаднат. — Гласът му стана дълбок и груб. — Може да ти остане белег. Мамка му! Не исках да го направя. — Езикът му започна отново да я ближе.

Зенди си помисли, че начинът, по който ѝ обясни всичко, е много сладък. Никога не бе срещала мъж, който да говори за ендорфини, но мъдро реши да не се размива. Страхуваше се да не нарани чувствата му, ако си помислеше, че му се присмива. Той беше мил и неговата загриженост я трогна. Дори я накара да се почувства малко влюбена в него.

Не го прави, скара се сериозно сама на себе си. Това беше просто секс! Не забравяй! Цялото ѝ веселие се изпари.

— Добре съм.

Езикът му отново спря.

— Обладах те прекалено грубо. Не усещаш ли възпаление или някаква болка?

Тя побутна главата му и го принуди да я вдигне, докато погледите им се срещнаха. Съжалението, което видя в очите му, разби сърцето ѝ. Толкова за съвършената им еднократно уговорена среща в гората. Изви глава, за да види къде я бе ухапал. В горната част на рамото ѝ имаше две малки прободни рани, но не можа да види дали има още на гърба си. От тях сълзеше кръв, но кожата не бе разкъсана. Не изглеждаше толкова страшно и тя отново насочи погледа си към него.

— Не се чувствай виновен, разбра ли? Съвсем честно. По-силна съм, отколкото изглеждам, а това беше страхотно. Сексът и дори ухапването ме накараха да се чувствам наистина добре. Нищо ми няма. — Усмихна се. — Не си ме наранил.

Тайгър я притисна към гърдите си по-здраво, тя се отпусна в прегръдката му и опря буза в извивката на шията му. Загледа се в гората около тях и си помисли, че може би и той прави същото.

— Тук наистина е много красиво.

— Така е. А знаеш ли какво прави това място съвършено?

— Какво?

— Това, че сме заедно тук.

По дяволите! Бих могла съвсем да се влюбя в него. Звучеше толкова искрен, че тя обърна глава, за да види лицето му. Той погледна надолу към нея, красивите му очи излъчваха честност. *Поправка, коригира се тя, влюбена съм. Това не е добре. Любовта от пръв поглед, или както е в нашия случай, след секс, е грешка. Той все още е мъж, макар и толкова различен. Ще ми разбие сърцето.*

Тайгър се размърда и я отдалечи малко от гърдите си. Огледа се наоколо и въздъхна.

— Водата е студена и не искам да рискувам да се разболееш. Телесната ти температура е по-ниска от моята и нямаш моята издръжливост. Трябва да те стопля.

Той последва Зенди до брега, опитвайки се да преодолее паниката и тревожността в душата си. Вървеше съвсем близо до нея, за да е сигурен, че няма да падне и всеки закрилнически инстинкт в него искаше да я предпази. Погледът му се плъзна по дупето ѝ, докато младата жена изкачваше склона. То бе закръглено и меко, много по-различно от тези на женските Видове. Кожата ѝ беше толкова бледа, че под нея прозираха очертанията на сините вени по някои части от тялото ѝ. Това го очарова.

Наведе се и грабна одеялото, изтърси го и се обърна, за да го разтвори за нея.

— Ела тук. Ще ти помогна да се изсушиш.

Какво не е наред с мен? Тайгър не знаеше отговора на този въпрос, но желанието да се грижи за тази жена бе силно. Жена от Новите видове щеше да го удари досега и никога нямаше да му позволи да се погрижи за нея по този начин. Зенди пристъпи по-близо и той уви одеялото около нея, бършейки водата по кожата ѝ. Тя дори не го погледна, сякаш се беше побъркал.

Макар че той бе съвсем сигурен в това. Желанието да се наведе, да я метне през рамо и да я отнесе в джипа, бе невероятно силно. Тя беше дребна и нямаше да може да се бори с него както подобава, и той щеше да я заведе в дома си. Мисълта за това как ще я върже за леглото и ще използва устата и ръцете си, за да я убеди да остане там завинаги, го принуди да застане зад нея, за да скрие факта, че членът му отново се бе втвърдил.

Сексът никога не бе бил толкова добър, колкото със Зенди. Тя беше невероятна и щедра. Потисна мъркането, когато си спомни колко тясна и гореща беше плътта ѝ, увита около пениса му. Мека и прекрасна. Дребното ѝ тяло перфектно пасваше на неговото и го караше да се чувства абсолютно мъжествен. Докато ѝ помагаше да се подсуши, ръцете му се задържаха по-дълго върху някои части от тялото ѝ. Не искаше да я пусне. Фактът, че му се подчиняваше, без

необходимостта да прилага агресия по време на секс, го остави зашеметен.

Не, тя съвсем не прилича на Видовете. Ето откъде идва всичко, осъзна Тайгър. Горките мъже, които накрая се оказваха с човешка половинка, сигурно чувстваха това, което и той. Желанието да защитават. Да притежават. Може би дори бяха шокирани от силните чувства, докато споделяха секс. Това отрезви Тайгър и той се отдръпна далеч от Зенди, за да се облече. *Вероятно това е определението — да се отдадеш изцяло на някого.* Най-накрая си го получи, беше отдаден на една малка жена със зелени очи.

Ръцете му трепереха, докато обуваше бельото и панталоните. Заинтригуваният му член отказа да се прибере вътре, но той не му обърна внимание. В този момент имаше съвсем други, сериозни проблеми. Трябваше да разбере как да се справи със ситуацията и емоциите, които не бе изпитвал никога преди.

Инстинктите бяха нещо ужасно. Макар до този момент да вярваше, че се е научил да съществува със страничния ефект на променената си с котешки гени ДНК. Успя навреме да вдигне поглед, за да види още един път голото тяло на Зенди, докато тя грижливо сгъваше одеялото и се наведе, излагайки на показ дупето си, за да вземе дрехите си.

Затвори очи и задиша дълбоко, за да се успокои. Нисшите страсти в него настояваха да я вземе. Дръж я! Човешката страна в него знаеше, че би било грешка да го направи. Спечели златната среда. Тайгър използва логиката и здравия разум. Не знаеше много за тази жена. Не се нуждаеше от половинка и не искаше да се ангажира с която и да било. Неговите задължения запълваха почти цялото му време, а ако си вземеше половинка, щеше да му се наложи, да се откаже от по-голямата част от тях. Джъстис се грижеше всички мъже да получат по-безопасни работни места, ако имаха семейства.

Понякога живееше в Резервата, друг път му се налагаше да пребивава в Хоумленд. Също така работеше в тясно сътрудничество с човешката работна група. Доставяше му удоволствие да бъде сред човешките мъже и от време на време напускаше НСО. Всичко това щеше да се промени, ако твърде много се привържеше към жена и в действителност тя се съгласеше да бъде негова половинка. Слейд

успяваше да разпреди времето си, но неговата половинка беше лекар, чиито задължения изискваха тя да работи и на двете места.

Звукът от цип го накара да отвори очи и той видя, че Зенди вече почти се бе облякла. Тя беше човек и нямаше да се впише в неговия начин на живот. Вече я бе ухапал и я беше обладал твърде грубо. От него щеше да излезе лоша половинка, дори и да бе готов да обмисли тази идея. Също така щеше да я постави в опасност, но това не го притесняваше много. Ако станеше негова, тя никога нямаше да напусне НСО и той лично щеше да се увери, че е в безопасност.

Среща с човек. Тази възможност не го тревожеше. Така можеше да я има, без да свързва живота си с нея. Ако и тя беше съгласна. Надяваше се, че споделянето на секс беше толкова силно поради сексуалната неудовлетвореност, която изпитваше след първата им среща през онази нощ. Желаше я, но никога не бе мислил, че ще я има отново в ръцете си.

Тайгър знаеше, че се вкопчава в тази възможност твърде силно, можеше да живее с нея, защото не нарушаваше спокойствието му. Срещата с човек не можеше да причини болка и може би неудовлетвореното желание, което изпитваше към нея, бе направило свързането им толкова невероятно.

Жената се обърна и му се усмихна. Пенисът му рязко подскочи — желаше я, Тайгър също. Знаеше, че трябва да се насили да се усмихне в отговор, за да я увери, че всичко е наред. Но не го направи. Думите излязоха от устата му, преди да може да ги спре.

— Защо не се дойдеш у дома с мен тази вечер? Имам собствена къща в Резервата. Може да споделиш леглото ми.

Искаше му се да изреве, когато усмивката ѝ се стопи и тя сведе поглед към земята, вместо веднага да се съгласи. Отхвърлянето го жегна толкова силно, сякаш го бе зашлевила. Всеки мускул в тялото му се напрегна.

— Не мисля, че това е добра идея. — Тя вдигна поглед и срещна неговия.

Гняв и болка пламнаха в гърдите му. Беше се измъчвал с мисли за половинка, а тя дори не го искаше след времето, което бяха прекарвали заедно. Мисълта, че не се е наслаждавала на тялото му толкова, колкото той на нейното, го накара да се почувства още по-зле. Знаеше, че е бил прекалено груб, макар Зенди да бе отрекла и това бе

доказателството. Срамът не бе сред емоциите, които изпитваше често, но се почувства напълно засрамен.

— Искам да кажа, че това не е най-добрата идея, нали?

— Защо не? — Тайгър се страхуваше от отговора ѝ, но трябваше да узнае причината.

— Ами, от една страна, трябва да минем покрай охраната на портата. Вече работя за НСО и съм сигурна, че това е против правилата за човешките служители и офицерите. На второ място, аз съм нова тук и ще изглежда зле, ако всички узнаят, че съм прекарала нощта с теб, веднага след първия ми работен ден. Трето, не разполагам с допълнителен комплект дрехи. Ще направи лошо впечатление, ако нося същите два поредни дни.

Оправдания. Зенди не искаше да нарани чувствата му. Оценяваше го и я уважаваше заради това. Гордостта му бе наранена въпреки добротата ѝ. Това беше още едно напомняне, че тя не е от Видовете. Жена от Новите видове би му казала, че се опитва да я подчини и не поставя сексуалното ѝ удовлетворение над неговото.

— Разбирам. — Тайгър закопча последното копче на ризата си с ясното съзнание, че е объркал всичко. Тя дори не искаше да се вижда с него. — Ще те занеса обратно до колата ти. — Искаше да е сигурен, че няма да се нарани, докато ходи боса. — Това не подлежи на обсъждане.

— Благодаря! — кимна Зенди. — Няма ли да ти тежа много?

— Мога да те нося на ръце цял ден — отговори ѝ искрено. — Ти вземи одеялото, аз ще взема теб.

Зенди вдигна одеялото, а той се приближи и я вдигна на ръце, без нито една нейна дума на протест. Ароматът ѝ го влудяваше. Тя имаше уникален, силен аромат, който сега се бе смесил с миризмата на секс и неговия собствен аромат. Всеки мъжкар от Новите видове, който приближи на достатъчно разстояние от нея, щеше да разбере, че двамата са споделили секс. Но тази мисъл не го разтревожи. Това само щеше да предупреди другите мъже, ако бяха достатъчно умни, разбира се, да не доближават Зенди, ако я търсеха за споделяне на секс.

Ръката ѝ се обви около врата му и младата жена го погледна в очите.

— Благодаря ти, Тайгър!

Искаше да я целуне, но се въздържа. Зенди бе направила своя избор и той трябваше да го уважава. Не беше животно, въпреки порива си да пренебрегне отказа ѝ да сподели леглото му. Беше мъж. Нямах да я принудя да отиде с него в дома му, въпреки че много му се искаше — не би било честно. Зенди не беше достатъчно силна, за да го отблъсне, както правеха жените Видове, когато мъжете станеха прекалено доминиращи, макар че той никога нямаше да я нарани.

— Благодаря ти за днешния ден! — откровено ѝ каза Тайгър.

ГЛАВА 5

На Зенди ѝ харесваше да се чувства дребничка и женствена в ръцете на Тайгър. Точно както ѝ бе казал, носеше я с такава лекота, че дори не се бе задъхал, когато стигнаха до автомобилите си. По всичко личеше, че никой не се бе обезпокоил от тяхното изчезване. Тайгър не спря, докато не я постави много внимателно върху предния капак на джипа. Взе сгънатото одеяло от скута ѝ, хвърли го над предното стъкло така, че да падне в купето и се усмихна.

— Отново сме в началото. Стоя тук, а ти седиш на същото място, както когато се целунахме за първи път.

На устните ѝ заигра усмивка. Беше изненадана и трогната от романтичния му жест. Също така успя и да я впечатли.

— Този път ми хареса повече.

— Защо?

— Никой не ни прекъсна.

Поразителните му сини очи се взираха съсредоточено в нейните.

— Да се срещнем тук отново утре след работа. Ще донеса храна и ще си направим пикник.

Идеята беше лоша, но Зенди не се престаши да му го каже направо. Влюбваше се в този огромен мъж и ако не спреше сега, всичко щеше да свърши зле. Беше ѝ слабост да се привързва твърде бързо към мъжете. Тайгър изглеждаше прекалено добър, за да е истински, и тя знаеше как ще свърши всичко това. Много зле, а и адвокатите по бракоразводните дела струваха скъпо. *Да не говорим за ужасните телефонни разговори с родителите ми, за да им кажа, че отново сгафих.* Въпреки това кимна. Просто не можеше да устои на Тайгър, а и не беше нужно да се притеснява, че ще я помоли да се омъжи за него. Не изглеждаше като мъж, готов да се обвърже за цял живот.

— Добре. Искаш ли да донеса нещо?

— Само себе си.

— Мога да го направя.

Той се прокашля.

— Добре. Може да закъснея няколко минути, защото съм на смяна, но ти ме изчакай. Ще дойда.

— Разбира се. Смяташ ли отново да затвориш пътя, за да си сигурен, че няма да ни търсят, когато забележат колите ни?

— Ще измисля нещо. — В погледа му проблесна веселие и той пристъпи по-близо.

— По-добре да тръгвам. Обедът беше преди много време, а аз си заработих зверски апетит.

Той се засмя.

— Все още мисля, че трябва да дойдеш с мен у дома.

— Не ме изкушавай!

— Не искам да се чувстваш възпалена там долу. Но това определено ще стане, ако дойдеш у дома.

— Нали ти казах да не ме изкушаваш?!

Тайгър отметна глава и се разсмя. После протегна ръка и я погали по бузата.

— Благодаря ти, че ме изчака днес! Страхувах се, че като се върна, няма да те намеря тук. Това щеше да ме разочарова много.

— Мен също. Ето защо останах и те чаках.

— Зенди, ти си уникална и прекрасна!

— И ти също.

Внезапно се наведе и устните му докоснаха нейните. Тя отвърна на целувката. Мъркането, което излезе от гърдите му, ѝ напомни за всичко онова, което този мъж бе правил с тялото ѝ, и мигновено се възбуди и овлажни. Разтвори широко крака, за да му направи място, и той без да чака повторна покана, се намърда между бедрата ѝ, като отърка твърдата дължина на члена си в тънката материя на бельото ѝ. Зенди обви ръце около врата му и се притисна в него. Желаше го отново и усещаше, че и той я иска.

Ръцете му покриха гърдите ѝ и ги стиснаха през блузата. Зенди изстена срещу езика му, насърчавайки го да продължи. Тогава едната му ръка се спусна по корема ѝ, хвана полата и я избута нагоре по бедрата ѝ. Тя повдигна дупето си и му помогна да набере плата около талията ѝ, за да не им пречи. Ръката му продължи пътя си надолу, плъзна се между бедрата ѝ, показалецът му се закачи за дантелата на

бикините и тя усети как рязко ги издърпа изпод нея. Просто ги разкъса.

Обхвана я силно вълнение. То не беше само от опасността да бъдат заловени — никой никога преди не беше късал дрехите от тялото ѝ. Това беше една нейна фантазия, която Тайгър току-що превърна в реалност. Ноктите ѝ се забиха в ризата му, искаше ѝ се да може да докосне голата му кожа.

Той прекъсна целувката и тя отвори клепачи, за да го погледне. Имаше нещо диво в котешките му очи, които пламтяха от страст. *Очите са прозорец към душата* — припомни си — а тези на Тайгър обещаваха горещ секс.

Ръката му освободи бедрото ѝ и нежно я натисна между гърдите — бутна я по гръб върху предния капак на джипа. Крайпътните дървета правеха сянка и усещането за хладния метал под голото ѝ дупе ѝ подежда малко необичайно. Но ѝ хареса. Харесваше и Тайгър.

Пръстите му стиснаха бедрата ѝ и я издърпаха напред, докато тя не си помисли, че всеки момент ще се изплъзне и ще падне от ръба. Но не я беше грижа, обви крака около кръста му и отново се целунаха. Дланите му се плъзнаха нагоре и вдигнаха блузката до под брадичката ѝ, погледът му жадно се впи в гърдите ѝ.

— Красива си! — произнесе с дрезгав глас. — Но това ми пречи!

Зенди ахна, когато той хвана сутиена по средата, между двете чашки и го дръпна. Нямаше шанс парчето плат да устои срещу силата му, сутиенът се скъса, освобождавайки гърдите ѝ.

Дишането ѝ стана насечено, щом Тайгър се наведе напред, отново обхвана гърдите ѝ с горещите си длани и устните му се затвориха около едното зърно. Всмукна го в устата си и Зенди усети как зъбите му одраскаха кожата около напрегнатото връхче. Не я нарани, но би могъл да го направи. За миг изпита страх, осъзнавайки, че ако я ухапе, болката ще бъде ужасна. Вместо това езикът му закръжи около зърното, а устата му го засмука по-силно.

Младата жена се задъха. Имаше чувството, че гърдите и клиторът ѝ са свързани помежду си. Зарови пръсти в косата му, за да не му позволи да се отдръпне, искаше да продължи да си играе с гърдите ѝ.

— Тайгър... — името му се отрони като въздишка от устните ѝ.

Той изръмжа, бавно пусна твърдото връхче от устата си и вдигна глава. Погледите им се срещнаха. Протегна ръце, обви пръсти около китките ѝ и освободи косата си от стиснатите ѝ юмруци. Тя разтвори длани и беше слисана, когато вместо да ги пусне, вдигна ръцете над главата ѝ ги притисна към капака на джипа.

— Дръж ги там!

Зенди кимна.

Той прекъсна зрителния контакт с очите ѝ и огледа тялото ѝ, проснато пред него. Отново изръмжа. Тогава я хвана за коленете и я принуди да разтвори бедра, за да освободи кръста му. Когато го направи, вдигна краката ѝ към гърдите си, разтвори ги и ги качи върху раменете си.

Наведе се и Зенди чу звукът от ципа, докато той отваряше панталоните си. Погледът му отново се впи в очите ѝ.

— Искях да направя това още първият път, когато беше върху капака — изръмжа.

Младата жена очакваше веднага да влезе в нея, но Тайгър беше толкова непредвидим. Пръстът му проследи извивките на срамните ѝ устни. Зенди знаеше, че ще я намери мокра и готова да приеме твърдата му мъжка плът, но той реши да си поиграе с клитора ѝ. От устата ѝ се отрониха накъсани стонове, когато палецът му започна да прави малки кръгчета около набъбналата пъпка.

— Тайгър... — простена.

— Тук съм.

Да, тук е — съгласи се тя, наслаждавайки се на шеметното удоволствие, което ѝ доставяше. Много ѝ се искаше да го докосне, но той твърдо ѝ бе наредил да държи ръцете над главата си. Това беше почти изтезание и краката ѝ се напрегнаха, не бе в състояние да издържи повече.

— Моля те!

Свободната му ръка обхвана коленете ѝ и ги притисна към гърдите му, погледът му се сведе между разтворените ѝ крака, за да може да гледа розовата ѝ сърцевина. Намести бедрата си и членът му се притисна към нея. Усещането как твърдата му плът прониква в тялото ѝ я накара да отметне глава назад. Тайгър я повдигна така, че дупето ѝ увисна над предния капак и започна да я обладава с дълги, енергични тласъци.

Зенди изстена, беше в състояние да усеща единствено движението на пениса му в утробата си и продължаващата игра с клитора ѝ. Огромното желание да свърши я изгаряше отвътре.

— По-бързо! — настоя тя.

Тайгър изръмжа.

— Не! Контролирам ситуацията.

Китките ѝ се извиха и тя заби пръсти в хладния метал. Изведнъж Тайгър започна да тласка в нея по-дълбоко и бедрата му се залюляха по-бързо. В същия ритъм замасажира и клитора ѝ. Звуците, които идваха от него, бяха смесица от мъркане и стенание.

— Свърши за мен! — нареди с рязък глас. — Сега! Не мога да се сдържам повече.

Натисна малко по-силно върху набъбналото снопче нерви и младата жена изпълни нареждането му, крещейки неговото име. Вагиналните ѝ мускули се свиха от силната кулминация и Тайгър отметна глава. Ревът, който излезе от гърлото му, заглуши всичко. Бедрата му се притиснаха в дупето ѝ, докато рязко потръпваше при всяка струя сперма, която изстрелваше в нея.

Зенди дишаше тежко, докато се опитваше да дойде на себе си и продължи да държи очите си затворени, когато Тайгър пусна дупето ѝ обратно върху капака на джипа. Ръката му остави клитора ѝ, хвана бедрата и ги раздалечи, като се отпусна върху нея. Тялото му покри нейното и той продължи да ги държи свързани, отказвайки да извади пениса си от утробата ѝ.

— Погледни ме!

Тя повдигна натежалите си клепачи и се взря в сините му очи, само на сантиметри от нейните. Горещият му дъх погали устните ѝ и тя се наслади на искрената усмивка, която ѝ отправи. Взе лицето му в шепи и той извърна леко глава, притискайки буза в дланта ѝ.

— Здравей!

Тайгър се засмя.

— Здравсти.

— Това беше невероятно!

Устните му докоснаха нейните, но той не задълбочи целувката.

— Ти си много секси, Зенди. Не мога да ти се наситя. Този път внимавах да не бъда груб.

— Харесаха ми и двата начина.

Той опря ръце върху предния капак в непосредствена близост до нея, задържайки я като в капан. Обичаше да чувства тялото му върху своето, но искаше голите ѝ гърди и коремът ѝ да се докосват до кожата му, а не до ризата, която той така и не свали.

— Какво ти хареса най-много? — поиска да узнае той.

— Не мога да преценя. Какво ще кажеш за едно повторение утре, така че да можем и двамата да решим?

— А може да измисля нещо друго, което да тестваме. Може би ще отнеме дни, докато разберем наистина кое е това.

Дни, прекарани с Тайгър — това беше Рая. Зенди се засмя.

— Звучи чудесно, но не съм сигурна, че ще бъда в състояние да ходя, след толкова много секс всеки ден.

Погледът му стана сериозен.

— Мога да те нося. Не е нужно да ходиш. А и това ще ми даде оправдание да те държа у дома, легнала по гръб.

По дяволите! Той е очарователен и толкова красив. Пръстите ѝ погалиха топлата му кожа, проучиха структурата на здравите му кости. Скулите му изпъкваха малко повече, както и линията на брадичката. Това му придаваше изключително мъжествено излъчване, което Зенди оценяваше. Но той чакаше отговор и тя трябваше да каже нещо.

— Точно така.

Тайгър отметна косата от врата ѝ и измъкна скъсания сутиен изпод блузата ѝ, за да го махне. Хвърли го през предното стъкло вътре в джипа. Зенди забеляза как изучава рамото ѝ.

— Какво гледаш?

— Ухапаното. Вече не кърви.

— Това е добре. Секс, като този, си струва някоя и друга рана. — Усмихна се. — Как е гърбът ти?

Той обаче не отвърна на усмивката ѝ.

— Ти си първата жена, която ме белезва. Някой някога хапал ли те е, за да те бележи?

— Не мога да кажа, че съм хапана от друг мъж досега.

Мазолестите му пръсти нежно погалиха раната.

— Ще трябва да скриеш това. Ако някой го види, може да си помисли, че съм се чифтосал с теб.

— Чифтосал?

— Това е равносилно на брак при моя вид, но ние никога не се развеждаме. Ти ще се считащ за моя, а аз — за твой.

Младата жена беше слисана.

— Само заради едно ухапване?

Най-сетне Тайгър се усмихна.

— Видовете са склонни да хапят по време на споделянето на секс, но ние никога не пробиваме кожата. Има само два случая, когато това обикновено се случва. Трябва да те ухапя, за да потвърдя моята власт, ако се борим за надмощие по време на секс или да те бележа, за да покажа на другите мъже, че ми принадлежиш. — Примигна. — Съжалявам! Загубих контрол, но в онзи момент исках да те притежавам напълно. Цялата.

Когато смисълът на тези думи достигна до съзнанието ѝ, Зенди осъзна, че тази идея не е толкова лоша. *О, не! Не стигай чак до там. Той иска да скриеш белега, което означава, че не е имал намерение да го остави. Не забравяй това.*

— Е, мисля, че ти успешно ме притежаваше за известно време.

— Беше взаимно. Когато си в ръцете ми, не съществува нищо друго освен теб. — Очите му се присвиха и всяка следа от хумор изчезна от лицето му. — Ти си опасна, Зенди!

— Аз? — Сега беше ред на младата жена да се засмее, докато оглеждаше огромните ръце до нея и широкия гръден кош, който блокираше цялата ѝ гледка. — Ти си този, който наистина е голям и силен. Аз не съм опасна ни най-малко.

Изведнъж Тайгър сграбчи лицето ѝ в шепи и се приближи толкова, че носовете им почти опряха един в друг.

— Ти си много опасна за мен. Аз не съм от мъжете, които си вземат половинка, Зенди. Не искам никога да се обвързвам по този начин. Наслаждавам се на свободата си, тъй като целият ми живот досега е бил в плен. Чифтосаният мъжкар живее заради женската си. Виждал съм го с очите си. Мъжете искат да убият всички други представители на мъжкия пол, които приближат твърде много до половинките им. Те не могат да спят без техните жени да са в ръцете им. Полудяват при мисълта да не ги загубят. Ние маркираме половинките си с нашата миризма. Това е... — Той спря да говори.

— Това е какво? — Беше любопитна. — Никога не съм чувала нещо за това.

— Ние до голяма степен се пристрастяваме към аромата на женската, след като заявим претенциите си над нея. Имаме потребност нашите половинки да миришат на нас и ние да миришем на тях. Чифтосаните мъже не могат да понасят аромата на друга женска по тялото си. Ако един мъж е белязал някоя жена с миризмата си, той не може да споделя секс с друга. Ако жена му някога сподели секс с друг, мисля, че той ще полудее напълно и ще убие всичко живо, което се изпречи на пътя му, за да достигне до онзи, който е докоснал половинката му. Когато се добере до него, със сигурност ще го разкъса. Това е... — замисли се за момент — много страшно и аз не искам никога да го изпитам. Ако някога проявя интерес да си взема половинка, то тази жена ще бъдеш ти, Зенди. И точно това те прави опасна, защото ме караш да мисля върху тази възможност.

Зенди беше потресена.

— Аз бях женена два пъти и двата пъти се разведох, Тайгър. Очевидно не съм създадена за брак, защото не се чувствам добре в него. Бившите ми съпрузи много ме нараниха. Заклех се, че никога повече няма да разреша да стъпчат сърцето ми. Идеята да позволя на някой да стане целия ми свят, ме плаши. — Искаше да бъде честна. — Ти ме привличаш адски много и това не е смешно. Невероятен си, но аз просто не искам отново да страдам.

— Ние сме си лика-прилика, нали?

Зенди кимна, не можеше да го отрече. И двамата бяха силно привлечени един от друг, но всеки един от тях по свои собствени причини не искаше да става зависим. Тя уважаваше тази негова позиция и инстинктивно знаеше, че той също уважава нейната.

— Искам да се срещнем тук утре. Нямам представа колко време ще продължи всичко това, но знам, че искам да те видя отново — каза Тайгър.

— Ще дойда тук след работа.

— Ще донеса нещо за хапване — да си направим пикник.

— Трябва да тръгвам вече. Наистина съм гладна.

Тайгър се ухили.

— И аз също. Скоро ще се стъмни, а ние пропуснахме вечерята.

Мълчаливо се взираха един в друг, докато най-сетне Тайгър склони глава и леко докосна устните ѝ със своите. После излезе от

тялото ѝ, помогна ѝ да седне, след което я вдигна от капака на джипа и я остави да стъпи на земята.

Пусна я с неохота. Зенди оправи дрехите си, без сутиена и бикините разбира се. Насила се усмихна, макар да нямаше желание за това. Беше време да си отива, но изобщо не искаше да напуска Тайгър. Просто чувстваше, че е неправилно да си тръгне и това я увери, че наистина трябва бързо да се качи в колата си.

— Чао. Ще се видим утре, Тайгър.

— Очаквам го с нетърпение. — Отвърна ѝ искрено, оправи дрехите си и извади ключовете ѝ от джоба си.

Тя ги взе и се застави да извърне поглед от него. Желанието да се обърне, да се хвърли в обятията му и да го помоли да я отведе в дома си, беше много силно. *По дяволите!* Качи се в колата и отново отказа да погледне към Тайгър. Беше твърде съблазнително да го помоли да прекара нощта с нея.

Когато потегли, погледна в огледалото за обратно виждане. Тайгър стоеше точно там, където го бе оставила и я наблюдаваше. Въздишка на съжаление се отрони от устните ѝ.

На половината път до вкъщи, Зенди внезапно се сети, че е забравила да вземе разкъсаното си бельо. Беше останало при Тайгър. Простена, надяваше се, че той няма да забрави да се отърве от него.

Спря в единственото в града заведение за бързо хранене с обслужване за шофьори, защото нямаше желание да готви. С облекчение влезе в дома си и рухна на дивана, стискайки в ръка вечерята си. Замисли се за това, което се бе случило. *Не. Не съжалявам* — реши и възневидя силното желание, което изпита, да узнае къде е сега Тайгър и какво прави. *Дали и той е обсебен от мен?*

— По дяволите!

Знаеше, че е взела правилното решение да се прибере у дома. Не можеше да си позволи да се привърже към Тайгър твърде много. Не искаше отново да бъде с разбито сърце и последното, от което се нуждаеше, бе да се влюби в мъж, който явно не искаше да има връзка, също като нея. Това беше общото между тях.

* * *

Тайгър стоя дълго, след като автомобилът на Зенди изчезна от погледа му. Желанието да скочи в джипа и да я догони беше много силно. Бореше се със своите инстинкти и накрая спечели. Обърна се и забеляза разкъсаните ѝ бикини. Наведе се, стисна ги в юмрук и ги пъхна в джоба си.

Когато се качи в джипа, гледката на сутиена ѝ върху седалката на пътника го накара да въздъхне. Беше унищожил бельото ѝ напълно, но не съжaliaваше. Вдигна мекото парче плат и го сложи в другия си джоб. Минутите течаха, а Тайгър седеше в автомобила и се опитваше да разбере как една малка, привлекателна червенокоска бе успяла да усложни толкова много живота му.

Знаеше, че е време да се върне в Резервата, но офицерите на вратата веднага щяха да разберат, че не е ходил на лов, ако подушеха миризмата по него. Наведе се и извади изпод седалката сака за спешни случаи, в който държеше резервен комплект дрехи. Взе го и се върна при потока. Погледът му попадна върху измачканата трева, където бе проснал одеялото преди, и в главата му нахлуха спомени.

С треперещи ръце съблече всичко от себе си, извади чистите дрехи и натъпка в сака използваните. Затвори ципа и влезе в хладната вода, за да отмие аромата на Зенди от себе си.

С помощта на шепа мъх изтърка кожата си, а след това се потопи целият под водата и остана там толкова дълго, колкото можеше да задържи дъха си, преди да изплува на повърхността. Това щеше да премахне всички следи от аромата на жената.

Излезе от потока и застана на брега, в гаснещата слънчева светлина, докато усилващият се вечерен бриз изсуши голяма част от кожата му. Разтърси глава, за да може и косата му да изсъхне по-бързо. Все пак щеше да остане влажна, но никой нямаше да задава въпроси.

Бързо се върна при джипа и мушна сака под седалката. Налагаше се веднага, след като се прибере у дома, да изпере дрехите, за да премахне миризмата на Зенди и от тях. Запали двигателя и пое към Резервата.

— Не намери ли други идиоти?

Тайгър поклати отрицателно глава.

— Всичко беше чисто. Само не забравяйте да предупредите следващата смяна, че може да има и други от навъртащите се наоколо глупаци.

— Ще го направя. Приятна вечер, Тайгър!

— И на теб, Смайли.

Тайгър махна за довиждане и се отправи към дома си. Хижата, която му бяха предоставили в Резервата, му харесваше много повече, отколкото къщата му в Хоумленд. Беше по-уединена, нямаше съседни наблизко и бе достатъчно далеч от Дивата зона, за да не се страхува, че някои от мъжете там ще тормозят Зенди.

Мислейки си за това, от гърлото му излезе ръмжене. Зенди бе отказала да дойде с него в дома му, така че нямаше смисъл да се притеснява някой от тези мъже да подуши аромата ѝ. Никой нямаше да дойде да проучва защо има човек в близост, след като в действителност този човек не беше тук. Паркира джипа, грабна сака и закрачи към дома си. Щом влезе вътре, веднага отиде в пералното помещение.

Когато отвори сака, смесеното ухание на секс и на Зенди го удари в носа. Затвори очи, пое си дълбоко дъх и членът му моментално се втвърди. Искаше я отново. Сега. Изръмжа силно, клепачите му трепнаха и се отвориха. Извади дрехите върху сушилнята, сипа прах в пералнята и хвърли ризата си вътре. Застина за миг, когато грабна панталоните.

Трябваше да хвърли унищоженото бельо на Зенди, но реши първо да го изпере, за да отстрани аромата ѝ. Съмняваше се, че някой от Видовете ще рови из боклука му, но хората бяха способни на това. НСО изпращаше всички отпадъци на сметище извън пределите на Резервата, а журналистите бяха известни с това, че са готови да минат през всичко, само и само да се доберат до някаква история. Поради тази причина всички документи се унищожаваша в шредери или се изгаряха, вместо да се изхвърлят. Боеше се, че с неговия късмет някой ще намери бельото ѝ и ще реши, че някаква жена е била малтретирана сексуално.

Извади бикините ѝ от джоба на панталоните си и ги пусна в пералнята. Но сутиенът ѝ задържа в ръцете си. Чашките бяха меки и копринени. Те бяха държали гърдите на Зенди и дланите му, сякаш усещаха тежестта им в този момент. Вдигна парчето плат до носа си и вдиша аромата ѝ.

Членът му болезнено пулсираше и жадуваше да бъде освободен от затвора на станалите изведнъж твърде тесни панталони. Ръмжейки

раздразнено, той хвърли мръсните панталони в барабана и рязко затвори капака на машината. Включи я и стискайки все още сутиена в ръка, се отправи към кухнята. Изпитваше силен срам, когато отвори едно от чекмеджетата и извади найлонов плик с цип, след което прекоси хижата и отиде в спалнята.

Отпусна се тежко на ръба на леглото. *Какво правя? Това не е нормално, нито разумно, да искам да запазя уханието ѝ. Загубил съм си разсъдъка.* Загледа се в найлоновия плик и сутиенът в него. Искаше да го прибере в нощното си шкафче. Пликът щеше да запази ароматът ѝ дълго време.

Пое си дълбоко въздух. Ароматът на тази жена го правеше повече от луд. А това ужасно го плашеше, тъй като се притесняваше, че би могъл да се привърже към нея. Тя не беше негова половинка, а и той не искаше такава, но никога досега не бе чувал за мъжкар, който така бързо да се е пристрастил към аромата на някоя женска.

Мамка му!

Остави плика и посегна към колана на панталоните, почти разкъса плата, за да освободи члена си и въздъхна с облекчение, когато болката от ограничението намаля. Втренчи се във възбудената си плът и изръмжа. Беше повече от ядосан, че е в това състояние заради жена, която изобщо не трябваше да желае.

ГЛАВА 6

Крийк кимна.

— Истина е. Кълна се.

Зенди се засмя. Беше повече от забавно да наблюдава как приятелката ѝ и колегата ѝ си общуват, докато обядват.

— В хотела има бар и всички вие обичате да танцувате там? Не го знаех. — Ричард поклати глава. — Никога не са ме канили.

— Ти работиш тук и винаги си добре дошъл. Само уведоми Сигурността, когато искаш да отидеш и доведи и половинката си. Ще те придружат до там. — Крийк се усмихна и погледна Зенди. — Какво ще правиш довечера? Бих искала да те взема.

— Имам планове. — *С Тайгър*, добави на ум.

В очите на жената от Новите видове проблеснаха весели искрици.

— Имаш среща с мъж?

— Може би. — Зенди погледна настрана, но умишлено не обходи с поглед залата, за да види дали Тайгър е там. Страхуваше се, че приятелите ѝ ще забележат.

— Срещаш се с мъж? Ще бъде ли той съпруг номер три?

Ричард се задави с напитката си.

— Три? Да разбирам ли, че си се развела с другите двама?

— Няма да има номер три. — Зенди заби вилницата в пържолата си и смело срещна любопитния поглед на Ричард. — Бях женена два пъти и двата пъти се разведох. Научих си урока. Аз съм като магнит за загубеняците.

— Женен съм за една и съща жена, откакто завършихме гимназията. Двайсет и две години вече. — Той я изгледа със съчувствие. — Съществуват и щастливи бракове. Ние сме доказателство за това.

— Спомена, че децата ви са малки?

— Така е. Съпругата ми е адвокат и доста време отлагахме с децата заради кариерата ѝ. Най-накрая тя стана пълноправен партньор

и стресът намаля. Първото ни дете се роди преди шест години, второто — преди две. Мислим да имаме и трето.

Зенди се втренчи в него.

— Брей! Секс с един и същи човек в продължение на двайсет и две години? И как е?

Той се засмя.

— Наистина страхотно. Трябва да осмислиш цялата си концепция за брака. Чувал съм, че третият път било най-хубаво.

— Няма начин. Никакъв шанс — засмя се Зенди. — Най-вероятно да попадна на три пъти по-голям загубеняк, ако някога реша да опитам отново. Имам отвратителен вкус, що се отнася до мъжете и съм наясно с това.

— Просто трябва да промениш типа мъже, който харесваш — посъветва я Ричард.

Тайгър определено е различен тип мъж. Както психически, така и физически. Цяла нощ не бе спала — беше се мятала и въртяла, съжالياвайки за това, че бе отказала на поканата му да отидат в дома му. Крийк се пресегна и докосна ръката на Зенди, за да я отклони от мислите ѝ за мъжа, който бе виновен за безсънието ѝ.

— Нашите мъже се заглеждат по теб и един от тях може да те направи щастлива. Те са трудолюбиви, а и ние не изневеряваме, когато се обвържем. Бих могла да те запозная с някои от най-добрите, ако дойдеш с мен в бара да танцуваме. С много от тях съм споделяла секс и мога да ти кажа кои са най-добрите.

Това, че новата ѝ приятелка искаше да я запознае с мъжете, с които е спала, шокира Зенди.

— Не, благодаря.

Крийк кимна.

— Ти си дребна женска, докато нашите мъже са големи. — Жената Нов вид се поколеба. — Онази им част, с която правят секс, е по-голяма от на човешките мъже. Могат да наранят някой толкова малък като теб, ако се опитате да се чифтосвате.

Ричард прихна да се смее и едва не се задави с храната. Погледна с усмивка към Зенди.

— Видя ли какво имам предвид? Аз винаги се смея.

— Казах ли нещо нередно? — Крийк погледна единия, после другия. — Истина е. Нашите мъже са големи навсякъде. Ще трябва да

внимават, ако споделят секс с теб, Зенди. При всички положения бих избегнала кучешкия вид. Те набъбват в основата на члена си в края на секса. Това няма да ти хареса и се страхувам, че ще бъде доста болезнено за теб.

Ричард отново прихна да се смее. От устата му, като фонтан пръсна сода, която току-що бе отпил и той започна да се тупа по гърдите, кашляйки.

— Обичам тази работа. Да, Зенди. Може би искаш да избегнеш това. Имаш ли други съвети към нея, Крийк?

Тя се поколеба.

— Ще кажа още, че спермата на котешкия вид е гореща. Не пари, но е забележимо гореща. Може би приматите ще са най-доброто за теб. Те не набъбват, нито имат гореща сперма. Много обичат да се гушкат и да се гаят. Наскоро споделих секс с един от тях и той поиска да го галя с косата си, докато ръцете му се плъзгаха по тялото ми. Беше много хубаво. — Жената Нов вид кимна. — Мога да те запозная с мъже от приматите. На външен вид изглеждат по-близо до хората — с омекотена костна структура и форма на очите.

— Не, благодаря. — Зенди се изчерви леко. Стрелна Ричард с неодобрителен поглед, когато той не опита да скрие, че се забавлява от неудобната тема. Колегата ѝ изобщо не показва, че съжалева, затова Зенди насочи вниманието си към Крийк. — Тази вечер след работа имам среща с някого. Той е много приятен мъж.

— Моят вид би бил най-подходящ за теб, но ти си дребничка. Вероятно е най-добре да се придържаш към по-дребен мъж, с по-малка мъжка част.

— Хей — обади се Ричард и се засмя, — протестирам срещу това. Аз не съм малък или нещо подобно.

Крийк насочи поглед към скута му.

— Свали си панталоните и ми покажи.

Когато осъзна какво иска от него, целият хумор изчезна от лицето му. Сега бе негов ред да се изчерви.

— Аз...

Крийк се разсмя и побутна с лакът Зенди.

— Хвана се. Шегувам се, човеко. Не искам да виждам твоята мъжка част. Гледах порно и съм видяла доста от тях. Много повече ми харесва гледката на нашите мъже, когато са голи. Те нямат почти

никакви косми по тялото. Много странно. Ние сме променени с животински гени, а имаме много по-малко косми по тялото си от повечето човеци.

— Аз също не съм много космат — ухили се Ричард. — Искаш ли да ти покажа гърба си? Само гола, гладка кожа.

Жената Вид се засмя.

— Не, благодаря. Ти си имаш съпруга и аз не искам да бъда застрашена по никакъв начин от нея, за това, че си се събличал пред мен.

— Но аз ще ти покажа само гърба си.

— Това е достатъчно за половинката, за да преследва някого. Видовете не харесват, когато някой гледа дори част от тялото на половинката му.

Зенди приключи с обяда, докато приятелите ѝ продължаваха да се дразнят помежду си. Неспособна да устои повече, тя обходи с поглед кафетерията и откри Тайгър, който седеше на маса до бюфета. Той също я търсеше и погледите им се срещнаха. Зенди не можеше да откъсне очи от него, но той най-сетне го направи. Обърна се към мъжа вляво, каза му нещо и веднага се взря отново в нея. Младата жена му се усмихна и сведе очи.

Внезапно Крийк подуши шумно и се обърна, смръщила вежди, към Зенди. Усмивка изви устните ѝ и тя намигна на приятелката си.

— Какво?

Усмивката на Крийк стана по-широка.

— Интересуваш се от някой мъж тук.

— Не е вярно — излъга Зенди.

— Ароматите не лъжат. Ти си възбудена. Мирисът е много слаб, но го има. Не бих го доловила, но ние сме близо една до друга.

— Възбудена, а? По дяволите! Обичам тази работа! — разсмя се Ричард.

Зенди го погледна неодобрително.

— Стига, Ричард — после се обърна към приятелката си: — Нека повече да не говорим за това. Моля те!

— О — усмихна се Крийк, — ти си срамежлива, когато става дума за секс. Разбирам те. Но един от тях е привлякъл вниманието ти. Ще те запозная с този, който те интересува, ако искаш да споделиш секс с него. — Усмивката ѝ не слезе от лицето. — Само не се

приближавай до него, ако не си готова да го направиш, защото той ще знае, че си възбудена. Всъщност, бих те посъветвала да не се доближаваш на по-малко от два метра от всеки мъж, докато си в подобно състояние. Защото ще те подушат и ще те помолят да правиш секс с тях.

Ричард започна да се смее толкова силно, че едва не падна от стола си.

— О, Боже!

Зенди въздъхна дълбоко и го погледна.

— Радвам се, че това те забавлява толкова много.

— Забавляваш се с нейната свенливост ли? — Крийк изучаваше сътрапезника си. — А ти, Ричард, срамежлив ли си? Трябва да взимаш душ, преди да дойдеш на работа, ако си споделял секс с половинката си. Тази сутрин си правил секс с нея и тя е във висока температура.

— Тя е в какво?

— С по-висока температура. Сега може да забременее. Мисля, че го наричате овулация?

Сега беше ред на Зенди да се разсмее.

— Правил си го с жена си тази сутрин, а? Не каза ли, че мислите за друго бебе? Може би си го направил вече.

— Можеш да подушиш това? — Той се втренчи в Крийк.

— Да. Предлагам ти да стоиш на най-малко два метра разстояние от Видовете, докато не се изкъпеш. — Тя намигна на Зенди. — Виждаш ли, той вече не се смее.

— Не, не се смее. Изглежда смутен. Благодаря ти от все сърце.

— Удоволствието е мое.

Ричард се изправи.

— Времето изтече. Трябва да се срещнем с нашия ескорт.

Докато ставаше, Зенди махна на приятелката си, после отнесе таблата си и последва своя колега навън. Сноу беше много висок, русокос Вид, с небесносини очи и дълга до раменете коса. Той я гледаше странно, докато вървяха към джипа, и продължи да я наблюдава, докато ги караше към сградата.

Това толкова много я притесни, че най-после попита, когато стигнаха до вратата — Сноу бе настоял да ги придружи до самия вход.

— Какво?

Усмивка изви устните на Новия вид.

— Намираш ли ме за привлекателен?

Ричард отново се разсмя. Зенди стисна зъби, подразнена от колегата си. Изобщо не беше смешно. Напротив, беше повече от неудобно.

— Ти си много привлекателен, но не си причината, ако си подушил аромата ми.

— Много лошо. — Погледът му плъзна надолу по тялото ѝ. — Наистина миришеш много добре и аз ще споделя секс с теб. — Вгледа се в шокираните ѝ очи. — Ще бъде много хубаво и за двама ни.

Зад нея се чуваше смях, когато Ричард отвори вратата на офиса им. Зенди си пожела той да се спъне и да се просне по лице на земята. Бузите ѝ пламтяха от неудобство. Цялата тази история с миризмите и Новите видове не беше ни най-малко смешна.

— Поласкана съм. Но не, благодаря.

Разочарованието ясно пролича върху лицето на Сноу.

— Аз съм вашият ескорт днес и ще те откарам до колата ти, когато работното ти време приключи. Помисли си върху предложението ми.

Тя бързо влезе в офиса и с радост затвори вратата след себе си. Ричард се отпусна в стола си, все още развеселен и ѝ намигна.

— Виждаш ли защо обичам работата си? Никога не е скучно.

— Млъквай, господин Сутрешен секс! Нямах ли смъртни заплахи за четене?

Той се обърна към екрана на компютъра си.

— Аз поне съм правил секс. А ти май завиждаш. Трябваше да обърнеш внимание на този висок рус мъж, той щеше да ти реши проблема. Изглежда много добре.

— Тогава ти го закови. — Тя седна зад бюрото си и се обърна заедно със стола, за да не гледа колегата си.

— Аз съм щастливо женен — продължи да я дразни той. — Освен това, не съм негов тип. Той не попита мен. — Отново се засмя. — Според Крийк техните мъже са по-големи от човеците. Това не е ли изкушаващо?

— Изкушаващо е да хвърля чашата си с кафе по теб.

— Добре. Ще бъда послушно момче. — Засмя се още веднъж. — Не ти ли харесва тази работа?

Зенди се наслаждаваше на работата си, но се налагаше да научи повече неща. *Има ли нещо, което Новите видове не могат да помиришат? Дявол да го вземе! Това е поучително.* Този факт означаваше, че всеки път, когато е възбудена, Тайгър ще знае по миризмата. Това му даваше предимство, ако продължат да се виждат. Тя можеше само да гадае дали той я иска. Следващата им среща беше само след няколко часа и тя се почувства нервна.

Това не е среща, напомни си тя. Само секс и пикник. Безпристрастен секс. Да, точно така. Това е чисто и просто само секс. Ти го знаеш и той го знае. Тогава какво? Тя нямаше отговор. Част от нея се изкуши да отмени срещата.

Беше проява на глупост да се среща още веднъж с Тайгър, когато и двамата признаваха, че това няма да доведе до нищо.

Зенди погледна часовника в долния ъгъл на монитора и реши, че ще се срещне с него след работа — за последен път. *Точно така, правилно. Трябва да му кажа сбогом, преди съвсем да е влязъл под кожата ми.*

* * *

Силно притеснен, Тайгър отново погледна надолу по пътя. Бяха го задържали при предаването на смяната, тъй като един мъж, който се бе прехвърлил от Хоумленд, имаше въпроси. Пристигна петнадесет минути по-късно от определеното време и Зенди не го чакаше. Дали се бе отказала? Или вече си бе тръгнала? Той погледна часовника на арматурното табло на джипа и реши да изчака още десет минути. Перспективата да подкара обратно към портата и да се муси цяла вечер на провалената среща го гневеше.

Звукът на двигател веднага го накара да живне, тъй като Зенди беше единственият човек, който можеше да минава по този път. Широка усмивка се разля на лицето му, когато излезе от джипа, за да я посрещне. Тя паркира точно зад него на банкета, в тревата. Той отвори вратата на колата ѝ, преди тя да успее да откопчае предпазния колан, нетърпелив да я вземе в ръцете си.

От устните ѝ се отрони лек стон, щом излезе от колата и Тайгър я грабна на ръце, вдигна я високо, докато лицата им застанаха на едно

ниво. Новия вид вдъхна аромата ѝ и изпъшка, а членът му незабавно се събуди, когато кръвта се втурна натам. Искаше я гола.

Тя се разсмя.

— Липсвах ли ти?

Усети как ръцете ѝ се увиват около раменете му и се усмихна.

— Нямах представа колко много. — Ароматът на възбудата ѝ подразни обонянието му и от устата му излезе меко ръмжене. — И аз съм ти липсвал. Не съм бил единственият, който е очаквал с нетърпение нашата среща.

Скулите ѝ се покриха със силна руменина.

— Можеш да го подушиш, нали? Че те искам?

Тайгър кимна, отдръпна се от отворената врата и без да пуска Зенди на земята, я затвори с коляно.

— Ако можеше, и ти щеше да помиришеш моето желание. Исках те през целия ден.

Тя обви здраво едната си ръка около врата му, а с другата стисна задника му през панталона.

— Имаш най-хубавия задник. — Ключовете на колата издрънчаха на пръста ѝ, където ги бе закачила.

— Пъхни ключовете в задния ми джоб. — Той се обърна с нея в прегръдките си и се запъти към гората. — Обвий краката си около мен.

— С обувки съм. Можеш да ме пуснеш.

— Не. — Потребността да чувства нейната близост бе твърде силна. Влечението му към Зенди и желанието му да бъде близо до нея го тревожеха, но щеше да се справи с това по-късно. Ръката му се плъзна надолу и обхвана дупето ѝ, когато навлязоха между дърветата, и той дръпна полата ѝ нагоре. Искаше да почувства голата ѝ плът. — Не ми тежиш.

Но начинът, по който я държеше, му пречеше да направи това, което желяеше, и Тайгър спря. Зелените очи на Зенди срещнаха неговите и той можеше да прочете в тях, че е любопитна защо беше спрял.

— Пусни ме за секунда.

Тя не оспори заповедта му, просто я изпълни и чувството му за притежание се засили. Никоя от жените Видове не бе правила нещо подобно без първо да иска обяснение, освен ако това, което искаше, не

бе очевидно. Зенди или му се доверяваше, или бе покорна по природа. И двете възможности го възбудиха още повече.

Той нагласи тялото ѝ в прегръдките си и се засмя на нейното ахване, когато я вдигна високо и я преметна през рамо. Дупето ѝ беше в непосредствена близост до бузата му, когато той се изправи и отново закричи.

— Аз съм с главата надолу — звучеше изненадана.

Едната му ръка обвиваше свивката на коленете ѝ, за да я държи да не се изхлузи, докато другата се плъзна по задната страна на едното от меките ѝ бедра, мушна се под полата ѝ и не спря да я гали, докато бельото, покриващо женствеността ѝ, не го спря. Той закачи парчето сатен с пръст, отстрани го от пътя си и изръмжа високо, когато пръстът му потъна във влажната ѝ сърцевина. Беше готова да го приеме.

Зенди изстена и тялото ѝ се напрегна, когато започна бавно да я чука с пръст и да разтяга тесните стени на утробата ѝ толкова, колкото бе възможно. Тайгър извади почти целия си показалец, преди отново да влезе в нея. Ръцете ѝ стиснаха силно задника му, penisът му се втвърди още повече и той осъзна колко много членът му завижда на пръста му.

— Тайгър... — извика името му, дишайки тежко.

— Почти стигнахме.

Желанието му да я положи на тревата беше почти непосилно. Тази човешка жена го правеше невероятно възбуден и нетърпелив. Нагласи дланта си така, че палецът му да търка клитора ѝ, докато пръстът му проникваше все по-бързо в жадната ѝ плът. Ароматът на възбудата ѝ се засили, когато розовата ѝ мекота стана по-влажна, по-хлъзгава и по-гореща. Тайгър едва сдържаше ръмженето си, животното в него искаше да я пусне на тревата и да я обладае веднага.

Ръцете ѝ масажираха задника му през панталоните, тихите ѝ стонове на удоволствие го измъчваха и той стигна до тъжното заключение, че няма достатъчно силни задръжки, за да стигне до поляната. Penisът му пулсираше и всяка стъпка беше агония. Дръпна ръката си от дупето ѝ, хвана я за бедрата и свлече тялото ѝ надолу, докато ръцете ѝ се увиха около врата му.

Очите ѝ бяха притворени от желание, но той успя да види колко много го иска.

— Дръж се здраво и обвий крака около мен.

Зенди отново направи както ѝ нареди, а той успя да отвори панталоните си. Не носеше бельо, така че част от болката изчезна, тъй като твърдят му ствол, свит под неудобен ъгъл, беше освободен. Едната му ръка я хвана за кръста, за да я повдигне малко по-нагоре. Пръстите на другата закачиха средата на бикините ѝ и ги разкъсаха, после обви длан около основата на пениса си. Без да откъсва поглед от красивите ѝ очи, нагласи члена си в правилната посока и плъзна главичката му в отвора на нейната женственост. С един мощен тласък влезе целия, докрай.

Удоволствието го накара да се разтрепери, когато Зенди извика отново името му и стегнатите стени на утробата ѝ стиснаха пениса му, дълбоко заровен в нея. Младата жена не показва никакви признаци на болка от бързото му проникване и той разтвори краката си по-широко за по-голяма стабилност. Ръцете му се плъзнаха под дупето ѝ, повдигнаха я и започнаха да я движат надолу-нагоре по члена му. Стоновете на екстаз и нуждата да свърши, го накараха да я чука по-бързо.

Зенди отметна глава и заби нокти в кожата му през ризата. Искаше му се да целуне тази уста, която викаше името му, но се страхуваше, че ще я ухапе. Желанието да я бележи беше там. Не го интересуваше дали чрез ухапване, или чрез семето, което ще излее в нея, но искаше с нещо да покаже, че тази жена му принадлежи.

Това желание стана по-силно, когато кулминацията я заля и вагиналните ѝ стени засмукаха пениса му почти болезнено. Наложиха се да забави тласъците, когато тялото ѝ се разтресе. Тайгър отметна глава и изрева. Бедрата му потръпваха при изстрелването на всяка струя сперма, изпълвайки жената, която държеше в ръцете си.

Краката му се подкосиха и той се свлече на колене върху тревата. Неговата сила и ловкост предпазиха и двамата им от падане, тъй като успя в последния момент леко да измести центъра на тежестта си, за да ги задържи изправени.

Зенди сгуши лице в извивката на шията му, докато ръцете ѝ го стискаха здраво за врата. И двамата дишаха тежко от споделеното удоволствие. Телата им все още бяха свързани, членът му бе заровен дълбоко в нея и Тайгър нямаше желание да се разделят.

Потръпна, когато тя навлажни устни и след това го облиза по шията. Наклони глава на една страна, за да ѝ даде по-добър достъп.

Мисълта, че зъбите ѝ потъват в кожата му и тя го захваща, накара членът му отново да се надигне. Желанието го сграбчи повторно, но беше по-лесно да го контролира сега, след секса, който бяха споделили.

— Ухапване? — попита той.

— Не ме ухапа.

Тихите ѝ думи го стреснаха и той с мъка се отърси от мъглата на блаженството след секса.

— Какво?

— Току-що прошепна думата ухапване. Не си ме докосвал със зъби.

Тайгър знаеше това. Копнееше Зенди да го ухапе, но предпочете да си даде вид, че не това е имал предвид. Тя нямаше да му остави белег по начина, по който би го направила една жена Вид, но въпреки това се изкушаваше да я помоли да опита. Може би щеше да се справи, ако го ухапеше достатъчно силно. Мисълта да носи нейния белег го изпълни със смесени чувства. Страх, безпокойство, желание, копнеж...

Къркоренето на стомаха ѝ го извади от обърканите му мисли и му напомни, че не са яли. Чувството, което го обхвана, беше срам. Бе положил доста грижи, за да устрои един хубав пикник за нея, но страстта бе победила добрите му намерения. Беше я взел прав, по средата на гората, докато нейните нужди трябваше да са на първо място.

Разхлаби прегръдката си и със сила на волята се застави да раздвижи бедра. Изобщо не му се искаше да напуска тялото ѝ — обичаше да бъде свързан с нея.

— Стани — подкани я той.

Младата жена не изглеждаше по-щастлива от него, когато отключи глезени, спусна крака на земята и се изправи. Тайгър стана след нея и закопча панталоните си.

— Не успяхме да стигнем до потока. Готова ли си за вечеря, Зенди?

Тя наклони глава и се взря в лицето му. Лека усмивка заигра на устните ѝ.

— Гладна съм.

Тайгър не поиска разрешение, вместо това се наведе и я грабна в прегръдките си. Обърна се и се насочи към първоначалната си цел. Без

да се оплаква, младата жена обгърна врата му и притисна буза до гърдите му.

Чувстваше се съвсем добре в ръцете му и никакво отричане не можеше да промени това. Новия вид не действаше рационално, когато ставаше дума за човешката жена в ръцете му. В своя защита можеше да каже, че Зенди не бе обикновена по никакъв начин. Пое аромата ѝ и едва сдържа мъркането си. Можеше да вдишва този аромат по цели дни и нощи и нямаше да му омръзне.

Ромоленето на потока го върна към мястото, което бе оставил преди час. Призна си, че може би е прекалил малко с подготовката, но не съжаляваше за това. Скоро щеше да разбере дали тя оценява усилията му. Човешките жени бяха загадка за него и той нямаше представа дали Зенди ще намери жеста му за романтичен, или смущаващ.

Ще я загубя, призна си мислено Тайгър. Не съм подходящ за нея. В съзнанието му се появи картина как губи ума си по нея. Мамка му! Може би това е само временно увлечение. Не съм подходящ за половинка. Наслаждавам се на свободата си твърде много.

ГЛАВА 7

Зенди си призна, че Тайгър я караше да се чувства малка и сексапилна в люлката на ръцете му, сякаш той бе най-силният мъж на света, а тя — най-крехката, нежна жена. Това я привлече още повече към него.

— Минах през много трудности. Виж — каза той с дрезгав глас, когато спря на полянката.

Тя обърна глава и ахна. Сълзи напълниха очите ѝ, докато се взираше в картината, разкрила се пред нея — беше дълбоко трогната. Надуваем дюшек бе поставен под сянката на дърво, до ромолящата вода. Дебели и комфортни завивки акуратно бяха постлани отгоре, превръщайки дюшека в романтично легло, което да споделят. До него имаше одеяло с голяма кошница за пикник. В непосредствена близост до храната беше поставена кофа с лед, в която се изстудяваха шампанско и вино. Дори бе донесъл истински чинии, сребърни прибори и чаши. Купчина меки хавлии и къмпинг фенер.

— Какво ще кажеш?

Зенди се обърна към него и погледна в прекрасните му очи. Беше невъзможно да не забележи тревогата в тях, сякаш се съмняваше, че романтичния жест ще ѝ хареса.

— Не мога да повярвам, че си направил всичко това за мен.

Тайгър мрачно изви устни.

— Накарах те да плачеш? Виждам сълзите ти. Не ти ли харесва?

— Обожавам го! Това е най-хубавата изненада в живота ми, Тайгър. Никой никога не е правил нещо подобно за мен. — В очите ѝ бликнаха още сълзи. — Благодаря ти!

Изражението му се разведри.

— Ти заслужаваш цялото време, което прекарах в подготовка на това.

Занесе я до одеялото и я остави да стъпи на крака.

Младата жена седна, внимателно оправи полата и събу обувките си. Той се настани до нея, взе бузата ѝ в шепа и погали устните ѝ с

върха на палеца си.

Зенди почувства разочарование, когато се отдръпна и съсредоточи вниманието си върху кошницата. Миризмата на пържено пиле подразни носа ѝ, щом той я отвори и започна да вади храната. Беше донесъл още картофено пюре, сос и царевица. Кутията с понички я накара да се усмихне. Той взе от кофата с лед бутилка, извади тапата и тя успя да зърне етикета. Беше донесъл плодово вино. Внимателно напълни двете чаши, преди да го върне обратно в леда. Тя прие чашата, която ѝ предложи.

— За нас и за това, че сме заедно тази вечер!

Зенди чукна леко чашата си в неговата.

— Фантастично е, Тайгър! Много ти благодаря!

В отговор Новия вид сви широките си рамене и младата жена можеше да се закълне, че видя лека руменина по бузите му, когато той сведе поглед и започна съсредоточено да разглежда ястията върху покривката.

— Надявам се, че обичаш пържено пиле. Знам, че това е любимата храна за пикник на човеците.

— Обожавам го. — Тя отпи от виното и остави чашата си. — Наистина, надминал си себе си и аз го оценявам. Всичко е идеално.

— Дреболия. — Отново я погледна. — Искан да те насърча да прекараш повече време с мен.

— И успя.

Тайгър се усмихна и се отпусна.

— Яж. След това искам да те измъкна от тези дрехи.

Зенди се засмя. Мъжът беше пряк и това ѝ харесваше.

— Чудесен план!

Полянката беше красива и след обилната вечеря Зенди беше в състояние да оцени напълно околния пейзаж. Нагоре по течението на потока имаше малък водопад. Птички пееха в клоните на дърветата, времето бе топло и оставаха още няколко часа преди слънцето да залезе. Всички съмнения, които имаше относно срещата си с Тайгър, изчезнаха.

Количеството храна, което бе донесъл, малко я изненада, но щом плъзна поглед по едрото му тяло, реши, че вероятно му трябва много калории, за да поддържа тази огромна мускулна маса. Накрая Новия вид отвори кутията с понички и я протегна към нея. Взе си една и

забеляза, че той избягва онези, покрити с шоколад. Поклати глава, когато ѝ предложи да напълни за втори път чашата ѝ.

— По-късно ще шофирам до вкъщи. Една чаша ми е достатъчна. Той се поколеба.

— Можеш да спиш тук, с мен. Безопасно е. Не бих позволил нищо да ти се случи. Освен това проверих прогнозата за времето. Нощта ще бъде хубава.

Идеята да спи с Тайгър бе твърде изкушаваща, за да може да ѝ устои.

— Добре. Само че ще трябва да стана рано, за да имам време да ида до вкъщи да се изкъпя и да се преоблека. Изглежда твоите хора имат свръхчувствително обоняние. Сега знам, че могат да подушат всичко, което човек е правил, ако доближат достатъчно до него.

— Да. Бях решил да те предупредя за това.

— Вече научих този урок днес.

— Какво се случи? Някой те информира какъв шампоан използваш? Мирише много хубаво.

— Това нямаше да е толкова неудобно от онова, което се случи.

Тайгър се намръщи и се взря в нея.

— Някой те е притеснявал? Кой?

Сега тази ситуация ѝ изглеждаше забавна.

— По време на обяда те гледах и си спомних за вчерашната ни среща. Предполагам, че малко се възбудих. Нямах представа, че Новите видове могат да го подушат. — Усмихна се. — Ти си много сексапилен мъж.

Той не ѝ се усмихна в отговор.

— Какво стана? Какво ти казаха?

— Нищо особено. Крийк спомена за състоянието ми пред Ричард и предложи да ме запознае с онзи, който ми харесва. Ричард сметна, че това е много смешно. После нашият ескорт усети миризмата ми и ме попита дали го намирам за привлекателен. Това беше ценен урок, ако мога така да кажа. Беше неудобен момент, но вече го преодолях.

Тайгър тихо изръмжа, не изглеждаше ни най-малко развеселен.

— Вашият ескорт те е помолил да споделите секс? Докосна ли те?

Това я изненада. Нима беше ревнив?

— Не.

— Добре. — Той се отпусна. — Кой беше? Не мога да си спомня кой ви беше назначен за днес?

— Сноу. Той е много мил.

— Сноу харесва човешките жени. Ще се погрижа да не бъде назначаван повече за ваш ескорт.

Зенди едва не зяпна от изумление. Гневът пламна в очите му, докато се взираше в нея, и тя преглътна протеста си. Тайгър ревнуваше.

— Всичко е наред. Сноу не ме нападна или нещо подобно. Просто си помисли, че го харесвам и че той е причината да съм възбудена. Обясних му всичко.

— Каза ли му, че аз съм те възбудил?

— Не.

Един мускул на челюстта му заигра и той изскърца със зъби.

— Трябва да казваш на всеки мъж, който те приближи, че аз съм този, който те възбужда. Миришеш невероятно, когато си в това състояние, и мнозина от тях ще поискат да споделят секс с теб.

Зенди бе леко развеселена и много любопитна.

— Мириша, а? На какво мириша?

Той се наведе по-близо и си пое дълбоко дъх.

— Трудно е да се обясни, но ароматът ти ме кара да те желая. Искам да заровя езика си в розовата ти сърцевина и да те вкуся, преди да те обладая.

Отговорът му я зашемети. Не беше срещала мъж, който да е толкова откровен. Тайгър се изправи, преди тя да успее да измисли някакъв отговор и ѝ подаде ръка.

— Сваляй дрехите. Ще се изкъпем.

Погледът ѝ се стрелна нервно към водата.

— Малко ще е студено.

— Ще те стопля. Имам планове.

— Досега планът ти много ми харесва — призна тя и двамата се съблякоха.

Тайгър я хвана за ръка и я поведе към потока. Зенди затаи дъх, когато нагази в хладната вода, но не бе толкова зле, колкото си мислеше. Той влезе в по-дълбокото, водейки я след себе си, докато стигнаха близо до отсрещния бряг, където седна на един подводен камък. Силните му ръце я обърнаха с гръб и я дръпнаха да седне в

скута му. Постави краката ѝ отстрани на своите, раздалечи коленете ѝ с едната си ръка, като в същото време плъзна другата върху голата ѝ открита женственост.

Младата жена притисна гръб към топлите му гърди, когато пръстите му намериха клитора ѝ и се заиграха с него. Мекото му ръмжене засили удоволствието, което изпитваше от докосването му. Водата беше студена, а тялото на Тайгър горещо.

— Толкова си мокра — изръмжа той, целувайки рамото ѝ. Свободната му ръка се обви около кръста ѝ и я повдигна.

Зенди изстена, когато я спусна направо върху твърдия си член. Усещането да е изпълнена от него, беше невероятно. Той продължи да търка клитора ѝ, като повдигаше бедра, бавно тласкайки в нея. Тя го стисна за бицепсите, защото трябваше да се държи за нещо, а той лесно я движеше с ръка нагоре-надолу по твърдата си мъжественост. Единственото, което можеше да направи, бе да се облегне назад и да се наслаждава на чукането.

— Толкова ми харесва да бъда вътре в теб, Зенди. Колкото повече се възбуждаш, толкова по-силно ме притискаш и стискаш в себе си, и си много, много гореща и влажна. Ние сме във водата, но аз чувствам само твоята влага.

Водата бе на едно ниво със зърната ѝ и всеки път, когато я вдигнеше, те щръкваша във въздуха и се стягаха болезнено. Цялото ѝ тяло се напрегна, преди да дойде момента на кулминацията, но изглежда Тайгър го усети. Той спря да дразни клитора ѝ и притисна силно пръст върху снопчето от нерви. Това беше мъчение.

— Тайгър, моля те!

Той разтвори краката си по-широко и се облегна на скалата зад тях. Ръката му около кръста ѝ се стегна и движението на бедрата му стана отсечено и бързо, влизаше в нея докрай, до самата основа на пениса си. Притисна пръста си върху клитора ѝ и започна да го търка бързо-бързо. Тласъците му станаха яростни. Заля я див екстаз. Зенди стенеше все по-силно, опита се да залюлее бедра, за да получи някакъв контрол над ситуацията, но с Тайгър това бе невъзможно. Той продължаваше да тласка все по-яростно, все по-силно, а пръстът му върху клитора ѝ четкаше с бясна скорост.

В момента на кулминацията Зенди отметна глава назад върху рамото му и изкрепя името му. Вагиналните ѝ мускули вибрираха от

силата на оргазма. Тялото на Тайгър се напрегна, всеки мускул сякаш се превърна в камък там, където телата им се докосваха, и той също отметна глава назад. Животинският рев, изпълнил гората, беше изключително силен.

Горещи струи сперма я изпълниха, докато тялото му потръпваше под нейното. Когато ревят утихна, ръката му остави слабините ѝ и се уви около гърдите ѝ. Прегърна я с двете си ръце и я притисна здраво към себе си.

— Зенди — изръмжа той.

— Тайгър — простена тя.

Устата му се сгуши в извивката на шията ѝ и горещият му език облиза кожата ѝ. Това я накара да затрепери от удоволствие, увеличавайки блаженството след секса. Водата действаше съвсем добре на прегрелите им тела, докато и двамата се отпуснаха.

— Мислиш ли, че някой от Резервата ще дойде да разузнае какво става? Бяхме доста шумни.

Тайгър поклати глава.

— Достатъчно сме далеч от стената, за да могат да ни чуят патрулиращите офицери.

— Добре. — Мисълта за офицерите, претърсващи района за източника на шума, я накара да се свие вътрешно, но увереността на Тайгър ѝ донесе облекчение.

— Мога да остана в теб завинаги.

— Не бих се оплаквала — усмихна се тя.

— Скоро трябва да излезем от водата. Ти си по-податлива на влиянието на околната среда от мен — Ръцете му изследваха кожата ѝ. — Не искам да се простудиш от студената вода.

Ръката му около кръста ѝ се стегна, докато я вдигна достатъчно високо, за да прекъсне връзката между тях — членът му бавно излезе от тялото ѝ. Тя незабавно усети загубата, но не се оплака. Другата му ръка се плъзна по тялото ѝ и той вкара пръст в нея, бавно започна да я чука с него. Зенди се изненада, но се чувстваше толкова добре, че не посмя да протестира.

— Мислех, че искаш да излезем от водата. Продължавай така и ще те пожелаем отново.

— Аз само те почиствам.

Младата жена изстена.

— Правиш много повече от това.

Смях погъделичка ухото ѝ, когато Тайгър отново зарови лице в шията ѝ.

— Ще довършим започнатото, след като те подсуша. — Пръстът му излезе от утробата ѝ и той притисна длан между бедрата ѝ, триейки леко мястото. Тя просто се облегна назад и се остави на удоволствието от докосването му, докато той не спря и събра крака.

— Хайде към кърпите — Побутна я нагоре, помагайки ѝ да се изправи.

Краката на Зенди трепереха, докато минаваше през бълбукащата вода към другата страна на потока и се изкачи по тревистия бряг. Тайгър остана зад нея в случай, че загуби равновесие. Това беше толкова мило и джентълменско. Никой мъж досега не се бе отнасял така внимателно с нея. Той дори не ѝ позволи да се изсуши. Грабна една хавлия, преди тя да успее да го направи, разтвори я и я уви в нея. Едрите му ръце старателно бършеха всеки сантиметър от кожата ѝ.

Докато подсушаваше краката ѝ, той вдигна глава и я погледна с екзотичните си очи, и тя осъзна, че никога няма да се умори да се възхищава на необикновения им цвят и форма. Когато привърши, усмивка изви ъгълчетата на устните му. Разви кърпата от нея, захвърли я настрана и младата жена ахна от почуда, когато я бутна назад. Тя падна и се приземи върху надуваемия дюшек. Изключително мека постелка омекоти удара при падането. Пръстите ѝ погалиха завивката.

— Това овча кожа ли е?

Тайгър използва друга кърпа, за да се подсуши бързо, докато погледът му изпиваше всяка частичка от тялото, проснато пред него.

— Да. Донесох я от собственото си легло. Ти не си била в дома ми, затова реших да ти донеса част от него.

Той беше романтик или поне така изглеждаше. Това я накара да го хареса още повече. *По дяволите, призна пред себе си, влюбвам се в него.*

Пусна кърпата, с която се бе бърсал, и пристъпи по-близо.

— Искам да те взема на тази постеля. Това е единственото нещо, което е достойно за твоята кожа. — Падна на колене, хвана глезените ѝ, вдигна краката ѝ и ги разтвори, за да изложи пред погледа си розовата ѝ сърцевина. Впи жадни очи в нея и облиза устни. — Дръж краката си точно така, здраво притиснати до гърдите.

Зенди хвана коленете си и Тайгър изръмжа — това беше единственото предупреждение, което получи, преди да пусне глезените ѝ и да сложи ръце върху вътрешната страна на бедрата ѝ. Наведе глава и горещата му уста се впи в кадифената ѝ мекота. Езикът му облиза набъбналия ѝ вече клитор и тя изстена. Лицето му се зарови във влажната ѝ плът, езикът му натисна снопчето от нерви и с бързи движения започна да го дразни. Това накара Зенди да изпадне в безумен екстаз.

След наскоро преживяния оргазъм това ѝ дойде твърде много и беше прекалено хубаво. Опита да си затвори краката, но Тайгър не ѝ позволи, хватката му върху бедрата ѝ се стегна, когато петите ѝ се забиха в раменете му. Притисна я здраво към дюшека, държейки я в подчинение.

— Тайгър, убиваш ме — прошепна тя.

Той започна силно да мърка и вибрациите се добавиха към усещанията. Зенди изви гръб в дъга и пръстите ѝ се забиха в завивките. Викове и стонове се смесиха, докато започна да се страхува, че ще изгуби съзнание. Друг оргазъм брутално разтърси тялото ѝ. Младата жена трепереше от силата на кулминацията и изпищя, когато той освободи клитора ѝ и вкара езика си в утробата ѝ.

Беше сигурна, че Тайгър се опитва да я убие. Вълна след вълна на удоволствие заливаха тялото ѝ и тя отново започна да трепери под устата му, докато най-накрая той се отдръпна и освободи бедрата ѝ. Тялото ѝ точно започна да се отпуска, когато я хвана за краката и издърпа дупето ѝ до края на надувния дюшек.

— Не мога — едва промълви тя, мъчейки се да се изправи. — Дай ми минутка.

Напрегнатото му изражение показваше неговото недоволство.

— Искам те веднага. Нуждая се от теб.

Зенди успя да се изтърколи встрани и потупа мястото до себе си.

— Легни тук.

Той се придвижи напред и дюшекът хлътна под тежестта му, когато се просна по гръб. Зенди веднага изпълзя до него. Гледката на твърдия му пенис, стърчащ нагоре, привлече вниманието ѝ, но тя все още се мъчеше да си възвърне способността да мисли. Идвайки малко на себе си, обгърна с ръка дебелия ствол и Тайгър веднага ѝ отговори със стон.

Езикът ѝ се стрелна навън и облиза устните ѝ, докато тя се плъзгаше надолу по леглото, а пръстите ѝ продължаваха да гаят твърдия му член. Успяла да се възстанови от тежкото дишане, младата жена отвори уста и пое главичката на възбудената му мъжественост.

Тайгър изстена силно, ръката му се протегна и стисна косата ѝ в юмрук, но това не ѝ причини болка. Новия вид внимаваше да не я оскубе или да натисне прекалено силно главата ѝ надолу, принуждавайки я да поеме повече от плътта му. Сладкият вкус на предеякулационната течност я накара да застане. Обикновено не ѝ харесваше да прави това на мъжете, но, разбира се, Тайгър не беше типичен дори и в това. Той имаше много приятен вкус, който я насърчаваше да продължи.

— Спри, преди да свърша! — изсъска той — Предупреждавам те!

Зенди нямаше представа защо Тайгър иска от нея да направи това, отвори по-широко уста, докато го ближеше с език, за да го поеме по-дълбоко, след което затвори устни около него и засмука силно. Плътта му изпълни устата ѝ и трябваше да внимава със зъбите. Силното му мъркане беше музика за ушите ѝ, обичаше да чува как той реагира на нея. Не само че стволът му беше по-твърд, а и вкусът му ставаше по-хубав, докато го обработваше. Усещаше вибрациите там, където телата им се докосваха — вибрации, които бяха обхванали цялото съществуване на Новия вид.

Изведнъж ръката му трескаво дръпна косата ѝ и тя вдигна глава, за да го погледне.

— Спри! Всеки момент ще свърша. Използвай ръката си. Съвсем близо съм.

— Защо? Не искам да спирам.

— Усещаш ме, когато се празня в теб, нали?

— Да.

— Ще те задуша, ако свърша в устата ти. Спермата ми излиза на силни и горещи струи.

— Мисля, че мога да се справя. — Опитва се отново да поеме пениса му в устата си, но той изви бедра, преди да успее да го улови и я накара повторно да погледне към него.

— Дори нашите жени не могат да се справят. Ето защо не правят това с нашите мъже. Аз изстрелвам семето си приблизително на два

метра разстояние.

Зенди си го представи и едва не се засмя.

— Откъде знаеш колко далече изхвърляш спермата?

Тайгър се надигна.

— Аз съм мъж. Как мислиш?

Сега вече нямаше как да не се засмее.

— Мерил си разстоянието, нали?

— Зенди, боли ме!

Ръката ѝ стисна ствола и погали кадифената му кожа. Новия вид отново се отпусна назад, погледът ѝ се съсредоточи върху пениса му, наблюдавайки го как свършва. Не беше излъгал за това, колко далеч може да изхвърля спермата си. Дори не опръска леглото. Не по-малко интересно беше да гледа корема му, когато мускулите му се напрегнаха. Тайгър беше свършен образец на мъжки сексапил.

Ръката му хвана нейната и я дръпна от члена си. Едва сега тя осъзна, че той не бе изревал. Пъшкеше и дишаше тежко, но нямаше силни стонове и животински рев. Това ѝ се видя много странно, тъй като обикновено мъжете харесваха оралната любов и мнозинството от тях я предпочитаха пред половия акт. Искеше ѝ се да го попита какво предпочита той, но после реши да открие сама отговора. Щеше да е интересно.

Когато оргазмът му затихна и тялото на Тайгър се отпусна, Зенди сведе глава и прокара устни по върха на мъжествеността му. После с върха на езика си облиза главичката на все още твърдия му член и сладкият му вкус я накара да изстене. Неговият вкус ѝ напомняше на затоплен мед с нотка на кленов сироп. Можеше да стане любимият ѝ вкус за закуска.

— Зенди! — изръмжа силно името ѝ, дръпна я за косата, която все още стискаше в юмрук, откъсна я от себе си и я бутна по гръб. Отпусна се с цялата си тежест отгоре ѝ и я прикова под себе си.

От ужасната болка в очите ѝ бликнаха сълзи, тъй като я бе издърпал за косата. Втрени се в него, докато той не разтвори юмрук. Напрегнатият му поглед срещна нейния, очите му сякаш я прогаряха. Ушите ѝ все още звънтяха от резкия брутален звук на името ѝ. Прониза я страх, че е направила нещо наистина грешно и сега Тайгър изглеждаше разярен, за да я гледа по този начин. Дали не му беше причинила болка? Тялото му я притискаше и тя не можеше да диша.

Тежестта му я смазваше в надуваемия дюшек и тя не можеше да движи краката и ръцете си. Тайгър си пое дълбоко дъх, преди да се повдигне достатъчно, за да може Зенди да вкара въздух в белите си дробове.

— Подушвам страха ти. Съжалявам, че те уплаших! Не исках!

— Ти ми изръмжа. Нараних ли те?

Погали бузата ѝ с ръката, която бе близо до лицето ѝ.

— Не, Зенди. И не исках да ти ръмжа. Но ти просто ме убиваше.

Страхът ѝ започна да се разсейва.

— В буквалния смисъл ли?

— Не. Чувствах се толкова добре, че ми дойде прекалено много, за да го понеса.

Тя можеше да си представи това.

— Свръхчувствителен?

— Меко казано. — Обхвана в шепи лицето ѝ. — Съжалявам, че те уплаших! — Отново вдиша дълбоко. — Зенди, наистина съм те уплашил.

Тя прегърна раменете му.

— Знам. Но беше само за секунда.

— Съжалявам! — рече за сетен път той.

— Всичко е наред.

Тайгър измърка, плъзна се надолу по тялото ѝ и сгуши лице в шията ѝ, като целуна нежното местенце.

— Никога не бих те наранил. Никога! Не искам никога повече да мирише на страх от теб.

— Добре съм. Знам, че няма да ме нараниш. Само ме стресна — излъга тя. Той наистина беше разстроен от това, че я е уплашил. — Добре съм — повтори.

Той вдигна глава, за да може пак да погледне в очите ѝ.

— Ти си много повече от хубава. — Пресегна се между телата им, хвана бедрото ѝ и го нагласи така, че да се намести между краката ѝ. — Не мога да ти се наситя.

Зенди простена силно, когато твърдият му пенис влезе в нежната ѝ сърцевина.

— Как е възможно все още да си твърд?

Тайгър се наведе напред, докато устните им почти се докоснаха.

— Аз не съм човек, Зенди. Това е животното в мен. Мога да те чукам, докато не припадна от изтощение. Трябва ми само минута, за да

се възстановя.

Тайгър се движеше бавно, опитвайки се да открие темпото, което щеше да накара Зенди да изпита най-силно удоволствието. Младата жена стенеше, докато се движеше в ритъма на леките му тласъци. Той се размърда върху нея и плъзна ръка между телата им.

— Не мога да задържам дълго с теб, Зенди. Караш ме да свършвам отново и отново. — Пръстът му намери клитора ѝ и го погали. — Хайде, свърши за мен, сега.

Врълетяха я сладостни конвулсии и тя започна да стене. Натискът върху снопчето нерви нарасна, когато той започна да го търка по-силно и по-бързо. Хълбоците му се движеха в един и същи ритъм с пръста му. Зенди извика името му, когато оргазмът я заля. Тайгър изръмжа нейното, намерил собственото си освобождение.

* * *

Тайгър се претърколи на хълбок и привлече Зенди към себе си, докато се възстановяваха от поредния полов акт. Слънцето бавно се спускаше зад върховете на дърветата и небето започна да притъмнява. Скоро нямаше да му се наложи да гледа как Зенди си отива. До сутринта тя беше негова.

Миризмата на секс и смесените им аромати много му допаднаха. Ръката му галеше бедрото ѝ, нейният горещ дъх пареше гърдите му, докато тя се притискаше към него. Очите ѝ бяха затворени, а чертите на лицето ѝ — отпуснати в дрямката.

Беше я изплашил. Миризмата на страха ѝ бе изчезнала, но споменът за него остана. Той само му напомняше колко различни са двамата. Жена от Новите видове само би му изръмжала в отговор, показвайки, че не се страхува от него. Но Зенди беше човек.

Тайгър затвори очи и направи няколко дълбоки вдишвания. Птиците замлъкнаха, повя хладен вятър. Това приятно охлади горещата му кожа, но жената до него се сгуши по-близо. Друго напомняне, че Зенди не беше Нов вид.

— Да се мушнем под завивката. Ще те стопля.

Устните ѝ докоснаха гърдите му, близо до зърното.

— Знам, че ще го направиш.

Двамата се преместиха достатъчно, за да се скрият под дебелото одеяло, което бе донесъл от дома си. Чаршафът също бе от там — бе го свалил от леглото си след обяд. Ароматът му се бе запазил по завивките и той се почувства сякаш е в собственото си легло. Само дето надувният дюшек беше много по-мек. Той се настани по гръб, за да може Зенди да се гушне до него и да използва ръката му като възглавница. После внимателно подпъхна одеялото, за да не ѝ е студено.

Ръката ѝ вяло погали гърдите му, докато тя се прозяваше. Не беше по-късно от седем часа вечерта, но младата жена беше уморена. Беше я взел направо от работа, след като се бе трудила цял ден. Това го накара да се почувства малко виновен. Тя не се бе оплакала, но Видовите имаха силно полово влечение. Трябваше да забави малко темпото.

— Давам пени за мислите ти.

Тайгър погледна надолу и я видя да се взира любопитно в него. Зелените ѝ очи бяха най-красивите на света.

— Спи. Аз съм тук.

— Рано е.

— Имаше дълъг ден.

— И той завърши чудесно. — Устните ѝ се извиха в усмивка.

Тайгър не можеше да не се усмихне в отговор.

— Така е. И аз бих подремнал — излъга той. Не беше уморен, но жената до него беше изтощена.

— Добре. — Тя отново се прозя. — Тогава да спим, но ме събуди, когато и ти се събудиш.

— Така и ще направя.

Зенди затвори очи, а Тайгър нежно да я загали по гърба. Тя беше дребна, в сравнение с жените Нови видове, които рядко позволяваха на мъж да остане с тях през нощта, след споделянето на секс. Те също така не се сгушваха до мъжа, нито използваха ръката му за възглавница. Затова Тайгър се наслаждаваше на тази близост.

Дишането ѝ бързо се промени и младата жена потъна в дълбок сън, но той продължи да я гали. Зенди искаше той да споделя мислите си с нея, но това не бе всичко, което той искаше да сподели с нея. Зенди Гордън не се вписваше в живота му, но напълно прилягаше в прегръдките му. Беше много объркан и не знаеше какво да прави.

Една половинка би го направила уязвим по начин, по който никога не искаше да бъде. Мерикъл бе го научила още от детството му никога да не цени нещо, без което не може да живее. Те използваха всяка слабост, която можеха да открият, срещу него и срещу другите Видове, за да ги контролират. Беше оцелял, но една половинка би му причинила неописуема болка, ако я загубеше.

Това е просто секс — опита да убеди сам себе си. Обаче извинението му прозвуча съвсем неубедително. Малката жена с червена коса и зелени очи се бе промъкнала през защитните му стени, както нищо друго не би могло да го направи.

Бе си позволил да има приятели. Дори се бе научил да зависи от други Видове. Това беше риск, но дълбоко в себе си знаеше, че ще успее да преживее загубата им, ако нещо им се случеше. Това щеше да му причини огромна болка, но щеше да продължи напред. Мисълта, че нещо може да се случи със Зенди, го накара да изтръпне от ужас. Ръката му замря на кръста ѝ, за да я усети как диша.

Можеше да я защити, само ако беше близо до него двайсет и четири часа на ден, седем дни в седмицата. Трябваше да я заведе в дома си, да барикадира вратите и прозорците и да не позволи на никого да се приближава до нея. Но това не би бил животът, който Зенди искаше да има. Това щеше да бъде затвор, подобен на този, в който сам бе израснал. Не Мерикъл щеше да бъде нейният похитител, а той. Тя щеше да го намрази и Тайгър не можеше да я вини за това. Знаеше, че ще трябва да я пусне скоро, преди съвсем да се превърже към нея. От тази мисъл в гърдите го прониза силна болка.

ГЛАВА 8

Ричард наблюдаваше Зенди от бюрото си, докато тя се опитваше да задържи една прозявка, но загуби борбата. Той се ухили.

— Не си ли се наспала?

— Не.

— Вярвам, че срещата ти снощи е минала много добре?

Зенди само се усмихна.

— Радвам се да го чуя. Изобщо ли не спа?

В мислите ѝ веднага изникна спомена, когато Тайгър я събуди през нощта, за да се люби с нея — най-малко четири пъти.

— Не много. На разсъмване трябваше да се прибера вкъщи, за да се изкъпя и да се приготвя за работа.

— Прекарала си нощта с него? Добре ли беше?

Тя примигна и се съсредоточи върху писмото на монитора.

— Той има ли си име?

— Да. — Но отказа да погледне към него. Нямахме начин да му каже името на Тайгър.

— Няма да те оставя на мира, докато не ми кажеш кой е.

Това я накара да обърне глава и да го погледне. Ричард наистина изглеждаше решен да го направи.

— Добре. Името му е Ейнджъл. — Тя се засмя на собствената си шега. Тайгър вероятно също щеше да се разсмее, ако му разкажеше за това.

— Един от моя вид. — Ричард размърда вежди. — Ние сме секси, нали?

— Един от твоя вид?

— Ейнджъл е много разпространено испанско име. Латино любовници и всичко свързано с тях.

— Не позна. Това е неговият прякор.

— Не може да е голям ангел, щом те е държал будна цяла нощ.

— Той ме отведе в Рая няколко пъти.

Ричард се засмя.

— Радвам се, че си срещнала някого. Това брак номер три ли ще бъде?

— Пепел ти на езика, човече. — Тя се поколеба, мислейки че няма да е толкова лошо да спи с Тайгър всяка нощ и да се събужда в обятията му всяка сутрин. Но все пак той не търсеше нищо дългосрочно. — Не. Никой от двамата ни не иска нещо твърде сериозно. Бях женена и се разведох два пъти. Той не си търси съпруга. Просто се забавляваме заедно, така че не чакай покана за сватба.

— Знаеш ли какво се казва в такъв случай? „Никога не казвай никога“. Не го забравяй. Може да се влюбиш в този мъж, а третият път винаги е успешен.

— Или три пропуска и си въвн от играта.

— Глупости. Твърде си млада, за да бъдеш такава песимистка.

Зенди сви рамене.

— Той не е готов да го направи, дори и да рискувам да се захвана с нова връзка. Изглежда твърде много се наслаждава на свободата си.

Ричард се усмихна.

— Така казват всички мъже, докато не срещнат подходящата жена. Мислех да стана свещеник, преди да срещна жена ми в гимназията. Тя промени решението ми, когато осъзнах, че не мога да живея без нея. И не съжалявам.

— Това е толкова романтично.

Той сви рамене.

— Имам нужда от помощ. Ще можеш ли да излезеш от Резервата с мен на обяд? Рожденият ден на съпругата ми приближава и имам нужда от компетентното мнение на жена. Искам да ѝ купя нещо хубаво, но имам ужасен вкус за бижутата.

Зенди кимна.

— Разбира се. Какво ѝ харесва?

— Не и пеперуди. — Той се изсмя. — Миналата година ѝ купих една брошка, като си мислех, че е много хубава, но жена ми не беше във възторг.

— Мога да си представя. Ще дойда с теб.

Колегата ѝ се усмихна с благодарност.

— Благодаря ти! Не познавам много жени. Най-добрата приятелка на съпругата ми трябваше да дойде с мен, но внезапно се разболя. А аз искам да го купя днес, за да съм сигурен, че имам

достатъчно време да го надпиша. Освен това мисля, че ще бъдем затрупани с работа през следващата седмица.

— Защо?

— Тази пресконференция снощи ще предизвика лавина от гневни писма.

Зенди не знаеше какво има предвид той, тъй като бе прекарала нощта в гората с Тайгър, но не искаше да разкрие тази част, затова не пита повече. Нейният колега щеше да задава твърде много въпроси, а и разбира се, НСО провеждаше често конференции. И без това вече бяха доста заети, но смяташе, че ще могат да се справят с увеличаването на пощата. Системата, която бяха внедрили за входящата кореспонденция, беше доста ефективна и действаше добре.

Докато се чудеше колко дълго ще трае връзката им с Тайгър и как ще приключи всичко, времето отлетя бързо. Той искаше да я види отново, но не беше казал кога. Мразеше подобна несигурност. Тайгър я целуна за довиждане в колата и обеща да ѝ се обади. Зенди хапеше устни от притеснение, че това може би беше начин да ѝ каже „сбогом“.

— Зенди?

Тя обърна глава и погледна към Ричард.

— Да?

— Вече е обяд. — Той се изправи. — Сноу дойде да ни придружи. Да не си забравиш чантата днес. Съмнявам се, че охраната ще ти поиска документите, тъй като си с мен, но ти не използваш предната порта, нали? Не съм сигурен, че те познават там, затова трябва да си вземеш документите за самоличност.

Зенди бе изненадана, че времето мина толкова бързо, когато си obu обувките и го последва до входната врата. Сноу я държеше отворена и те излязоха навън при колата. Няколко минути по-късно той ги остави на паркинга, близо до предната порта на Резервата.

— Караш бял миниван?

Ричард се разсмя, когато се качиха вътре.

— Жена ми има същия в синьо. Мислехме, че е готино.

— Така е. — Тя си сложи предпазния колан.

Когато стигнаха до входните порти, Ричард подсвирна.

— Брей! Виж това!

Зенди беше шокирана от това, което видя.

— Винаги ли е така на обяд? Никога не съм минавала оттук. — След като излязоха от портата, минаха бавно покрай най-малко стотина протестиращи. Те ги гледаха свирепо, някои от тях крещяха.

— Предполагам, че не са във възторг от факта, че Джъстис Норд си е взел половинка.

Зенди обърна глава и го погледна.

— Така ли? Ако местните жители имат проблем с тях, защо тогава НСО е купила тази земя и е построила Резервата?

— Нима си пропуснала снощната пресконференция? Давах я по всички канали. Той се ожени за дъщерята на популярен сенатор и го обявиха заедно. Таткото беше много развълнуван, новоизлюпената госпожа Норд е доста секси и Джъстис се кълне, че са наистина много щастливи. Изглеждаха уверени в това. — Ричард направи пауза. — Тези не са местни жители. Всички, които живеят наоколо, харесват Новите видове. Идиотите, които виждаш, идват тук, за да създават проблеми. Местните мотели не им дават стаи, може би затова са толкова озлобени. Трябва да пътуват повече от час, за да се правят на глупаци тук, а после в края на деня губят още час, за да се приберат обратно.

Зенди се засмя.

— Местните мотели не им дават стаи?

Ричард поклати глава.

— Не. Сложили са големи табели отпред. Не си ли ги виждала? Заявяват, че не допускат „анти-Нови видове личности“ с надписи: „без обувки“, „без риза“, „няма обслужване“^[1]. Много е смешно.

— Така е. Никога не съм ходила в мотел. Купих си къщата онлайн и оправих цялата документация по факса. И след като подписах договора, веднага се преместих тук. Доволна съм, че Джъстис Норд е щастлив. Аз го харесвам. И се радвам, че си е взел половинка, но си мислех, че ще е от Новите видове.

— Всички си мислеха така. — Ричард ускори, щом излязоха на магистралата, която щеше да ги отведе в града. — Фактът, че тя е човек, ще вбеси всеки задник, който има проблеми с НСО. Ще ни засипят с гневни писма, но ти не забравяй, че трябва да им отговаряш любезно. — Обърна се към нея и ѝ намигна. — Върни им обидата с учтиви изречения.

— Уважаеми господине, вашите мисли се ценят високо от всички в отдела ни за кореспонденция, защото се смеем ежедневно над възгледите ви и се надяваме денят ви да бъде също така приятен, както сте го пожелали и на нас.

Ричард се разсмя.

— Жалко, че не можем просто да им кажем да си го начукат.

* * *

Тайгър затвори телефона и изръмжа към мъжете, които стояха около него.

— Заклучете го долу и утроете защитата. Искам мъжете от Дивата зона да патрулират по стената на местата, където не достигат офицерите. Разделете ги на две групи, нека да работят на две смени по дванайсет часа. И могат да разкъсат всеки нарушител, който успее по някакъв начин да се справи със стената.

Флейм наклони глава.

— Ти сериозно ли?

— Не. Но би било хубаво, нали? Кажете им, че могат да ги плашат, но да задържат всеки, който открият, докато сме в състояние да изпратим някой да прибере хванатите идиоти.

Другият мъж се ухили.

— Вече си набелязах няколко от другата страна на портата, които нямам нищо против да ступам.

Харли кимна към Флейм.

— Онова кречетало с мегафона ще бъде на първо място в списъка ми на тези, с които бих се заел да уреждам отношения.

Чувството за хумор на Тайгър се завърна и той се засмя в отговор.

— Мъжът с червената тениска, на която има реклама на някаква бира?

— Същият — потвърди Харли. — Само две минути с него и ще го пратя да си ходи у дома с мегафона, навсякъде на едно доста лошо място, което ще му причини много затруднения.

Муун прехвърли тежестта си от единия крак на другия и също се обади:

— Бих предпочел мъжа в униформа. В действителност той не е военен, но някой трябва да го прекара през моята версия на тренировъчен лагер. — И вдигна крак, за да покаже военните си кубинки.

Лошото настроение на Тайгър съвсем се разсея.

— Опитайте се да държите под контрол чувството си за хумор. Знаем, че е трудно, но ще преминем заедно през това днес.

— Ами утре? — Харли се засмя. — Не мисля, че това ще отшуми бързо. Безсмислено е да се надяваме, че онези губеци там просто ще осъзнаят, че ние можем да дадем на жените им много повече, отколкото те са в състояние. — Меко изръмжа. — Мога да им го докажа с онази красива брюнетка в синия костюм.

Муун също изръмжа тихо.

— Много секси. Може да направи подробен репортаж за мен по всяко време.

Тайгър се разсмя от сърце.

— Не флиртувайте с репортерите.

Телефонът извънмя отново и Тайгър освободи мъжете. Погледна номера, който го търсеше, и се зарадва, че е Джъстис.

— Как е Джеси?

Джъстис се поколеба, преди да отговори:

— Ядосана е. Очаквахме реакция, но това е много по-лошо, отколкото се опасявахме. Брас каза, че от снощи имате много проблеми с протестиращите.

— Всъщност, не беше зле допреди няколко часа. Искан ми се да ме беше предупредил, преди да съобщите тази новина. Дори не бях наясно какво се е случило до тази сутрин, когато дойдох на смяна.

— Опитах се да ти се обадя, но ти не вдигаше. Казаха ми, че искаш да си починеш и никой не трябва да те притеснява. — Джъстис замълча за миг. — Добре ли си? Брас каза, че си се обадил и си съобщил, че ще прекараш нощта в Дивата зона.

Тайгър мразеше да лъже.

— Просто имах нужда да общувам с природата. — Мигновено в паметта му изскочи образът на Зенди под него, докато я обладаваше. Членът му се напрегна от спомена на разтворените ѝ устни и сексапилните ѝ зелени очи, които се взираха в него. Беше се справил добре с животинската си страна. Много пъти. Изведнъж се почувства

виновен, че лъже. — Не е вярно — призна си. — Бях с жена, но отказвам да говоря за това.

Мълчанието от другата страна на линията продължи няколко дълги секунди.

— Добре. Не разбирам причината за тази тайнственост, но ще я уважа. Знаеш, че можеш да говориш с мен за всичко.

Тайгър се изкушаваше да поговори с някого, но се поколеба.

— Може би по-късно. Искам да се справя сам с това.

— Разбира се. Нашите жени могат да бъдат сложни. Имаш ли нужда от повече мъже там? Всички са заети тук, но ти имаш по-голяма територия, която трябва да защитаваш.

— Току-що изпратих екипа си да извика на помощ мъжете от Дивата зона. Не очаквам да бъдат много устойчиви, но те обичат да ловуват. Ако хванат човек, не мисля, че ще го убият веднага. Харли и Муун ще ги разделят на групи, за да балансират спокойните с подивите. Сега това е стандартна процедура в извънредни ситуации. А тази ситуация бих определил именно като такава. А ти как се справяш?

— Бесен съм. Знаех, че когато направим изявление за това, че си вземам човешка жена, ще възникнат много проблеми, но се надявахме на добро стечение на обстоятелствата, след като баща ѝ е на наша страна.

— Защо го направи точно снощи?

Джъстис се поколеба.

— Братът на Джеси е бил прострелян. Ще живее, но тя отлетя, за да се грижи за него. Пресата забелязала наши мъже сред охраната ѝ. Обадиха се репортери да питат защо. Прехвърлихме Джейк в Хоумленд, за да се възстанови. По-безопасно е за нея да бъде с брат си тук, отколкото в болницата. Джейк се съгласи и нашите лекари се грижат за него. Но репортерите вече бяха налапали кокала и нямаха намерение да го пускат.

— Не си имал избор.

— Така се чувствахме всички — въздъхна Джъстис. — Извинявам се за трудностите, но тя ги заслужава.

— Знам, че обичаш своята половинка.

— Любов е слабо казано. Тя е моят живот. Брат ѝ обаче е трън в задника ми. Не бях го срещал, докато не го докараха тук. Труден човек.

— „Анти-Видове“?

— Не. Просто задник. Представи си по-млада версия на Тим Оберто, но без строгия контрол, тъй като не работи за нас. Джейк е напуснал военните, за да работи за частна охранителна фирма. Вече иска да види всичките ни протоколи за сигурност, за да ги поправи. Той е силно закрилнически настроеният по-голям брат. Възхищавам се на любовта му към моята половинка, но мъжът е голяма досада.

— Хората вървят със семейството — подразни го Тайгър. — Сега е и твой брат.

— Пепел ти на езика! Знам, че с удоволствие бих му забил един в муцуната.

— Въздържай се! Половинката ти не би одобрила това.

— Джеси също иска да го удари. Дори заплаши, че ако не престане да се меси навсякъде, ще го простреля в другия крак, за да бъдат белезите му симетрични. Те имат странни братски взаимоотношения, непрекъснато спорят и си отправят взаимно ужасни заплахи.

— Сега денят не ми изглежда чак толкова стресиращ — пошегува се Тайгър. — Наслаждавай се на общуването си с брата на Джеси.

— Пази се!

Тайгър затвори телефона и влезе в главната зала на Сигурността. Всички монитори показваха тълпата от протестиращи.

— Как се държат?

— Никой не е хвърлил нищо, откакто ги заляхме с големите шлангове пред портата — отвърна Зест с усмивка. — Не им хареса ледената баня.

— Добре. — Тайгър прокара пръсти през косата си. — А как е в града? Шерифът отговори ли на запитването ни?

— Не съобщава за никакви неприятности. Повечето от протестиращите го избягват и вместо това висят тук.

— Това е успокояващо. Не искам местните да ни намразят.

Поне нещо беше наред. Тайгър знаеше, че денят ще бъде дълъг. Надяваше се да позвъни на Зенди и да си уговорят среща след работа, но тя щеше да спи, когато смяната му приключеше.

* * *

— Беше забавно — Зенди хвърли поглед към Ричард. — Благодаря ти, че ми купи обяд в града.

— За мен бе удоволствие. Имаш страхотен вкус. Мисля, че жена ми веднага ще обикне този медальон във вид на роза. Много е красив.

— Само не забравяй да сложиш снимките в него, след като го вземеш от гравирание. Една твоя и една на децата ви. Всяка жена би искала да има такова бижу. Всъщност, беше забавно да пазарувам за друг.

— Хей, радвам се, че мислиш така. Мога ли да те взема назаем за няколко часа преди Коледа? Тогав наистина ще имам нужда от помощ. — Ричард се ухили. — Ще трябва да купя нещо не само за жена ми, но и за майка ми.

— Ах — подразни го Зенди, — значи не ме искаш като приятел, а като помощник при пазаруването.

— Точно така!

Пред портите на Резервата Ричард трябваше да намали, тъй като тълпата бе блокирала пътя. Той натисна клаксона, но малцина се отдръпнаха. Три големи пикапа чакаха пред тях на опашка, за да бъдат претърсени.

Ричард въздъхна.

— Може малко да закъснеем.

— Вината не е наша. Служителите на НСО могат да ни видят горе от стената. — Зенди погледна към тежковъоръжените офицери, патрулиращи на върха на стената. — Не помня да е имало толкова много хора там в деня, когато дойдох на интервю.

— Защото обикновено са по-малко. — Ричард замълча за миг. — Ти също ли си нервна като мен? Обърни внимание как някои от тези загубеняци се вглеждат в нас. — Той пусна ключалките на вратите, но те вече бяха заключени. — Не ми харесва това.

Погледът ѝ зашари наоколо, за да открие, че много непознати се взират в тях.

— И на мен не ми харесва. Може би ще трябва да обърнеш и да отидеш пред другата порта, която използвам.

— Много е далече и наистина ще закъснеем. В безопасност сме. Никой не би бил толкова глупав, че да опита нещо с всичкото това оръжие по стената. Технически ние сме на територията на НСО.

Навсякъде има сложени знаци и офицерите могат да открият огън, ако е необходимо.

Зенди изучаваше лицата на протестиращите.

— Те знаят ли това? Тези, които държат расистките плакати, не са от най-добрите и от най-умните. Те са най-презрените и най-тъпите.

Ричард се засмя.

— Всичко ще бъде наред. Виж, има няколко полицаи от града, които се опитват да контролират тълпата. Работя тук от известно време, виждал съм и по-лошо.

Някакъв идиот в дънки и тениска се качи в каросерията на единия от пикапите, спрял на опашката и започна да крещи обиди към офицерите от НСО. Новинарски екипи се промъкнаха напред с камерите си, за да заснемат напрегнатата ситуация.

Ричард тихо изруга.

— Тези са такива задници.

— Може да падне от каросерията и да си счупи врата. Надеждата умира последна.

Зенди се обърна към Ричард и той й намигна. Тя му се усмихна и продължи да наблюдава глупака, който демонстрираше своята интелигентност. Офицерите от НСО не му обръщаха внимание, но операторите се суетяха около него, снимайки това, което се случва.

— Обзалагам се на пет долара, че всичко това ще бъде още в новините в шест. Този толкова вреди на тяхната кауза, че се надявам да го пуснат, та да го види цял свят. Какъв тъпак. Познавам двегодишни деца с по-добри езикови умения. — Пръстите на Ричард барабаняха по волана. — Наистина ще закъснеем.

— Не е по наша ви... — Тя спря шокирана, когато от задната част на пикапа пред тях полетя брезент. Той падна върху предния капак на минивана на Ричард, и двама мъже се изправиха в каросерията, където се бяха крили под платнището. Те държаха пушки в ръцете си.

Мъжете откриха огън и Зенди замръзна от ужас. Звуците от изстрелите бяха оглушителни, стоповете на пикапа, в който бяха двамата стрелци изведнъж угаснаха. Това беше такава малка подробност, че едва ли някой би й обърнал внимание, но на нея й направи впечатление.

Секунда по-късно светнаха светлините за задна скорост и автомобилът пред тях се заби в предницата на минивана. Предпазният

колан на Зенди се задейства и болезнено се впи в рамото ѝ. Ричард изкрещя — това не беше дума, само вик на ужас и объркване.

Офицерите на НСО отговориха, като изстреляха метални цилиндри, които избухнаха на тротоара около тях. Гъст бял дим започна да изпълва въздуха, скривайки портата. Нещо се удари в прозореца до Зенди и тя се обърна да погледне. Един мъж с кърпа, покриваща носа и устата му, стискаше чук, и отново удари прозореца. Стъклото до лицето ѝ се напука — стана на паяжина, и започна да поддава. Десетки протестиращи нападнаха минивана — подпряха го с телата си и започнаха бясно да го клатят. Зенди изкрещя, пръстите ѝ трескаво се вкопчиха в закопчалката на обезопасителния колан. Той се откопча точно в момента, в който мъжът отново удари прозореца и парчета стъкло се посипаха в скута ѝ — ръка стисна ръката ѝ. Ричард я дръпна грубо и я бутна в празното пространство между седалките.

Някой призова за спокойствие от мегафон, но думите му се изгубиха сред виковете на протестиращите и още взривове. Зенди се удари в пода между седалките в центъра на вана. Някой я хвана за крака и ѝ събу обувката. Тя успя да го изрита, плъзна краката си между двете предни седалки и се сви на кълбо.

— Нуждаем се от помощ — изкрещя Ричард.

Не можеше да го види от мястото, където лежеше, но видя вдигнатата му ръка, в която навярно държеше мобилния си телефон. Може би беше набрал 911 или номера на портата, не бе сигурна точно кой. Внезапно страничната врата до нея се отвори и тя извъртя глава.

— Шибана кучка, обичаща животните! — изкрещя някой.

— Това е тя! — изкрещя друг. — Това е жената на Джъстис Норд!

Огромни ръце се протегнаха вътре, за да я хванат. Зенди изпищя, когато гъстия дим изпълни вътрешността и я заслепи. Пръстите ѝ се вкопчваха във всяка издатина, докато я дърпаха от вана. Но нападателите ѝ бяха силни и я измъкнаха. Удари се силно в тротоара и изпадна в пристъп на кашлица, когато се опита да изкрещи отново.

Щом падна долу, ръцете освободиха краката ѝ и някакъв мъж изсумтя. Някой падна до нея и тя осъзна, че тълпата бяга далеч от портата. Пропълзя напред и удари главата си отстрани на вана. Не можеше да види нищо, но го бе открила. Тежките стъпки се чуваха все

по-близо, хората крещяха и кашляха, и тя се изтърколи под автомобила.

Отдолу беше доста тясно, но Зенди се надяваше, че това ще я спаси от съдбата да бъде стъпкана от бягащата тълпа. Димът ставаше все по-гъст, докато в един момент не можеше да диша. Хвана предницата на ризата си и я вдигна нагоре, покривайки носа и устата си. Това помогна съвсем малко.

— Зенди! — изкрещя Ричард, преди да избухне в кашлица. Гласът му дойде отблизо, от минивана.

Зенди пое дълбоко въздух и освободи устата си.

— Под вана съм!

Някакви ръце я сграбчиха и я измъкнаха от скривалището ѝ. Започна да се бори, но ядосано ръмжене я спря.

— Аз съм от НСО — информира я мъжът.

Тя се успокои и остана много учудена, когато той я вдигна с лекота от земята. Хвана се здраво за бронезилетката му и мъжът бързо се втурна през най-гъстата част на димната завеса.

Трябваше да сдържа сълзите си и се взря в лицевия щит на Новия вид, който я отнесе достатъчно далеч, за да може да вижда отново. Стигнаха до портите и той се промъкна през отвореното пространство, оставено, за да я вкара вътре.

— Дишай в ризата ми и не вдишвай повече от дима — нареди грубо Новия вид. — Само се дръж.

Звукът от кашлицата на някой друг я накара да се обърне и Зенди видя Ричард, подпомаган от един офицер. Колегата ѝ притискаше маска към лицето си, и очевидно също му бяха осигурили придружител, тъй като го въведоха през портата. Очите ѝ се напълниха с нови сълзи, този път на благодарност, че и двамата бяха оцелели.

[1] По заведенията в САЩ съществуват табели, на които пише: „без обувки“, „без риза“, „без обслужване“, които са трудни за пренебрегване. С тях собствениците казват, че пазят чистотата и атмосферата на заведенията си. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Офицерът отнесе Зенди в помещението на охраната, прецени състоянието ѝ и свали шлема си. Когато погледите им се срещнаха, той се намръщи, пусна я да стъпи на пода и отстъпи назад. Беше сигурна, че е огледал всеки сантиметър от тялото ѝ, преди да се успокои малко.

Зенди опита да не се взира в лицето му. Чертите му не бяха толкова остри, като на мъжете Видове, които бе срещала преди. Черната му коса бе вързана на опашка, очите му имаха по-заоблена форма и той наистина изглеждаше много сладък. Младата жена разбра, че не е нито куче, нито котка. Беше един от Новите видове, чиито гени бяха смесени с тези на приматите, за които бе чувала от Ричард.

Беше висок около метър и осемдесет, но мускулестото му тяло не оставяше никакво съмнение, че е в отлична форма, въпреки че бе по-нисък от другите мъжки Видове, с които се бе запознала.

— Имаш няколко драскотини, натъртвания и кървиш.

— Добре съм. Благодаря, че дойде да ме прибереш. Аз съм Зенди. А ти?

Очите му се присвиха.

— Аз съм Смайли. Ти работиш за НСО, така че сега си една от нас.

Той погледна надолу и грабна краищата на ризата ѝ с двете си ръце. Тя сведе брадичка, за да види как той ги събира и ги завързва един с друг на възел. Сутиенът ѝ се виждаше... и беше дълбоко изрязан. Но сега това беше най-малкото, за което трябваше да се тревожи, и тя реши да не се притеснява за такава дреболия. Онези задници, които я бяха издърпали от вана, бяха разкъсали дрехите ѝ, докато я измъкваша. Новия вид се наведе леко напред и се взря в очите ѝ отново загрижен.

— Удари ли си главата? Нещо боли ли те? Коляното ти кърви доста зле. Ще те отведем в Медицинския център, веднага след като дойде джипа. Аз лично ще те придружа до там.

Зенди предпочете да не поглежда към десния си крак. Гледката на кръв не бе една от любимите ѝ и тя знаеше, че ако погледне надолу, ще стане още по-лошо. Болеше я много, но не искаше да се показва като ревла.

— Главата ми е добре.

Изведнъж Ричард изникна до офицера и тя бе изключително щастлива да го види. Дрехите му изглеждаха доста зле, но като цяло бе невредим.

— Добре ли си, Зенди? Опитах се да дойда при теб, но не успях да отворя вратата. Те те измъкнаха много по-бързо, отколкото можах да кажа „мамка му“.

— Малко съм натъртена, но те ме изпуснаха, веднага след като ме издърпаха навън.

— Слава богу — отвърна Ричард, изглеждаше доста потресен. — Мислех, че ще те отвлекат. Не мога да повярвам, че те наистина нападнаха портата. — Огледа лицето ѝ. — Бузата ти кърви. Някой от тях ли те удари?

— Мисля, че се ударих отстрани на минивана. Не виждах нищо и се блъснах с лице в него. — Предпочете да не докосва пулсиращото място, страхувайки се, че може да е по-лошо, отколкото го чувстваше. Не искаше да знае. — Всичко стана толкова бързо. Единственото, което се сетих да направя, е да се скрия под вана, за да не бъда стъпкана.

Ричард протегна ръка, за да я докосне, но офицерът от Новите видове блокира ръката му и взе младата жена в прегръдките си.

— Сега ще те заведе в Медицинския център.

Зенди смаяно погледна колегата си над рамото на Смайли, преди той да я понесе навън. Сноу чакаше зад волана на джипа, който бе пристигнал, и тя внимателно бе поставена на седалката на пътника. Смайли се настани отзад.

— Тръгвай!

Джипът потегли с пълна газ. Сноу я погледна, докато шофираше.

— Ранена ли си, Зенди? Извиняваме се за нападението над теб.

— Вие нямате вина, че светът е пълен с глупаци. Малко съм понатъртена, но ще се оправя.

Сноу отново я погледна, след което върна вниманието си обратно към пътя.

— Стреляха по един от нашите мъже, но няма сериозни наранявания. Бронежилетката е попречила на куршумите да проникнат в тялото му. Хванахме двамата, които откриха огън по НСО.

— Това е добре. — Споменът за падащия върху предния капак на автомобила на Ричард брезент и внезапно изправилите се мъже, които държаха пушки в ръцете си, я накара да затрепери. Нямаше никакво съмнение, че това бе нещо, което никога нямаше да забрави, и щеше да бъде източник на много от кошмарите ѝ. Не го каза на глас, но знаеше, че много лесно можеха да застрелят нея и Ричард. — Радвам се, че сте ги арестували.

— Помислили са си, че ти си Джеси Норд — добави Смайли.

До този момент Зенди бе забравила за онези мъже, които крещяха към нея.

— Коя е Джеси Норт?

— Джъстис я взе за своя половинка — обясни Сноу, продължавайки да следи пътя, докато не паркира пред масивна сграда с големи прозорци. — Тя е човек, но на външен вид почти не си приличате, освен че и двете имате червени коси. Не гледа ли новините снощи?

— Не, изпуснах ги.

— Казват, че представителите на нашия вид трудно се различат един от друг. — Сноу изсумтя. — Изглежда, че и за вашия вид може да се каже същото. Ти изобщо не изглеждаш като Джеси, с изключение на това, че си дребна на ръст и имаш червена коса като нея. Но нейната коса е много по-дълга и много по-наситено червена.

Смайли скочи от джипа и взе младата жена на ръце, много преди Сноу да изключи двигателя.

— Благодаря! Аз ще я нося.

Зенди обгърна широките му рамене и той я внесе в сградата през автоматичните врати, които се отвориха за тях. Вътре ги очакваха доктор Харис и една жена от Новите видове, която стоеше до него. Лекарят бе в средата на тридесетте, а високата синеока жена се представи като Миднайт. Тя се усмихна мрачно.

— Донеси я тук, Смайли.

Той внимателно я постави на масата за прегледи в един от задните кабинети и остана да чака там, докато дойде доктор Харис.

— Благодаря, че я доведе. Ние я поемаме от тук.

Офицерът се поколеба.

— Трябва да остана с нея.

— Налага се да я съблечем — съобщи му Миднайт. — Виждам интереса ти, но по-късно ще флиртуваш с нея.

— Имам заповед да я пазя.

— Изчакай навън — усмихна му се Миднайт. — Човешките жени се срамуват от голотата на телата си.

Смайли се обърна и напусна стаята. Миднайт затвори вратата.

— Мъже. — Тя поклати глава. — Той сваля ли те?

— Не.

Доктор Харис се засмя.

— Това беше Смайли, а него го привличат човешките жени. —
Обърна се с гръб. — Няма да гледам.

Миднайт извади болнична нощница и ѝ я предложи.

— Трябва да си свалиш и бикините, ако носиш такива.

Зенди не можеше да се изправи, защото контузеният крак я болеше, затова високата жена от Видовете коленичи и ѝ помогна да събуе другата обувка — втората беше загубена. Бе забравила това, тъй като от момента на спасяването ѝ непрекъснато я носеха на ръце. Миднайт взе дрехите ѝ и тя облече нощницата, като я остави отворена на гърба.

— Тя е покрита, красавецо.

Лекарят обърна глава и се усмихна на Миднайт.

— Благодаря ти, прекрасна!

Зенди бе изненадана от диалога им. Доктор Харис сложи ръкавици, придърпа едно столче и седна до масата за прегледи. Огледа внимателно окървавеното ѝ коляно.

— Той е мой — каза Миднайт и посочи лекаря. — Младият. Не баща му. Има двама доктор Харис. Изобщо не си помисляй за него.

— Не бих и могла — успя едва да изрече Зенди, изненадана, че високата мускулиста медицинска сестра се среща с лекаря. Той беше симпатичен мъж и доста едър за човек, но бе очевидно, че приятелката му можеше много лесно да му скрие задника, ако пожелае.

Доктор Харис се засмя.

— Да. Аз съм неин. — Опипа внимателно коляното ѝ. — Няма да има нужда от шевове, но трябва да бъде почистено. Ще боли.

Миднайт му донесе всичко необходимо и Зенди стисна зъби, докато лекарят обработваше коляното ѝ и после, докато го превърза. Той прегледа гърдния ѝ кош и мястото, където ризата ѝ се бе скъсала. Откри голяма драскотина, малко над гърдите ѝ. Опипа синината на бедрото ѝ, върху което бе паднала на тротоара, когато я измъкнаха от вана.

— Виене на свят? Двоен образ? Гадене? — Заслепи я с фенерчето, докато светеше в двете ѝ очи, за да провери свиването на зениците ѝ. — Какво е станало тук?

— Не, не, не. — Тя трепна, когато лекарят започна да го почиства. — Не е толкова зле, нали? Пълзях и се ударих отстрани на автомобила.

— Не е много зле — призна той. — Сега ще щипе.
По дяволите!

* * *

Тайгър беше разярен.

— Нападнали са портите?

Тимбър кимна мрачно.

— Стреляха по Торент. Той е бесен, но е добре. Куршумите са попаднали в жилетката, ще му останат синини.

Погледът на Тайгър шареше из залата на Сигурността, наблюдавайки погълнатите от работата мъже, които следяха това, което предаваха охранителните камери.

— Джъстис и Хоумленд информирани ли са?

— На момента. Трябваше да ги предупредим за потенциални атаки срещу Джеси. Една от нашите човешки служителки беше нападната. Идиотите я взели за половинката на Джъстис.

— Защо са решили, че тя е Джеси?

— Жената има дълга червена коса. Беше напуснала Резервата за обяд, заедно с един човешки мъж. Прибираха се, когато откачалниците нападناха портата. Някои от тях я видяха и предположиха, че е Джеси. Счупиха прозореца на вана, в който седеше, и я измъкнаха. Димът ги принуди да бягат и те я пуснаха. Тя ще се оправи. Наредих на Смайли да остане с нея. Той я придружи до Медицинския център за лечение.

Хванахме стрелците и шофьора, тук в ареста са. Подготвихме ги за транспортиране до Хоумленд.

Тайгър изръмжа.

— Трябваше да се свържете с мен веднага, след като това се случи.

— Ти беше зает с инцидента в Дивата зона. Всичко е наред, справихме се добре. Единственото, което е унищожено, е миниванът, в който пътуваше жената. Ще се погрижим за него. Добре е, че имаме застраховка за такива случаи, а щом имаме пари, проблеми няма да има. Ремонтът ще излезе скъп. Шофьорът на пикапа, в който се бяха скрили двамата стрелци, заби каросерията в предницата на вана, когато се опитаха да избягат, а после прозорците бяха разбити в опит да се достигне човешката жена. Освен това разбиха автомобила, когато се опитаха да го преобърнат.

— Мътните да ги вземат — изръмжа Тайгър. — Човешката жена добре ли е? Искате ли да напусне? Трудно се намират благонадеждни хора.

— Добре е. Току-що говорих с Миднайт. Била е прегледана и превързана. Помолила е да се върне на работа. Предложихме ѝ няколкодневна платена отпуска, за да се възстанови, но тя отказа.

— Ще отида да изгледа нещата с нея. Как се казва?

Тимбър се поколеба, припомняйки си името.

— Беше едно такова странно. Зейн? Зени?

Сърцето на Тайгър почти спря да бие.

— Зенди?

Тимбър кимна.

— Точно така. Това е името. Малка човешка жена, зелени очи, дълга червена коса.

— Мамка му! — изръмжа Тайгър. — Отивам в Мед центъра.

Другият мъж го зяпна.

— Познаваш ли я?

Тайгър бързо се завъртя и хукна към джипа си, без да си прави труда да отговори. Зенди е била нападната. Припомни си подробностите, докато шофираше към Медицинския център. Искаше да разбере защо е напуснала Резервата на обяд и кой мъж е бил с нея. Реши, че трябва да е бил Ричард Вега. Мъжът обичаше половинката си, което означаваше, че това не е било среща. Само от идеята, че друг

мъж може да я докосва, му се прииска да зареве от ярост. Бяха ѝ причинили болка, а той не беше там да я защити.

Задиша дълбоко, опитвайки се да контролира яростта си. Ревност и страх се смесиха в едно и болка прониза гърдите му. Не се бяха уговорили за никакви условия и срокове на тяхната връзка. Дали Зенди бе отишла на среща? Той поклати глава. Това нямаше никакво значение в момента.

Зенди беше нападната от хората и той се изкушаваше да се обади на Тимбър и да отложи заминаването на арестуваните. Искаше да прекара поне пет минути с всеки един от мъжете, докато се увери, че те също са ранени. Мисълта за това, което можеше да се случи със Зенди, ако не я бяха спасили, засили потребността му да стигне до нея възможно най-бързо. Натисна газта до край и взе завоя твърде бързо. Видовете го гледаха, докато ги подминаваше, но на него не му пукаше.

* * *

Зенди облече новия комплект дрехи. Миднайт ѝ бе донесла сива тениска с надпис НСО на джобчето и съответстващо по цвят долнище. Скъсаните ѝ дрехи бяха изхвърлени. Раненото ѝ коляно пулсираше. Доктор Харис ѝ каза, че трябва да се прибере у дома и да не го натоварва няколко дни, но тя категорично отказа. Последното нещо, което искаше, бе да се прибере сама в празната къща. Предпочиташе около нея да има хора след неуспешния опит да бъде отвлечена. Лекарят не беше доволен от решението ѝ. Подаде ѝ найлонова торбичка.

— Сложих и няколко опаковки с лед. Знаеш ли как да ги използваш?

Тя се усмихна.

— Хм, трябва да ги разклащам?

Докторът се усмихна неохотно.

— Да.

— Благодаря!

— Чантата ти беше извадена от автомобила, в който си пътувала.
— Миднайт ѝ я подаде. — Радваме се, че не си пострадала сериозно. Сигурна ли си, че наистина не искаш няколко дни за възстановяване?

Няма нищо срамно в това. Ти си човек и не си свикнала с подобен вид стрес.

— Скъпа — каза тихо доктор Харис, — ние не сме инвалиди, само защото не сме толкова силни, колкото вас. Тя иска да се върне на работа. И аз бих направил същото.

Жената Нов вид му се усмихна.

— Ти си много смел. За човек.

— Радвам се, че мислиш така. — Обърна се към Зенди и попита: — Искаш ли патерици? На сутринта коляното ще те боли много повече. Вече куцаш.

— Добре съм. Няма да лъжа и да кажа, че не ме боли. Но като малка съм се удряла много по-лошо. Падах си малко мъжкарана и обичах да карам скейтборд.

— Забелязах старите белези и се зачудих.

— Живеехме на хълм.

— Схванах. — Той се усмихна. — Надявам се, че си носила каска?

— По-добре да не знаете отговора на този въпрос.

— Не забравяй да вземаш болкоуспокояващите и хапчетата за намаляване на отока. Вътре в торбата са. Използвай презерватив в продължение на един месец, ако пиеш противозачатъчни. Те се неутрализират от тези хапчета, тъй като са антибиотик. По-добре да се презастраховаме и да предотвратим всякаква инфекция. Почистих старателно всички рани и драскотини, но все пак си паднала на тротоара, не е сигурно на какви микроби си била изложена. Остави коляното да почива възможно най-много. Знам, че работата ти е в офис, зад бюро. Ако се нуждаеш от нещо, помоли някой да ти го донесе. И ако имаш възможност, вдигай коляното си нависоко.

— Благодаря! Ще взема хапчетата веднага, щом стигна в офиса.

Миднайт предложи да я придружи, но Зенди отказа.

Смайли крачеше навън, точно пред прозорците. Когато тя излезе куцайки, той я погледна с мрачно изражение.

— Позволи ми да те нося!

Тя поклати глава.

— Не, добре съм.

— Обадох се за транспорт. Не трябва да стоиш права, ако се съди по количеството кръв, което видях върху панталоните ти. Горещо ти

препоръчвам да се прибереш вкъщи. — Смайли замълча. — Имаш сериозна травма. Семейството ти трябва да се грижи за теб.

— Живея сама. Идеята да се вирам в стените съвсем не е привлекателна. Точно сега предпочитам да има някой около мен.

— Разбирам. — Изражението му се смекчи и красивите му кафяви очи се фиксираха в нея. — Бих могъл да поискам да ми прекратят смяната и да те отведа в дома си. Не ти предлагам да споделяме секс, но някой трябва да се грижи за теб. Имам голям телевизор и с мен ще си в безопасност.

Зенди силно се съмняваше в неговата версия за безопасност и изведнъж всичко си дойде на мястото. Миднайт и доктор Харис си мислеха, че Новият вид е привлечен от нея. Единственият мъж, когото искаше да види да се суети около нея, беше със сини очи и мъркаше в разгара на страстта. Отвори уста да му каже „Не, благодаря!“, когато звукът на кола, която приближаваше с висока скорост, привлече вниманието ѝ.

Когато джипът съвсем приближи, тя веднага позна шофьора. Косата на Тайгър — оцветените в различните нюанси на русото кичури — можеше да разпознае навсякъде. Той удари спирачки, гумите изсвириха и младата жена видя яростното му изражение.

Джипът спря до тротоара и Тайгър скочи от него, секунда преди двигателят да изгасне.

— Това е Тайгър — заяви Смайли, сякаш тя не знаеше кой се е втурнал право към тях. — Здравей, Тайгър! Предполагам си научил за станалото. Тя е добре. Как мина с Венджънс?

— Дай ни само минутка — изръмжа Тайгър с поглед, заключен в Зенди. — Трябва да говоря с нея. Разходи се!

Смайли зяпна учудено, но се отдръпна. Завъртя се на пети и отиде до края на сградата. Изглеждаше доста шокиран от рязката заповед на Тайгър и Зенди напълно го разбираше, тъй като суровият му тон я потресе не по-малко.

Тайгър изчака, докато другият мъж се отдалечи достатъчно, и пристъпи към нея. Огледа тялото ѝ от горе до долу, преди отново да срещне погледа ѝ. Вдигна ръка и нежно я хвана за брадичката, за да наклони главата ѝ и да разгледа по-добре наранената буза.

— Защо напусна Резервата и с кого беше? Добре ли си? Кой ти направи това?

Младата жена не бе сигурна на кой въпрос първо да отговори.

— Добре съм. Ричард и аз отидохме да пазаруваме за съпругата му по време на обедната почивка, а протестиращите ни нападнаха, докато чакахме на опашка, за да минем през портите.

От гърлото му се надигна дълбоко ръмжене.

— Къде са ти дрехите?

— Изхвърлиха ги. Ризата беше унищожена, а панталоните — целите в кръв.

Той подуши и отново изръмжа, този път много по-силно и почти зловещо. Присви очи от ярост и Зенди се надяваше, че тя не е насочена към нея. Независимо от това, пръстите му продължаваха да докосват нежно лицето ѝ.

— Все още мога да подуша кръвта.

— Добре съм. Имам няколко драскотини. Моето...

— Къде?

Зенди замълча за момент.

— Коляното ми пострада най-лошо. Имам драскотина на гърдите и раната, която виждаш на лицето ми. Не можах да видя мъжете, които се опитваха да ме хванат, но те ме мислеха за друга.

Другата му ръка стисна хълбока ѝ.

— Чух, че нападателите са те взели за Джеси. Не мога да повярвам, че са си помислили така. Косата ти е много по-светла и по-къса от нейната. Хората са глупави. Не трябваше да използвате предната порта. Нима не разбрахте, че това е опасно?

Зенди пропусна покрай ушите си коментара за човешката глупост и реши да не напомня на Тайгър, че самата тя е човек. Очевидно той бе много разстроен, а тя не искаше да мисли, че я причислява към същата категория като протестиращите. Думите му я накараха да започне да се защитава.

— Предполагам, че сме пропуснали пресконференцията снощи, на която Джъстис Норд е обявил, че се жени за жената, с която ме объркаха. Нямах представа, че не е безопасно да минаваме през предните порти. Доколкото разбирам, ти я познаваш?

Тайгър кимна.

— Познавам я много добре и вие двете изобщо не си приличате. — Пое си дълбоко дъх. — Развълнуван съм. Извинявай! Трябваше да ти позвъня в офиса в момента, в който разбрах, че Джъстис е съобщил

пред пресата, че си е взел половинка и да те предупредя за протестиращите.

Зенди се взираше в Тайгър, усети, че изпитва ревност. Колко добре познаваше Тайгър другата червенокоса? Знаеше, че после ще се измъчва, ако не попита.

— Срещал ли си се някога с тази Джеси?

Устните на Новия вид се стегнаха в тънка линия.

— Не. Тя е половинка на Джъстис. Никога не съм споделял секс с нея. Защо питаш?

Зенди се ненавиждаше заради този въпрос, но се радваше, че Тайгър никога не е спал с жената, с която я бъркаха. Идеята да бъде заместничка на непознатата червенокоса, която той е загубил заради друг мъж, я караше да балансира на ръба на нервен срив.

— Просто съм любопитна, тъй като някои хора си мислят, че ние си приличаме. Няма значение, забрави. Денят беше много напрегнат.

Той я погали по бузата, преди да отдръпне ръка.

— Не искам да си тръгваш от Резервата. Не е безопасно. Протестиращите вилнеят с пълна сила, някои са се появили и пред портата, през която минаваш. Пътят до къщата ти е дълъг и не искам някой мъж да те проследи до там. Вече те нападнаха веднъж, мислейки те за половинката на Джъстис. Настоявам да останеш няколко дни тук, докато нещата се успокоят.

Зенди се почувства много разочарована, тъй като той не я канеше да остане в дома му. Смайли ѝ бе предложил да я заведе в неговия дом, а дори не я познаваше. Това беше болезнено напомняне, че Тайгър не иска дългосрочна връзка между тях. Бяха се споразумели за това и Зенди сама си беше виновна. Да спи без него изведнъж ѝ изглеждаше самотно и болезнено.

— Добре.

— Има свободно място в човешките жилища. Подобни са на вашите жилищни сгради. Ще назнача няколко офицера да те пазят. Някои от протестиращите се опитаха да минат през стената и аз искам да бъда сигурен, че си в безопасност. Ще се опитам да те посетя, но не знам колко късно ще свърши смяната ми. Това ще бъде един дълъг ден и още по-ужасна нощ. Разбрахме, че нападателите са склонни да мислят, че е по-лесно да се промъкнат в земите на НСО, само защото слънцето е залязло.

— Нямам никакви дрехи. Ще се наложи поне веднъж да си ида до вкъщи, за да си взема някои неща.

— Не! Ще ти поръчам дрехи от нашия продоволствен магазин. — Той я огледа от горе до долу. — Съжалявам, но тук не отсядат често дребни жени като теб. Ще ти се наложи да носиш панталони и тениски.

— Ами с какво ще ходя на работа? Все пак има изискване за облеклото.

— Не се безпокой за това. Ще се погрижа никой да не казва нищо. Най-добре е да останеш в Резервата, докато всичко това свърши. Ще отправим същото любезно предложение към всички човешки служители на НСО.

Това направо я уби. Зенди си мислеше, че той е загрижен специално за нея, когато я помоли да остане тук, където знаеше, че ще бъде в безопасност. Поредното напомняне, че между тях няма сериозна връзка. Това ѝ причини остра болка.

— Добре. Направи го. Сега трябва да се връщам на работа. Предполагам, че ще се видим по-късно.

Тя му обърна гръб и той нямаше друг избор, освен да освободи бедрото ѝ. Куцането ѝ беше доста забележимо, когато се отправи към Смайли. Тайгър я видя как си тръгва и бързо се спусна след нея.

— Зенди? — прошепна задъхано.

Младата жена спря и извърна глава, за да срещне погледа му.

— Да?

— Нещо не е наред ли? Сърдиш ли ми се?

Зенди се обърна и доуцука толкова близо до него, че трябваше да повдигне брадичка, за да се взре в красивото му лице. Тайгър погледна над главата ѝ и даде знак на офицера да не се приближава, после отпусна ръка, без да я докосва.

Търпението на Зенди беше на предела. Бяха я нападнали. Беше ранена и я болеше. Те нямаха истинска връзка, но тя искаше да бъде честна. Вероятно това щеше да бъде последният им разговор. Затова реши повече да не се сдържа и да му каже мнението си.

— Имах скапан ден, ако не си забелязал. Сигурна съм, че си в течение, тъй като знам, че си началник на Сигурността тук. Предполагах, че си се втурнал насам, защото си научил за инцидента и си бил потресен достатъчно, за да искаш да ме видиш. — Замълча за

миг. — О, по дяволите, ето защо не се ангажирам с мъже. Не ме бива в това и ние нямаме връзка, нали? Благодаря ти, че си се тревожил за мен и дойде да ме провериш. Знам, че трябва да се връщаш на работа. Всичко е наред. — Зенди се обърна с намерението да си тръгне.

Ръката на Тайгър се стрелна и се вкопчи в нейната, за да не ѝ позволи да избяга от него. Той я заобиколи и застана на пътя ѝ.

— Имаме ли връзка?

Тя спусна поглед по униформената му риза.

— Не знам. Имаме ли? — Погледна го в очите.

— Исках да те покая да останеш в къщата ми, но ти вече ми каза не. Не исках да бъда отхвърлен втори път. Трябва да работя дълги часове, а моят дом е твърде далече от офиса ми, за да спя там, докато тази криза съществува. Ще бъдеш там сама. Исках да те държа близо до себе си.

— Това не беше отхвърляне. Аз казах не, защото току-що се бяхме срещнали и едва се познавахме.

Екзотичните му очи се присвиха.

— Сега се познаваме изключително добре.

Сексуално.

— Не знам накъде сме се запътили и това ме плаши. Липсваше ми днес и се надявах да ме поканиш да се срещнем по-късно. — Влюбвам се в теб.

— И ти ми липсваше. — Той се поколеба. — Ще дойда при теб тази вечер и ще поговорим.

— Добре. — Тя не бе сигурна дали това е добро или лошо.

— Може да е доста късно.

— Разбирам.

Мобилният му телефон извънтя и той го вдигна, без да сваля поглед от нея.

— Да? — Замълча и се заслуша. — Разбрах. Вече съм на път. — И затвори. — Трябва да тръгвам. Някои хора извън портата отново са се активизирали. — Вдигна ръка и махна на Смайли да приближи. — Опитай се да подремнеш, преди да пристигна. — Гласът му се снижи още повече. — Имам намерение да направя много повече, отколкото само да говоря с теб. — Тайгър измърка, преди да се отдръпне.

Тялото на Зенди моментално реагира на този еротичен звук. От идеята да го види по-късно и евентуално да прекарат още една нощ

заедно, зърната ѝ се втвърдиха и ниско долу в корема ѝ се зароди трепет. Когато Тайгър облиза устни, това само ѝ напомни на какво бе способен мъжът с този език и клиторът ѝ започна да пулсира болезнено.

Смайли застана до тях.

— Преназначавам те да отговаряш за Зенди. Заведи я на работа и искам да останеш близо до нея, докато приключи работното ѝ време. Тя ще остане в сграда X, апартамент X Ж, докато цялата тази бъркотия не свърши. За нея е твърде опасно да напуска Резервата. Ще организирам офицери, които да те сменят там по-късно. Изчакай ги, ако закъснеят. Тя не бива да остава без охрана.

— Разбрах.

Тайгър я погледна още веднъж, преди да се отправи към джипа си. В този момент откъм завоя се зададе още един подобен джип, вероятно транспорта, повикан от Смайли. Прииска ѝ се да помахна на Тайгър за довиждане, но навреме успя да потисне този импулс. Новия вид до нея подуши шумно, което я накара да извърне глава и да го погледне.

Той се намръщи.

— Забрави за него, Зенди!

— Какво?

— Ти си възбудена, а Тайгър не е мъж, който искаш да преследваш. Той не е от типа, който някога ще си вземе половинка. И винаги избягва споделянето на секс с човешки жени.

Зенди почувства как бузите ѝ пламнаха, когато се изчерви от срам. О, по дяволите!

— Има ли нещо, което вие, момчета, не можете да подушите?

Смайли се подвоуми.

— Аз нямам нищо против да си взема половинка и съм отворен за продължителна сериозна връзка. Ти имаше ужасен ден и си ранена, но ако искаш да споделиш секс, имай ме предвид. Просто си помисли върху това.

Новият офицер ги наблюдаваше от джипа, докато Зенди куцукаше към страната на пътника.

Не, с този не би искала да има нищо общо, за нищо на света. Нито с него, нито с предложението му. Дори не беше сигурна как да му отговори.

ГЛАВА 10

Шумът събуди Зенди и тя погледна към часовника на нощното шкафче. Минаваше единайсет. Тайгър най-сетне се бе прибрал. Тя лежеше по корем под завивките, но бе оставила светната лампата в дневната на двустайното жилище. Косата ѝ все още бе влажна от душа. Подпря се на ръка, надигна се и се обърна по гръб в леглото. Завивката се смъкна надолу, докато погледът ѝ обхождаше сумрачната стая. Забеляза тъмната фигура, изправена до шкафа.

— Бях започнала да се чудя, дали изобщо ще се появиш. Благодаря за дрехите и всички неща, които си поръ...

Фигурата се хвърли към нея, падна на леглото и я притисна под тежестта си, една ръка в ръкавица я стисна за гърлото. Зенди замръзна от ужас, пръстите върху гърлото ѝ се стягаха все по-здраво, докато не можеше да диша повече. Младата жена отвори уста да извика и опита да се бори, но завивката възпрепятстваше движенията ѝ, а тялото я притискаше все повече към матрака.

Това не беше Тайгър. Но не можеше да види лицето на мъжа. Ръката му беше голяма и той беше тежък. Когато Зенди разбра, че ще я удуши, я връхлетя паника и чист ужас. Напипа гола кожа точно над кожените ръкавици и заби нокти там. Дробовете ѝ горяха от липса на кислород и тя се съсредоточи върху това да нарани колкото може по-силно нападателя.

Той извика и хватът около гърлото ѝ се разхлаби за части от секундата. Време достатъчно, за да си поеме така необходимия въздух. Изкрещя. Звукът излезе по-скоро като писък. Човекът се отдръпна. Той падна от ръба на леглото, докато Зенди изкрещя отново и се преобърна, в опит да се отдалечи от непознатия.

Тъмната фигура се надигна от пода и се втурна към ъгъла на стаята, насочвайки се към прозореца. Блъсна се със сила в стъклото, счупи го и се измъкна навън. Хладен въздух изпълни спалнята, докато Зенди продължаваше да се задъхва. От другата страна на апартамента се разнесе звук от разцепване на дървесина и двама мъже от Новите

видове нахлуха през всекидневната в стаята. Единият от тях щракна ключа на лампата и двамата подушиха въздуха, след което русият се спусна към счупения прозорец.

— Остани с нея. Това беше човек — изрева той, преди да изскочи през счупеното стъкло навън, за да го последва.

Останалият офицер вдигна в успокоителен жест ръце, за да ѝ покаже, че не представлява опасност за нея.

— Добре ли си?

Тя кимна и опита да говори, но се закашля. Гърлото я болеше. Трябваше да преглътне няколко пъти, преди да опита отново.

— Събудих се и някой беше в стаята.

Новия вид заобиколи бавно леглото и се наведе. Хвана с една ръка завивката и я дръпне нагоре, за да покрие гърдите ѝ.

— Гола си. — Отново подуши. — Не те е насилил сексуално.

Зенди стисна завивката, продължавайки да се държи за гърлото с другата ръка. Беше видял голите ѝ гърди. Косата ѝ, падаща по раменете, не ги скриваше напълно, но в този момент беше твърде объркана и уплашена, за да се смути.

— Видя ли лицето му? — Офицерът се отдръпна веднага, след като тя бе в състояние да задържи одеялото без негова помощ. — Знаеш ли кой беше?

Мислеше си, че е Тайгър, но не можеше да го каже, без да признае, че спят заедно, за да обясни защо той ще бъде в стаята ѝ.

— Не. Беше твърде тъмно.

Новия вид приседна на ръба на леглото и внимателно махна ръката ѝ от гърлото. Когато видя следите по шията ѝ, тихо изръмжа.

— Наранил те е.

— Опита се да ме удуши. Носеше ръкавици. Напипах ги, когато се опитах да го отблъсна.

Офицерът взе ръката ѝ и подуши пръстите.

— И ти си го наранила, накарала си го да кърви. Избърши се в чаршафа. Ще ни е нужна миризмата на кръвта му.

Зенди беше толкова шокирана, че изобщо не реагира, затова офицерът избърса пръстите ѝ в част от чаршафа. Кръв оцвети тъканта и младата жена разбра, че наистина го е одрала дълбоко. Новия вид пусна ръката ѝ и се изправи.

— Ще пазя на вратата. Иди в банята и се измий. Човешките мъже могат да носят болести. Използвай сапуна.

— Гола съм — напомни му тя.

Той поспря и я погледна.

— Няма да гледам. Побързай, защото още офицери са на път. — Отиде до шкафа и извади някои от дрехите, които Тайгър бе поръчал за нея. Приблужи и ѝ ги подаде. — Просто излез, когато си облечена.

Завъртя се на пети и отиде до вратата на спалнята, като се обърна с гръб към Зенди. Младата жена хвърли поглед към счупения прозорец и завесите, които се развяваха от лекия ветреца, преди да отметне завивката и да отиде в банята. След като затвори вратата, осъзна колко силно трепери.

Някой я бе нападнал в собственото ѝ легло. Когато се погледна в огледалото, видя червените петна върху гърлото, където беше душена. Наклони глава, за да ги разгледа по-добре. Вероятно щяха да ѝ останат синини. Вдигна ръка, за да докосне възпалените места, но забеляза кръвта по пръстите си и спря. Сведе поглед към мивката и пушна водата. Ръцете ѝ трепереха силно, докато ги сапунисваше и почистваше под ноктите.

Тениската и долнището бяха твърде големи, но нямаше друг избор. Облече ги и отвори вратата. В спалнята имаше двама офицери. Онзи, който остана да я пази, сваляше чаршафа от леглото. Сгъна го така, че петната кръв останаха отгоре.

— Ето — той го подаде на другия, — отнеси го незабавно в Сигурността. — После се обърна към Зенди: — Добре ли си? Проследяваме мъжа, който те нападна. Той каза ли ти нещо?

— Не. Той стоеше до шкафа, когато се събудих, и се нахвърли върху мен. Стисна ме за гърлото и не можех да дишам.

— Искал е тя да запази мълчание — обади се вторият офицер. — Трябва да е знаел, че ние сме отвън на пост.

Трети офицер влезе в стаята.

— Намерихме откъде е проникнал. Влязъл е през задния прозорец на кухнята. При разбиването на стъклото на този прозорец тук се е наранил доста тежко, ако съдим по количеството на кръвта, която открихме отвън. Едва ли ще ни отнеме много време да го проследим. Няма да успее да се измъкне. — Той мрачно погледна Зенди. — Добре ли си, жено?

— Добре съм. Много съм изплашена, но ще се оправя.

— Наранил е шията ѝ. — Първият офицер уведоми този, който сякаш бе главен. — Трябва да я придружим до Медицинския център.

— Това е просто зачервяване. Сега дишам спокойно и само гърлото леко ме наболява. Сигурна съм, че нямам нужда от лекар.

— Сигурна ли си? — И тримата се вгледаха в нея.

— Да. Само искам да пийна нещо. — Тя мина покрай тях и влезе в дневната. Чантата ѝ лежеше на пода, а цялото ѝ съдържание бе разпръснато върху масичката за кафе. Тя вдигна портфейла си и го отвори. Парите ѝ бяха все още там и тя ги показа на офицерите, които я бяха последвали. — Не е бил крадец. Обаче не знам какво точно е търсел.

— Не се притеснявай. Ще разберем, когато го хванем.

Зенди пушна портфейла на масата и влезе в кухнята. Помещението беше малко и погледът ѝ веднага попадна върху прозореца. Той беше затворен, но ключалката му бе счупена.

* * *

Тайгър гневно се взираше във Венджънс, който, изпаднал в лошо настроение, злобно ръмжеше насреща му. Той наистина изпитваше търпението на Тайгър, който бе прекарал последните няколко часа, опитвайки се да го успокои, но призна пред себе си, че е готов да се обади на някой друг да дойде да го укроти и да остане да го държи под око за през нощта.

— Ти нападна човешка жена, докато работеше за работната група и затова стигна дотук. Знам, че искаш да правиш нещо, но ти само прецакваш нещата. Не ми се спори повече с теб, Вен. Имам доста неща за вършене тази вечер и бих искал да поспя. Има неща, които са по-важни от твоето недоволство, че тук не ти харесва.

— Аз трябва да правя нещо.

— Разбирам, но ти се опита да отвлечеш жена и да я принудиш да ти стане половинка. — Мобилният на Тайгър иззвъня и той се обади. — Тайгър.

— Човешката жена Зенди Гордън бе нападната в апартамента си в човешките жилища.

Тайгър изръмжа от ярост и шок — някой отново бе нападнал Зенди.

— Как? Кой го е направил? Тя добре ли е? Къде бяха офицерите, на които бях възложил да я пазят?

Тимбър също звучеше гневно.

— Бяха в близост до оградата в предната част на сградата. Ти каза да ги държа отвън. Човекът се е вмъкнал през задния прозорец. Опитал се е да я удуши в леглото, но тя е успяла да изкрещи. Нападателят е ранен и кърви. Тръгнахме по следите му — насочил се е към Дивата зона. Направо съжалявам нещастното копеле, ако попадне вътре. Нестабилните ще го убият, ако го намерят преди нашите офицери.

— Зенди добре ли е?

— Добре е. Отказа медицинска помощ, сега охраната е с нея.

— Аз съм в Дивата зона с Венджънс. Ще видя дали мога да го овладея.

— Нападателят кърви доста.

— Толкова много ли го е наранила? — Това го изненада, тъй като Зенди не бе едра жена, но той почувства лека гордост от нейната постъпка.

— Не. Той е скочил през прозореца, след като тя е изпищяла. Трябва да се е порязал доста зле.

— Добре. Ще ти се обадя, ако го намеря, а ти ми позвъни, ако го откриете преди мен. — Тайгър приключи разговора.

— Какво е станало?

Тайгър погледна към Венджънс и потисна гнева си. Искаше да накаже човека, че бе докоснал Зенди.

— Имам работа за теб. Ти си отличен следотърсач, нали? Човек от мъжки пол по някакъв начин е успял да проникне в Резервата и е нападнал човешка жена — наша служителка. Той се е запътил насам, имам нужда от твоята помощ, за да го намерим. Само не го убивай! Искам да знам какво прави тук.

Венджънс кимна.

— Ще се радвам да отида на лов.

— Аз също. Само не забравяй да го държиш жив и да е в състояние да говори. Останалото ще свърша аз.

Двамата се качиха в джипа. Тайгър бе решен да намери човека и да му откъсне ръката, която се бе опитала да убие неговата Зенди. Насили се да си поеме няколко пъти дълбоко въздух, за да се успокои. Ако не се бе задържал на работа, щеше да бъде с нея и нямаше да позволи на никой да ѝ причини зло.

Тайгър и Венджънс се срещнаха с екипа, отговорен за проследяването на нападателя. Чаршафът от леглото на Зенди бе даден на всеки един от мъжете да го подуши. Тайгър видя петната от кръв и се затресе от ярост. Не се успокои, докато не разбра, че това е кръвта на нападателя. Миризмата на човешкия мъж, смесена със страха на Зенди, едва не го подлуди. Скочи в джипа и погледна към Вен.

— Взе ли миризмата?

Другият мъж кимна.

— Коя е жената? Мирише много хубаво. Наскоро се е къпала.

— Забрави за тази жена! — изръмжа Тайгър. — Да намерим мъжа!

Венджънс се изправи в джипа и подуши въздуха.

— Миризмата е слаба, но я хванах. Вятърът духа от тази посока — посочи той.

Тайгър натисна газта и продължи да наблюдава Новия вид. Кучетата имаха по-силно обоняние от котките. Това беше единственото нещо, което мразеше от своето наследство. Точно сега искаше да бъде този, който ще подуши човека и ще открие неговото местонахождение. В пристъп на ярост стисна силно волана. Скоро щеше да има този мъж в ръцете си. Кучият син щеше да съжالياва, че бе проследил Зенди.

* * *

Зенди се взираше през масичката за кафе в Смайли, който спокойно я оглеждаше. Тя седеше на дивана, а той се бе настанил на стол точно срещу нея.

— Дойде да ми бъдеш бавачка ли?

Той сви рамене. Беше се появил преди десет минути, облечен в долнище и свободна тениска. Косата му, още влажна, падаше свободно върху раменете, на краката си нямаше дори обувки.

— Сноу беше призван в Хоумленд, защото там се нуждаят от допълнителна помощ. И тъй като ти ме познаваш, Тимбър ме помоли да стоя тук. Той искаше при теб да има някой, с когото би могла да прекараш известно време.

— Значи не си на смяна.

— Нямам нищо против. — Смайли сви рамене. — Хапнах и се изкъпах. Така или иначе, ми беше скучно. Как е гърлото ти?

— По-добре. Сложих малко лед. — Младата жена се намести удобно на дивана. — Не е нужно да седиш с мен.

— Човекът все още е на свобода, а ние ще се чувстваме по-добре, ако има някой при теб.

— Дори не си се обул.

Той се ухили.

— Много от нас мразят да носят обувки, но на работа сме длъжни да бъдем обути. Затова ходя бос.

Тишината, която се установи, беше малко неудобна. Зенди не знаеше какво друго да каже.

Смайли подуши и се усмихна.

— Какво?

— Ароматът ти се променя.

— Какво означава това?

Той се подвоуми.

— Че скоро ще бъдеш в период на висока температура.

— Какво? — Зенди зяпна от изумление.

— Скоро ще бъдеш в овулация, Зенди.

Устата ѝ остана отворена, но от там така и не излезе нищо повече.

— Нашите жени крият този аромат от мъже ни. Той ги възбужда.

— Овулация? Можете да помиришете това? Наистина ли?

— Да.

— Страхотно! — промърмори тя саркастично. — Как, по дяволите, Ричард намира това за забавно?

— Не разбирам. Ричард те е предупредил, че скоро ще бъдеш в период на топлина?

— Забрави! И така, наслаждава ли се днес на времето? — Реши бързо да смени темата.

— Беше хубав ден. Благодаря, че попита. — Очите му се присвиха, докато я наблюдаваше. — Бузите ти поруменияха. Това неудобен разговор ли е за теб? Влизането в период на висока температура е напълно естествено.

Този мъж не се отказваше така лесно.

— Жените не влизат в период на висока температура. И да, това е тема, която не искам да обсъждам.

— Жените влизат в период на висока температура. Няма нужда да се притесняваш заради това. Трябва да поговориш с някоя от нашите жени как да скриеш аромата си от мъжете ни, преди да влезеш напълно в тази фаза. Сега ароматът е много слаб, но всеки мъж ще го подуши, когато стане по-силен. Те ще ти предложат да споделиш секс с тях.

— Защо? — Беше едновременно изумена и любопитна.

— Няма нищо по-ароматно и вкусно от жена във висока температура. — Очите му шареха по тялото ѝ. — Може ли да ти задам въпроси, които ще накарат бузите ти да почервенеят още повече? Това е толкова привлекателно.

— Хм, предполагам. Какво искаш да знаеш?

— Нашите жени изпитват огромно желание за секс, когато са в топлина. При човеците не е ли така?

— Не. Ние дори не знаем кога сме в овулация.

— Наистина ли? — Той се намръщи.

— Очевидно е. Ти ми казваш нещо, което не знаех. Нямах представа дори.

— Не чувстваш ли повишаване на сексуалното ти желание?

Чувстваше, откакто бе срещнала Тайгър, но той беше много сексапилен мъж.

— Не — излъга тя.

Смайли се облегна назад в стола, пръстите на едната му ръка потупваха по другата.

— Споделеният между нас секс ще бъде хубав, Зенди. Мога да бъда много нежен. Сигурна ли си, че не се интересуващ? Имаше време да помислиш за това.

Очите ѝ се разшириха.

— Благодаря, но не!

— Ти искаш Тайгър. — Пръстите му спряха да потупват. — Той никога няма да бъде готов да си вземе половинка. Ти си неомъжена. Не искаш ли съпруг?

Зенди започна да се чувства неудобно.

— Виж, Смайли. Ти си привлекателен мъж, но не се интересувам от теб. Поласкана съм, но това е твърдо „не“.

— Ти се възбуди от Тайгър. Също така си и човешко същество. Нашите жени не обичат да се обвързват с мъже, но ми казаха, че вие го правите. Тайгър рядко споделя секс с една и съща жена повече от два пъти годишно. Но никога не съм чул да се е докосвал до човешка жена. Ти имаш потребности, които той никога няма да удовлетвори.

— Само защото някой ме възбужда, не означава, че трябва да правя секс с всеки мъж.

Смайли се усмихна.

— Никога няма да разбере човешките жени.

— Не само ти. Всички мъже не ни разбират.

— В края на краищата имам нещо общо с вашите мъже.

— Предполагам. — Тя стана от дивана. — Можеш да се прибереш у дома. Нямам нужда от бавачка, а и стана доста късно. Ще се опитам да поспя.

Новия вид не помръдна.

— Сигурна ли си, че не искаш компания в леглото? Добър съм в секса. Имаш травма и не бива да оставаш сама. Мога да ти помогна да се разсееш.

Мъжът бе упорит.

— Сигурна съм.

— Ще остана тук, докато нападателят не бъде хванат. Така ми е заповядано. Няма да те притеснявам. — Погледът му обходи тялото ѝ. — Никога не се натискам там, където не съм желан. Не се притеснявай, няма да дойда в стаята ти. Приятна почивка, Зенди!

— Благодаря!

Тя избяга в спалнята и затвори вратата. Не се безпокоеше, че той ще я последва. Погледът ѝ се устреми към леглото. Завивките бяха сменени. Някой от офицерите го беше застлал и приготвил за нея.

Тайгър нямаше да дойде. Това беше ясно. Почувства се разочарована. Смени голямото долнище с тънки къси шорти.

Прозорецът беше затворен и някой бе увеличил парното, за да затопли студената стая след счупването на стъклото.

Младата жена се прозя и легна върху завивката. Денят беше дълъг и напрегнат. Бяха я нападнали пред портите, а после още един път в Резервата. Но сега всичко свърши. Смайли беше в дневната и тя знаеше, че никой не може да мине покрай него. Беше в безопасност.

* * *

Тайгър притича вляво от дърветата, докато Венджънс се запромъква вдясно. Човекът бе избягал в гората и на Новите видове им се наложи да оставят джипа. Мъжът бе направил грешка, тъй като миризмата му можеше да се проследи по-лесно в гъстата растителност, която блокираше вятъра.

Тайгър се наведе и подуши въздуха. Разбра, че целта е съвсем близо. Миризмата беше силна, а плячката бе уплашена. Нападателят имаше преднина приблизително от два километра, но те не бяха достатъчни, за да избяга. Изтощението го бе забавило, а неговата слабост го правеше уязвим.

Тайгър се затича, следвайки миризмата. Видя нещо пред себе си и се стрелна натам. Отличното му зрение не го подведе и този път. То беше подарък от променената му ДНК и тази нощ той беше благодарен за това.

Човекът куцаше. Тайгър помириса Венджънс, който се промъкваше от другата страна, за да хванат плячката в капан. Това беше същият мъж, който бе докосвал Зенди. Тайгър тихо забави стъпки, преди да скочи и се приземи близо до целта.

Непознатият ахна и падна по задник. Тайгър изрева. Човекът изкрещя в отговор. Внезапно сладко-горчивата миризма на ужас се засили. Желанието да разкъса този кучи син беше огромно, но вместо това Тайгър се пресегна, сграбчи мъжа за ризата и го изправи на крака. Беше едър за човешко същество.

— Защо влезе в жилището на жената и я нападна?

Замириса силно на урина. Мъжът се беше подмокрил. Венджънс се засмя. Тайгър чакаше човекът да отговори.

— Мислехме, че тя е Джеси Норт — изхлипа той.

— Тя не е Джеси — изръмжа Тайгър.

— Знам. Видях шофьорската ѝ книжка.

В предния джоб на непознатия звънна телефон. Тайгър разкъса плата, грабна мобилния и погледна кой се обажда. Изръмжа недоволно и се обърна към мъжа:

— Кой е този?

— Едно от момчетата. Каза, че ще ме посрещне на стената, за да ми помогне да се измъкна от тук.

— Няма да можеш да се срещнеш с него — изръмжа злобно Венджънс. — Тайгър, гладен съм. А ти? Предлагам да изядем този кучи син.

Човекът изстена от ужас, почти принуждавайки Тайгър да се усмихне. Венджънс беше много добър в тероризирането на глупаците. Този бе повярвал, че сега ще го изядат. Ако мъжът имаше поне малко мозък, щеше да разбере, че те не ядат хора, а дори и да беше така, едва ли щяха да посегнат към някой, който миришеше на пот и урина.

— Какво искате от Джеси Норт?

Когато човекът отказа да отговори, Тайгър реши да опрости нещата и изръмжа. Непознатият захленчи.

— Наредиха ми да я убия. Ясно? Казаха ми да ѝ прережа проклетото гърло. Тя предаде човечеството, като се чука с едно от вас, животни. Това не е правилно.

— Защо нападна човешката жена в леглото?

— Тя също живее с вас, тъпанари. Всички кучки заслужават да умрат, щом позволяват на някой от вас да ги чука.

В пристъп на ярост Тайгър хвърли кучият син. Гърбът на мъжа се удари силно в едно дърво. Когато падна на земята, простена шумно и заскимтя от болка. Тайгър изпита желание да го убие, но присъствието на Венджънс му попречи да го направи.

— Всеки момент ще изгубя търпение, а той ни е нужен жив. Ще му завлечеш ли задника в джипа, Вен? Аз трябва да се обадя. После ще го разпитаме, за да разберем с кого работи и да заловим тъпите копелета.

Венджънс кимна.

— Мисля първо да го потопя няколко пъти в реката. Не искам да ми вони в джипа.

— Добра идея. — Тайгър понижи глас. — И гледай да не го удавиш. Но нямам нищо против, ако той да си помисли, че ще го направиш.

Венджънс се засмя и дръпна мъжа да се изправи на крака.

— Да вървим, пикльо! Реката те зове.

Човекът изпищя. Звукът беше толкова пронизващ, че Тайгър настръхна. После чу как Венджънс изръмжа в отговор.

Тайгър извади мобилния си и се обади в Сигурността.

— Хванахме нападателя. Проверете цялата стена. Човекът каза, че някой ще го посрещне. Намерете го и го арестувайте. У мен е телефонът му. — Той го отвори. — От момента на нападението е звънял на два различни номера. Пригответе се да ги проследите. Искам всички тези копелета да бъдат хванати. Помислили са, че човешката жена е половинката на Джъстис. Непознатият призна, че е бил тук, за да я убие. Обадете се в Хоумленд и ги накарайте да засилят охраната около Джъстис и Джеси. — И затвори.

Тайгър бе наредил на Зенди да остане в Резервата, мислейки си, че така тя ще е на сигурно място зад стените. Вместо това я бяха нападнали, защото живееше в Резервата и е човек. Отиде при джипа и зачака. Вдигна поглед към небето, искаше му се сега да е в леглото с нея. Искаше да я види, за да се увери, че наистина е добре. Обърна се, когато чу Венджънс и мокрия ужасен мъж да идват от гората.

— Той е чист. — Вен се засмя.

— Опита се да ме убие — изхленчи мъжът.

Тайгър се ухили.

— Млъкни или ще го накарам да продължи с опитите, докато не успее!

Обратният път към Сигурността беше кратък. Тайгър бързаше. Остави човека да бъде разпитван. Обикновено го правеше сам, но сега искаше да види Зенди. Трябваше да я види. Хвърли ключовете на Венджънс.

— Откарай джипа в гаража и престани да се държиш като задник! Имам много по-хубави неща за вършене в момента, отколкото да се разправям с гневните ти изблици. Патрулирай из Дивата зона, щом искаш наистина да правиш нещо. Ако намериш човеци, доведи ги живи.

— Ще патрулирам.

— Добре.

Тайгър се врътна и хукна към жилището на Зенди. Трябваше му време да се успокои, преди да се изправи пред нея. Не искаше да я плаши, а все още изпитваше жажда за кръв.

Чувстваше се много по-спокоен, когато почука на входната ѝ врата. Не му хареса, че бе заключена. Смайли отвори и се намръщи.

— Тя спи. Предполагам, че искаш да ѝ зададеш въпросите си. Трябва да изчакаш до сутринта. Каза ни всичко, което знае.

Яростта отново закипя в Тайгър, когато чу другия мъж да му казва какво да прави.

— Свободен си! Аз ще остана при нея, докато се събуди.

Смайли се поколеба.

— Ти я привличаш физически. Усещам го в аромата ѝ, когато си наблизко. Аз много я харесвам, Тайгър. Бих искал да я уговоря да се среща с мен. Не мога да ти казвам с кого да споделяш секс, но моля те, имай предвид думите ми, когато подушиш възбудата ѝ. Не искам допълнителни пречки на пътя си, ако ти ще я докосваш, когато това не означава нищо за теб.

Най-накрая Тайгър избухна.

— Изчезвай!

Смайли разбра, че е отишъл твърде далеч. Сведе поглед и бавно заобиколи кипящия Тайгър.

Тайгър искаше да затръшне вратата след него, но я затвори тихо и я заключи. Другият мъж току-що открито си бе признал, че иска Зенди, но нямаше да я има. Завъртя се, отиде до вратата на спалнята и я отвори.

В стаята беше тъмно. Само слаб лъч светлина идваше от банята. Зенди спеше по корем върху завивката. Ароматите на други мъже замаскираха голяма част от нейния собствен. Едва не обезумя от факта колко близо е била до смъртта, а той не беше тук, за да я защити. Други бяха дошли да я спасят.

Свободните къси панталонки не скриваха голите ѝ крака, а ластикът от едната страна се бе смъкнал надолу и разкриваше едната закръглена буза на дупето ѝ. Тя не носеше бельо. Широка тениска се бе вдигнала нагоре и показваше сантиметри гола плът. От мисълта, че Смайли бе видял всичко това, му се прииска да последва мъжа и да му забие един в лицето.

Тайгър не успя да сдържи тихото ръмжене, но Зенди не се събуди. Той посегна и си разкопча панталоните. Членът му пламна, събуди се за живот. Желанието да я докосне, да я има под себе си, го накара бързо да се съблече. Вдъхна смесените чужди аромати в стаята и мигновено му се прииска да бележи младата жена със своя собствен. Знаеше, че се държи неразумно, Зенди не беше негова, но не можеше да направи нищо. Членът го болеше толкова силно от желание по нея. Сложи коляно върху леглото, пропълзя нагоре и се надвеси над нея. От гърлото му се изтръгна повторно ръмжене, когато долови слабия аромат, идващ от нея. Сърцето му заби лудо. Зенди влизаше в период на висока температура. Какъвто и самоконтрол да му бе останал, се изпари на секундата.

ГЛАВА 11

Ужасно гърлено ръмжене изтръгна Зенди от дълбокия сън, и тя потрепери, когато някой я обърна по гръб. Отвори уста да изкрещи, но една дума прогони страха ѝ.

— Зенди?!

Тайгър бе застанал на ръце и колене, надвесен над нея. Косата му се спускаше надолу и той беше гол. В стаята беше тъмно, но все пак можеше да различи всичко. Бе оставила лампата в банята да свети и през откренатата врата влизаше достатъчно светлина, която ѝ позволяваше да го види. Той се раздвижи, сграбчи бедрата ѝ и ги раздалечи.

Ръцете му хванаха колана на късите ѝ панталонки и се чу звук от разцепване на плат. Зенди се смая от бързината, с която той ги разкъса. В следващата секунда с един замах ги издърпа изпод нея и ги хвърли на пода. С широко отворени очи тя наблюдаваше как лицето му се спуска надолу по тялото ѝ, докато горещия му дъх опари корема ѝ ниско долу. Едната му ръка хвана края на тениската ѝ и я избута нагоре, оголвайки гърдите ѝ. Горещата му уста се впи в голата ѝ плът.

— Тайгър? Какво си... О!

Той ухапа нежната кожа. Не я заболя, но докосването на остриите кучешки зъби изпрати сладостен трепет по цялото ѝ тяло. Ръката му пусна тениската и се плъзна между краката ѝ. Пръстите му разтвориха розовата сърцевина, преди един от тях да притисне клитора. Зенди прегърна раменете му, а устата на Тайгър направи влажна пътечка от целувки до едната ѝ гърда и засмука зърното. Той не беше нежен, докато смучеше. Страстта се разгаряше силно и бързо.

— Да! — изстена Зенди и разтвори още по-широко крака, за да насърчи докосването му там долу.

Пръстът му се плъзна от набъбналото връхче до отвора на тялото ѝ. Плъзна се вътре и започна бавно да се движи. В отговор тя залюля бедра, не можеше да лежи неподвижно. Ноктите ѝ се забиха в раменете му. Устата му освободи твърдата пъпка.

— Вече си мокра за мен. — Гласът му излезе дрезгав и невероятно секси. Пръстът му бавно излезе от тялото ѝ.

— Не спирай!

— Заглуши стонове, Зенди.

Тя не считаше себе си за много шумна, така че не можа веднага да осъзнае, какво има предвид той с тези думи. Но и не получи възможност да разбере, тъй като Тайгър я хвана за хълбоците, обърна я по корем и вдигна дупето ѝ, за да застане на колене. За по-малко от секунда се намести зад нея и членът му бавно влезе във влажната ѝ мекота.

Зенди изстена и се вкопчи в завивките. Тайгър събра бедрата ѝ, обкрачи ги, и с един тласък влезе дълбоко — зарови члена си докрай в нея. После се приведе над гърба ѝ и я покори с тялото си, като се подпря на матрака с ръка до нейната. Устата му се озова до ухото ѝ.

— Ще те чукам. Нуждая се от теб сега. Вземи възглавницата и я използвай. Навън има офицери.

Внезапно думата „заглуши“ придоби смисъл и тя опита да намери възглавницата някъде близо до главата си. Точно когато я откри и я придърпа към себе си, Тайгър почти излезе от тялото ѝ и с един рязък тласък влезе отново, удряйки силно бедра в дупето ѝ. Дебелият му ствол разтегна стените на влагалището ѝ и тя извика от удоволствие, заровила лице във възглавницата. Той се движеше бързо, обладаваше я толкова яростно, че тя щеше да падне, ако не бе обвил ръка около кръста ѝ, сякаш знаеше, че ще рухне.

Всичко, което можеше да направи Зенди, бе да чувства как Тайгър я отвеждаше до състояние, близко до безумие. Това беше удоволствие, граничещо с болка. Топките му ритмично удряха по чувствителния ѝ клитор, накъсаното му дишане бе в унисон с нейното. Тайгър промени ъгъла на проникване — сега главата на пениса му удряше на място, което я накара да стене по-силно.

Ръката му около кръста ѝ се стегна и той изръмжа. Продължи да я обладва диво, докато Зенди не се изгуби в шеметен вихър от усещания. Вълната на екстаза я заля и тя захапа възглавницата, за да не крещи. Тялото ѝ се разтърси под неговото и в този момент зъбите на Тайгър се впиха в рамото ѝ. Болката я накара да извика, когато връхчетата им се забиха дълбоко. Удоволствието и агонията се смесиха в едно и тя едва не загуби съзнание.

Устата му се отдели от рамото ѝ в секундата, в която бедрата му яростно се удариха в дупето ѝ за последен път и тялото му се разтресе от мощния оргазъм. Зенди усети как спермата му се изстрелва дълбоко в утробата ѝ.

Единственото нещо, което държеше младата жена все още изправена, бе силата на Новия вид. Когато свърши, той просто се срина настрани и я повлече със себе си. Телата им останаха свързани, ръката му здраво обгръщаше кръста ѝ, за да е сигурен, че връзката между тях няма да се прекъсне.

Рамото я болеше там, където я бе ухапал. Тайгър дишаше тежко, също като нея, и двамата не можеха да дойдат на себе си. Той вдигна глава и притисна устни до ухото ѝ.

— Друг мъж не трябва да те докосва, Зенди. Закълни ми се! Аз съм единственият, с когото ще споделяш секс.

Думите му я изненадаха.

Новия вид изръмжа тихо и устата му ухапа рамото ѝ.

— Закълни се!

Това не ѝ причини болка, но нейното свръхчувствително тяло потрепери от нежното ухапване.

— Кълна се!

Езикът му облиза ухапаното място. Усещането беше много странно, докато ближеше наранената ѝ кожа. Пенисът му в нея помръдна и той започна бавно да се движи, да я обладава отново. Младата жена простена и зарови лице в завивките. Стисна ръката му, обвила кръста ѝ, и притисна тяло към него.

Новия вид се обърна по гръб, вземайки я със себе си, докато тя се просна по гръб върху него. Свободната му ръка покри хълмчето на нейната женственост и пръстите му се заиграха с клитора, докато тазът му се повдигаше рязко нагоре, забивайки члена докрай в хлъзгавата ѝ сърцевина. Зенди покри устата си с длан, за да заглуши стоновете.

Тя нямаше представа какво го бе прихванало Тайгър и защо я накара да се закълне, че той ще бъде единствения мъж в леглото ѝ, но точно в този момент изобщо не я интересуваше. Беше толкова хубаво да го чувства в тялото си, да усеща търсеците му пръсти, масажирани набъбналата пъпка — това беше всичко, което имаше значение. Не бе сигурна какво ѝ харесваше повече — начинът, по който я бе взел бързо и яростно на колене, или бавното, лениво чукане сега.

Телата им бяха целите в пот и Зенди непрекъснато се плъзгаше върху него, докато той не я доведе до втори оргазъм и след това намери собственото си освобождаване. Останаха да лежат така — отпуснати и задъхани. Зенди обърна глава и притисна буза до гърдите му. Пръстите ѝ галеха ръката му, а дланта, която беше върху устата ѝ, легна върху рамото му.

— Изцеден съм — простена Тайгър. — Ти вземаш всичко от мен. Чувствам се така, сякаш са ме обърнали наопаки.

Тя вдигна поглед. Главата му бе отметната назад и не можеше да види лицето му. Испита разочарование, че няма възможност да погледне в очите му. Сякаш прочел мислите ѝ, той се наведе и погледите им се срещнаха.

— Какво вземам от теб?

Той примигна.

— Караш ме да се празня толкова силно, че това ми причинява болка.

— О! — Рамото ѝ пулсираше. — Добре ли си?

Устните му се извиха в усмивка.

— Това е сладка болка.

Той отпусна глава назад, ръката му легна ниско долу на корема ѝ и я погали.

— Пак те ухапах.

— Усетих.

Тялото му се напрегна под нейното и тя беше твърде слаба, за да протестира, когато той се завъртя заедно с нея на една страна. Езикът му отново облиза рамото ѝ. Членът му трепна, притиснат от вагиналните ѝ стени, и той бавно го извади от тялото ѝ, но езикът му продължи да я ближе.

— Кървя ли?

Тайгър замря.

— Да.

Зенди не беше сигурна как да реагира. Усети, че я ухапа силно и знаеше, че е разкъсал кожата ѝ. Това не беше за първи път и тя си спомни какво ѝ бе казал тогава. Трябваше да крие белезите, иначе някой би си помислил, че се е съчетал с нея. Предишната рана оздравя бързо, тъй като бяха само няколко драскотини. Тази, която току-що бе

направил, я болеше много повече и тя се зачуди колко сериозно е ухапването.

— Не исках да го направя. — Той сведе глава и доближи лице до нейното. — Нараних ли те?

— Малко, но не е толкова зле.

— Този път е много по-лошо. Ще ти остане белег.

Тя се поколеба.

— Защо ме ухапа отново?

— Изгубих контрол.

— Това е добре. — Станалото — станало и тя нямаше да хленчи заради това.

— Не е така, дяволите да го вземат. — Той зарови нос в бузата ѝ. — Понякога е трудно да бъда себе си.

— Защо?

Той направи няколко бавни, дълбоки вдишвания, преди да отговори.

— Аз съм мъж, но в мен има много повече. Притежавам инстинкти, които понякога ме управляват. Исках да те маркирам. Когато дойдох тук, Смайли ме предупреди, че трябва да стоя далече от теб и заяви намерението си да опита да те убеди да споделиш секс с него. Мисълта, че той ще те докосва, ме накара да изпадна в ярост.

— Никой друг освен теб не ме интересува. Затова ли ме накара да се закълна?

— Да. Мисля, че бих нападнал всеки мъж, който те докосне. Опитвам се да бъда честен с теб. Не искам половинка, но чувствам нещо към теб, Зенди. Това ме обърква и ме подлудява. Аз не съм мъж, създаден за половинка.

Тя напълно разбираше позицията му по този въпрос. Споменът за двата ѝ разбити брака я преследваше. Беше се опитала да изгради добри взаимоотношения, но не се получи. Мисълта да се впусне в нов, сериозен ангажимент беше плашеща. Тайгър и тя идваха от два различни свята, или поне така изглеждаше. Миналото му ѝ беше напълно чуждо, а и нейното — за него. Противоположностите се привличаха, но в дългосрочен план вероятно това нямаше да помогне.

Мълчанието между тях се проточи. Най-накрая Зенди се отърси от мрачните си мисли.

— Може ли да те попитам нещо?

— Каквото пожелаеш.

— Смайли каза нещо, което ме притеснява.

— Заплаши ли те? — Гласът му прозвуча ужасяващо.

— Не. Той каза, че ароматът ми се променя и смята, че навлизам в овулация. Обясни ми, че трябва да намеря начин да го скрия от мъжките Нови видове. Ти усещаш ли нещо?

— Да. Прав е.

— Толкова е странно. Това наистина ли ще привлече мъжете към мен?

— Да.

— Опитвам се да не се стряскам, че обонянието ви е толкова добро. Това ме кара да си мисля за всички онези малки неща, които можете да подушите. Надявам се моят дезодорант да върши достатъчно добра работа. — Тя погали ръката му, осъзнавайки, че започва да бърбори, но не можеше да се спре. — Чудесно е, че не трябва да се притесняваме, че мога да забременея. Надявам се миризмата на овулацията да не е така лоша, както миризмата на тялото. Моля те, кажи ми, че не смърдя! — Потръпна вътрешно при тази мисъл.

Той не каза нищо.

— Спиш ли?

— Не, буден съм. И ухаеш прекрасно. Това е привлекателен аромат. Искан ми се да остана за през нощта, но не мога. Трябва скоро да тръгна.

— Ооо! — Беше много разочарована. — Харесва ми да спя с теб.

— На мен също ми харесва.

Тайгър вдигна глава и Зенди се обърна, за да го погледне в очите.

— Трябва ли непременно да си тръгнеш точно сега?

— След малко. Искан първо да си взема душ. Иначе офицерите отвън ще помиришат всичко веднага, щом изляза от вратата.

Разочарованието ѝ се смени с болка и младата жена отмести поглед.

— Предполагам ще е лошо, ако някой разбере, че спим заедно.

Той стисна зъби и тя отново го погледна в очите. Лицето му бе смръщено.

— Не се срамувам от нас или от това, което правим. Ти това ли си помисли?

— Вече не знам какво да си мисля. Ти ме объркваш. Каза ми да кажа на другите, че ти си този, който ме привлича, ако те подушат върху мен, а сега искаш да се изкъпеш, за да скриеш факта, че сме били заедно. Това е явно противоречие.

— Мисля, че първо трябва да разберем какво става между нас, преди да позволим на другите да узнаят, че се срещаме.

— Ти си началник на охраната, а аз работя за НСО. Предполагам, че това може да усложни нещата. Ти не си ми шеф, нали?

— Не мисля. Би трябвало да е Слейд. Той отговаря за наемането на човешките служители.

Зенди въздъхна тежко.

— Имала съм достатъчно връзки, които се разпаднаха и наистина искам да избегна състрадателните погледи и личните въпроси, ако престанем да се виждаме.

Мисълта как Крийк и Ричард я разпитват за това какво се е случило между нея и Тайгър, бе достатъчно, за да се съгласи, че трябва да крият връзката си малко по-дълго. А и семейството ѝ.

Простена вътрешно, когато се сети. Последното нещо, което искаше да чуе, бе поредната лекция на майка ѝ за запознанството ѝ с мъже, които не бяха подходящи за нея. Фактът, че Тайгър е Нов вид, щеше да е огромен недостатък според семейството ѝ. Дори нямаше да може да го покани у дома за празниците. Беше уверена, че не им е позволено да напускат територията на НСО по време на отпуската им.

— Е, значи ти си изключение.

Той се втренчи в нея.

— Какво означава това?

— Заклех се, че няма да се виждам с никой друг и очаквам същото обещание от теб.

Тайгър се усмихна.

— Ти си единствената жена, която искам.

— Ти си мъж! — Зенди повдигна вежди.

— Какво означава това?

Тя се поколеба.

— Вие сте специални, нали?

— Аз не съм човек, Зенди. — Изражението му стана сериозно.

— И според мъжкия кодекс ти очакваш от мен да ти бъда вярна, но няма да поемеш същия ангажимент? — Тя опита да потисне

надигация се гняв. — Това са глупости.

— Няма да споделям секс с други жени. Имаш думата ми.

Зенди се взря в котешките му очи и съзря честността в тях.

— Вярвам ти. Добре. Аз не съм изтривалка.

— Ти си секси и красива. — Тайгър се засмя. — Предполагам, това е човешки израз, който означава, че няма да ми позволиш да нараня твоите чувства?

— Добро предположение.

— Да те нараня е последното нещо, което искам.

— Да. Аз също. Много е гадно.

— Мъжете, които си познавала преди, са те наранили.

— Два пъти женена и разведена, нали не си забравил?

Ръката му продължаваше да гали долната част на корема ѝ.

— Били са идиоти. Трябвало е да знаят как да се отнасят с теб, за да не те загубят.

Тя нямаше какво да отговори на това, не знаеше как да реагира. Тайгър лесно можеше да я има, ако кажеше, че иска нещо по-сериозно между тях. Страхуваше се от евентуалната болка от разбито сърце, но не можеше да отрече силните си чувства към Тайгър, които се задълбочаваха с всеки миг, прекаран с него.

— Трябва да поспя малко. На работа съм само след няколко часа. Все още се занимаваме с огромен брой заплахи. Сега протестиращите са малко, но на сутринта останалите ще се върнат отново. Винаги така правят.

Той наведе глава и притисна устни към нейните. Ръцете ѝ се увиха около врата му, а пръстите ѝ се заиграха с косата му. Обичаше да докосва меките кичури. От гърдите му се изтръгна ниско ръмжене, докато задълбочаваше целувката. После, за съжаление, бавно се отдръпна.

— Не ме изкушавай да остана, малката ми. Не искам да ти казвам „не“, но трябва да го направя.

Изкушението е кучка, реши тя, като го пусна. Наистина ѝ се искаше да го примами да остане с нея, но той изглеждаше толкова уморен. За разлика от нея, Тайгър не бе имал възможност да поспи преди срещата им.

— Отивай под душа. Кога ще те видя отново?

— Утре вечер. Ще се върна.

— Добре.

Той я погали по бузата и се взря дълбоко в очите ѝ.

— Ще си мисля за теб.

— Аз също.

Новия вид се усмихна и се претърколи до ръба на леглото. Зенди остана да го наблюдава как отива в банята, наслаждавайки се на гледката на стегнатия му великолепен задник. В стаята стана тъмно, когато той затвори вратата на банята и спря притока на светлина. Младата жена легна по корем и затвори очи.

* * *

Тайгър излезе от банята и се спря да погледа спящата жена. Лекото ѝ дишане го увери, че тя наистина спи. Не можа да устои и приседна на ръба на леглото. Лицето ѝ бе обърнато към него и той махна кичура коса, залепнал за бузата ѝ.

Беше толкова лесно да я грабне на ръце, да я увие в завивката и да я отнесе в дома си. Но тази нощ нямаше да се прибира в къщата си. Щеше да спи в едно от леглата в стаята за почивка на Сигурността. Погледна към часовника — беше след полунощ. Много му се искаше да се свие до нея и да заспи, държейки я в прегръдките си.

Впрегна цялата си воля, за да се изправи и облече. После тихо напусна спалнята и излезе от жилището. Двамата офицери, които седяха в джипа до тротоара, се втренчиха в него. Убеди се, че вратата е заключена, преди да хукне към Сигурността. Махна на офицера, който бе разпоредил да поставят зад постройката след нападението. Тичането винаги бе добре дошло, когато трябваше да разсъждава над много въпроси.

Може и да не искаше половинка, но идеята да отстъпи Зенди на друг мъж го подлудяваше. Той я притежаваше и дори я бе маркирал. Вкусът на кръвта ѝ бе нещо, което никога нямаше да забрави. Или аромата ѝ. Ускори ритъма — тичаше все по-бързо и по-бързо, докато всяка частичка от тялото му запищя от изтощение.

Може да бягаш, но не можеш да избягаш от истината. Ти си обсебен от Зенди Гордън.

Да напусне леглото ѝ бе изключително трудно. Тя навлизаше в период на овулация. Ароматът беше неоспорим. Трябваше бързо да вземе решение какво да прави с това. Зенди смяташе, че той не може да я забремени. Промени посоката и се озова пред Медицинския център. Винаги имаше някой дежурен.

Доктор Харис старши дремеше зад бюрото на рецепцията, когато Тайгър влезе в сградата. Мъжът рязко подскочи от шума на автоматичните врати и се взря объркано в него за няколко секунди.

— Какво става?

— Спокойно. Не съм ранен.

Възрастният мъж намери очилата на бюрото си и си ги сложи.

— Колко е часът?

— Късно е. Съжалявам, че ви безпокоя, но имам няколко въпроса.

— Добре. — Харис посочи към другия стол. — Искаш ли да седнеш?

— Разбира се. — Тайгър рухна на седалката. — Това, което ще кажа, е много лично.

— Няма проблеми.

— Споделям секс с човек.

Лекарят се изненада.

— Мислех, че ги избягваш. И не е тайна какво е мнението ти за твоите приятели, които се съчетаха с човешки жени.

— Тя навлиза в овулация. Ароматът е все още слаб, но това ще се случи. Може ли да забременее сега?

— Колко слаб? Сигурен ли си, че подушваш точно това, а не сапуна, които използва?

Тайгър докосна носа си с пръст.

— Той не лъже.

— Ясно. Добре. Предполагам, че току-що си забелязал промяната в аромата ѝ. Ако е така, то вие сте в безопасност, но отсега нататък трябва да използвате презервативи. Знаеш, че не може да рискуваш да я забремениш, освен ако не искаш да я вземеш за половинка. Мога да ти дам няколко презерватива, ако не разполагаш с никакви. Продоволственият ви магазин затваря рано и ще бъдеш изненадан колко много от вашите хора идват да искат от тях. Започнахме да държим голямо количество под ръка.

— Никога не ме е молила да използвам презерватив, затова предположих, че взима нещо или е чувала, че не сме в състояние да заченем деца.

— Тя не взима нищо, щом овулира толкова силно, че можеш да усетиш аромата и определено ще разбереш, ако използва метод, който включва нещо със спермицид.

Тайгър повдигна вежди и лекарят се засмя.

— Това е друга лична история, но просто ще кажа, че можеш да ги помиришеш и вкусиш. Не е най-доброто преживяване, както ми споменаха.

— Това не звучи добре. Благодаря ви, че поговорихте с мен! — Той стана и се запъти към вратата.

— Тайгър?

Новия вид спря и се обърна.

— Какво?

— Искаш ли да поговорим за това?

Тайгър повдигна вежди въпросително.

— Жената. Теб. Фактът, че тя е човек.

— Не си търся половинка.

— Значи е просто случайна връзка?

— Нищо в нея не е случайно.

От изненада очите на възрастния мъж се разшириха.

— Значи чувстваш нещо към нея?

— Да.

— Това е много хубаво.

— Не съм сигурен. — Тайгър въздъхна. — Не искам да съм зависим от когото и да било.

По лицето на лекаря се изписа съчувствие.

— Разбирам. Но мога ли да ти дам един съвет?

Новия вид кимна.

— Веднъж се влюбих в една жена, но поставих кариерата си над нея. Бях в гимназията и я оставих да ми се изплъзне. Това се случи преди четиридесет и осем години. Но и до ден-днешен съжалявам. Ожених се за друга, но не беше същото. Бракът ни не трая повече от няколко години. Имам чудесен син, но с майка му никога не сме се обичали истински. Ако я обичаш, не ѝ позволявай да си иде.

— Защо не потърсите тази жена, ако все още имате силни чувства към нея?

Доктор Харис въздъхна.

— След като я изоставих, тя се омъжи за най-добрия ми приятел. Той успя да оцени това, което аз не можах. Те са щастливи и всеки път, когато ги видя заедно, все едно нож се забива в сърцето ми. Определи приоритетите си, синко. Знам, че имате проблеми след живота, който ви е бил наложен в миналото, но е по-добре да се изправите пред страховете си, отколкото да живеете със съжаление. Повярвай на стария човек по този въпрос.

— Синко?

Лекарят се усмихна.

— Мисля за всички вас като за мои деца. Ще го разбереш, когато станеш на моята възраст. Сега животът е пред теб. Изживей го! Цени всеки един миг от него.

— Благодаря ви! — И Тайгър излезе от сградата.

Той разбра, че е крайно време да вземе решение. Трябваше или да скъса окончателно със Зенди, или напълно да ѝ се посвети.

ГЛАВА 12

Ричард поклати глава.

— Не мога да повярвам, че си била нападната в Резервата. Тук е толкова безопасно. Разбраха ли как тази отрепка е влязла вътре?

Зенди сви рамене.

— Нямам представа как е минал през стената, но са го хванали. — Беше чула това от охраната, когато я придружиха до работата. Напълно бе забравила да попита Тайгър през нощта за подробности. — Те имат много проблеми с протестиращите.

— И с репортерите. — Ричард направи гримаса. — Трябваше да видиш всички онези новинарски микробуси, подредени покрай предните порти тази сутрин. Това е безумие. Някой съобщил, че Джъстис Норт и съпругата му може да са тук, и лешоядите плъпнали наоколо с надеждата да ги видят.

— Не знаех, че е бил тук.

— Не е бил — обяви Смайли, когато влезе в офиса им. — От Хоумленд долетя хеликоптер и те неправилно са предположили, че може да са Джъстис и половинката му. — Новия вид погледна към двамата. — Готови ли сте да ви заведе на обяд?

Зенди стана от стола и си обу обувките.

— Гладна съм.

Когато приближи към Смайли, той подуши въздуха и това я накара да се намръщи.

— Спри да го правиш.

— Ароматът става все по-силен. Може би не трябва да ходиш на обяд. Ще заведе Ричард и ще се върна да ти донеса храна.

— Какъв аромат? — Ричард погледна първо Новия вид, след това нея.

— Зенди започва да овулира.

— О, аха! — Ричард се отдръпна и направи кръст с пръсти. — Това са „критичните дни“ в месеца, а? Трябваше да ме предупредиш. Щях да донеса шоколадови бонбони, за да ги хвърлям по пътя ти,

когато минаваш през най-лошия етап от ПМС^[1]. При жена ми прави чудеса.

— Овулация. Не менструация — присмя му се Смайли. — Как става така, че аз знам повече за жените от теб, при положение, че ти имаш съпруга?

Бузите на Ричард почервеняха.

— О! — изведнъж той се ухили. — Това е добра новина. Другият ежемесечен посетител ме плаши.

Зенди поклати глава.

— Много мило. Може ли сега да изоставим тази тема? Гладна съм и искам да отида на обяд.

Смайли отвори вратата, преди тя да стигне до нея. Той вдъхна дълбоко и меко изръмжа.

— Миришеш хубаво.

— Спри да го повтаряш!

— Наченки на романтика между вас двамата ли забелязвам?

— Млъкни, Ричард! Не! — Тя погледна Смайли назидателно. — Дръж се прилично!

— Опитвам се — отвърна Смайли и се усмихна на Ричард. — Досега все ми отказва.

— Смайли е много добро момче — гарантира Ричард. — Трябва да се срещнеш с него.

— Вече се виждам с някой, не помниш ли? Освен това съм гладна, крайно време е да спрете с тези глупости. Личният ми живот не е тема, която искам да обсъждаме.

Пристигнаха пред кафетерията, но Смайли спря до вратата.

— Ароматът ти наистина става все по-силен. Утре трябва да направиш нещо по въпроса или ще ти нося обяда в офиса в продължение на няколко дни. Мъжете ще го забележат. Предлагам ти да не приближаваш много до тях.

Ричард се изкикоти.

— Не се обиждай, но се радвам, че не мога да подуша това, на което миришеш.

— Пропускаш много. — Смайли чувствено огледа тялото на Зенди. — Тя мирише толкова хубаво, че ти се иска да я изядеш.

Бузите ѝ пламнаха.

— Слейд Норт ми каза да бъда пряма, така че точно така ще постъпя, Смайли. Ти си хубав мъж, но никога няма да проявя интерес към теб. И това започва да ми лази по нервите.

Новия вид кимна рязко.

— Разбирам. Няма да заявя повече желанието си за теб.

Тя му се усмихна.

— Нищо лично. Ти си страхотен мъж. Всичко това е много глупаво. Моля те, не се обиждай!

— Разбирам. Теб те възбужда друг.

— Нека не говорим за това — отвърна му бързо. — Това е... ами, това е много лично. Не трябва да се обсъжда или споделя, когато някой те възбужда. Така стоят нещата при човешките създания. Не можем да казваме това един на друг и аз го намирам за нещо много хубаво.

— Разбирам. — Погледът на Смайли се плъзна по Ричард.

— Аз ли те възбуждам? Сериозно? Леле, поласкан съм! — Ричард се задъха.

— Не си ти, така че дори не си го помисляй. — Зенди изсумтя. — Нека да спрем! Достатъчно! — Погледна към Смайли. — Трябва да престанеш да душиш около мен и да правиш коментари за тялото ми.

— Чудесно! — Новия вид въздъхна. — Няма да повдигам въпроса отново, но на теб ти е забранено да идваш тук следващите няколко дена. Твоят аромат ще привлече вниманието на мъжете.

— Добре. Ще взема думите ти под внимание. Може ли да ядем сега?

Смайли кимна и с жест даде път на Зенди да мине пред него.

— Просто се опитай да поддържаш най-малко метър и половина разстояние между теб и мъжете днес.

— Ще направя всичко възможно.

Съвсем скоро стана ясно, че има проблем, когато се присъединиха към опашката пред бюфета. Новите видове, които чакаха там, се обърнаха и се взряха в нея. Тя забеляза и заинтересованите погледи на повечето мъже от близките маси. Един от тях се приближи до нея със сериозно изражение.

— Аз съм Аскенд. Искаш ли да обядваш с мен?

Тя се вторачи в големия красив мъж, облечен в униформа на НСО, преди мозъкът ѝ да започне да функционира отново.

— Не, благодаря!

Той се завъртя и се върна на масата си. Смайли пристъпи по-близо до нея, докато почти се докоснаха.

— По-силен е, отколкото си мислех. Аз съм примат и обонянието ми не е толкова добро, както при кучетата и котките. Ще остана с теб днес, докато се нахраниш и си тръгнем. Това ще попречи на повечето от тях да се доближат отново до теб.

Зенди беше слисана от количеството мъжко внимание, което бе привлякла. Не можеше да погледне наоколо, без да срещне напрегнатите погледи на мъжете. Бузите ѝ отново пламнаха, тъй като знаеше причината за внезапното им възхищение към нея, и затова не се оплака, че Смайли почти бе залепнал за тялото ѝ.

— По дяволите! — прошепна Ричард. — На мен ли ми се струва така, или всички са ни зяпнали?

— Тя привлича вниманието — въздъхна Смайли.

Един стол изстърга шумно по пода и Зенди се обърна, за да види източника на шума. Тайгър се изправи в другия край на залата и бързо закрачи към тях. По напрегнатото му изражение личеше, че е ядосан. Той приближи и се вторачи в придружителя им.

— Отдръпни се от нея! Стоиш твърде близо. Назначих те да я придружиш, а не да се триеш в тялото ѝ.

Смайли направи голяма крачка назад.

— Тя започва цикъла на овулация. Мъжете кучета и котки имат по-силно обоняние от мен. Реших да остана в непосредствена близост до Зенди, за да разубедя другите мъже да приближат и да поискат да споделят секс с нея.

Ричард се засмя и Зенди го стрелна с убийствен поглед. На нея изобщо не ѝ беше до смях. Напротив, беше ѝ неудобно, дори унижително, че функциите на тялото ѝ се обсъждат така открито.

Погледът на Тайгър се задържа върху Зенди, когато той пристъпи по-близо. Подуши и красивите му очи се присвиха.

— Сега трябва да се прибереш в жилището си. Ще ти изпратя обяда. Вземи си няколко дни, докато ти премине цикъла.

— Всичко е наред. Ще обядвам и ще се върна на работа.

Тайгър се наведе леко напред, докато носовете им почти се докоснаха.

— Трябва да се върнеш в апартамента си. Всеки мъж, който влезе в тесен контакт с теб, ще забележи аромата ти. И той ще става

все по-силен, докато всички в залата ще могат да те помиришат.

— Ричард не може, а той е единственият, с когото работя. Може ли вече да спрем да говорим за това? Аз съм тук и умирам от глад. Изпуснах закуската. Ще ям в офиса в продължение на няколко дни, като започна от утре.

Тайгър се изправи в цял ръст, погледът му бе изпълнен с гняв.

— Чудесно! Не искаш да ме слушаш. Все повече мъже ще идват при теб. — Той се завъртя на пета и се отдалечи.

Зенди го проследи как си отива. Тя не знаеше причината за гнева му, но неговото поведение я разстрои. Ричард тихо подсвирна.

— Не е добре, когато началникът на Сигурността ти даде заповед и ти откажеш да я изпълниш. Това го разгневи. — Колегата ѝ я погледна. — Ти си смела. Мен той ме плаши.

— Той се притеснява за нейната безопасност — намеси се Смайли. — Това не беше заповед, иначе щеше да се увери, че Зенди си е тръгнала наистина. По-скоро беше предложение да си тръгне. Всичко ще бъде наред. Аз ще се храня с теб днес и моето присъствие ще покаже на останалите, че вече има мъж, готов да се грижи за сексуалните ти нужди.

— Нужди? — Ричард се разсмя. — Леле! Нямам търпение да кажа на жена ми за това.

— Забрави! — въздъхна Зенди. — Не е смешно. — Тя не обръщаше внимание на погледите и душенето, което идваше от мъжете около нея. Изпита облекчение, когато понесе таблата с храна към масата, а там вече седеше Крийк. — Здравей!

— Ти навлизаш в период на топлина.

Зенди се стовари на един стол и сложи таблата пред себе си.

— Чух вече.

— Има начин да го прикриеш. Трябва да го направиш, в противен случай мъжете ще станат агресивни в опита си да ти привлекат вниманието и да ти направят впечатление, с надеждата, че ще искаш да споделиш секс с тях.

— Как го прави? — Чиста радост освети лицето на Ричард.

На Зенди ѝ се искаше да хвърли грозде по него, поколеба се за част от секундата. Зърното удари колегата ѝ по гърдите и той се засмя.

— Добър изстрел.

— Не е смешно!

Крийк се наведе и заговори тихо:

— Трябва да вземеш парфюм и да го напръскаш върху превръзка. Тях трябва да си купиш от града. Знаеш ли какво е това?

Унижението й беше пълно, когато Ричард отново се засмя.

— Да.

— Използвай бебешки мокри кърпички и на всеки час почиствай тази област, като сменяш превръзката. Това ще скрие аромата на твоята топлина от мъжете. Така правят нашите жени, когато искат да продължат да ходят на работа в такива дни. В противен случай мъжете ще ги последват и ще се разрази бой.

— Бой?

Крийк кимна.

— Нашите мъже наистина се възбуждат и стават агресивни, ако подушат, че си в период на топлина. Така сме устроени — мъжете се бият помежду си, за да покажат кой е най-силен, за да се опита да спечели нашия интерес и правото да се качи върху жената. Когато си във фаза на висока температура, те действително ще те следват навсякъде. Това ги възбужда много.

— Много ни възбужда — кимна Смайли.

— Брей! Какви интересни неща може да научи човек?! — Ричард намигна.

Зенди въздъхна и го погледна.

— Ще ми донесеш ли някакъв парфюм? Не мога да напускам Резервата, след като ме бъркат с половинката на Джъстис, а от тук нямам възможност да пазарувам.

— Разбира се. Няма проблем. Жена ми има купища от тези неща. Мога да ти донеса утре сутринта.

— Благодаря!

Едър мъж спря до тяхната маса и привлече вниманието им. Тъмните му очи се приковаха в Зенди за няколко дълги секунди, преди да се настани на съседната маса. Очевидно седна там, за да може да я гледа, докато се храни. Още мъже дойдоха на същата маса. И всички те я наблюдаваха. Това караше Зенди да се чувства супер неудобно, докато се опитваше да си яде обяда.

— Мисля, че трябва да си тръгнеш веднага — прошепна Крийк.
— Ароматът става все по-силен. Предполагам, че влизаш в най-

високата точка на топлия цикъл. Масите около нас обикновено са празни, но сега бързо се напълниха.

— Мамка му! — измърмори Ричард. — Ти си като порнозвезда или нещо подобно. — И той се ухили. — Виж колко много обожатели имаш.

— Понякога се чудя защо жена ти ти позволява да живееш.

Той се засмя с пълно гърло.

— Тя мисли, че съм сладък.

Зенди изгуби целия си апетит, тъй като все повече мъже сядаха на съседните маси и тя знаеше, че се взират в нея. Изправи се решително.

— Тръгвам си.

Смайли също стана.

— Добра идея.

Крийк и Ричард ги последваха от кафетерията през фоайето до входната врата. Зенди почти се сблъска с висок, гологлав мъж от Новите видове, който се втурна вътре, когато тя искаше да мине през вратата. Огромното му тяло се оказа на сантиметри от нейното. Мъжът подуши. На лицето му се появи странно изражение и студените му сини очи се впиха на секундата в нея. Той я заобиколи и тя продължи напред, докато една ръка не я стисна за лакътя, за да я спре. Зенди обърна глава и видя, че това е същият гологлав мъж, който я държеше.

— Ти си във висока температура. — Гласът му беше много груб. Дръпна я силно за ръката, докато тялото ѝ се блъсна в неговото. Мъжът обви другата си ръка около кръста ѝ, подуши я и я грабна на ръце.

— Пусни ме! — Страхът моментално сграбчи Зенди, когато мъжът хукна обратно навън. Понесе я толкова леко. Тя нямаше представа накъде я носи, но знаеше, че това няма да свърши добре. — Пусни ме!

Без да обръща внимание на думите ѝ, гологлавия я подуши отново и продължи да върви.

— Нямах половинка и не миришеш на мъж. Моя си!

— Венджънс! — изръмжа Смайли. — Пусни жената!

Огромният Нов вид, който я носеше, се обърна толкова бързо, че на Зенди ѝ се зави свят.

— Не! — Гологлавият изръмжа по-силно от Смайли, показва остриите си зъби и се обърна, за да отнесе младата жена от сградата. — Намери си друга! Тази е моя!

Нещо удари мъжа в гърба и той се препъна. Друго страховито ръмжене дойде от него, той внимателно сложи Зенди да стъпи на крака и я пусна. После се обърна към Смайли.

— Тя е моя!

— Не, не е! — Смайли се опита да стигне до нея, но гологлавият Вид го блъсна.

— Намери си своя! Тази аз си я намерих и ще я задържа.

Крийк дръпна Зенди назад и застана между нея и огромния мъж. Ричард приближи и спря до тях, гледайки как конфликтът ескалира. Смайли беше висок и в отлична физическа форма, но гологлавият имаше по-масивни гърди и ръцете му бяха по-дебели.

— Тя е човек — опита се да обясни Смайли, — а не жена от Видовете. В действителност тя не се намира във висока температура, а просто е в овулация. И не се нуждае от мъж, Венджънс.

— Лъжеш! Искаш я за себе си — изръмжа Венджънс. — Моя е!

— По дяволите! — изруга Смайли. — Не можеш да я вземеш!

Зенди изтръпна от ужас, когато придружителят ѝ беше сграбчен и хвърлен на около два метра във въздуха, преди да се приземи на тревата. Крийк изръмжа и поклати глава към огромния Вид, който приближаваше към Зенди.

— Не, Венджънс! Тя не е за теб!

— Разкарай се, жено!

Крийк отново изръмжа и се опита да го блъсне. Всичко се случи много бързо. Венджънс вдигна Крийк, завъртя се и внимателно я сложи да седне по задник зад себе си. Ричард се хвърли напред в опит да застане между Зенди и гологлавия, но не се получи. Венджънс просто изстреля длан и удари Ричард в гърдите. Ударът го отхвърли на около метър и половина и той се приземи по задник.

— Моя! Няма да те нараня. Не се страхувай от мен! — Гологлавият се приближи към Зенди.

В тази секунда някой се приземи между тях. Тайгър се изправи и застана само на сантиметри пред нея. Зенди беше потресена от начина, по който той се бе озовал там. Никога не бе виждала нещо подобно, а предупредителното му ръмжене беше ужасяващо.

— Не, Венджънс!

— Моя! — Гологлавият изръмжа в отговор и оголи остриите си зъби.

— Не го прави, Венджънс! — Гласът на Тайгър прозвуча грубо. — Ще се бием до смърт. Но ти няма да я вземеш!

Тайгър се пресегна и внимателно избута Зенди, слагайки ръка на корема ѝ. Сърцето всеки момент щеше да изскочи от гърдите ѝ и младата жена отстъпи назад, като се питаше дали наистина ще се бият.

— Тя не е свързана с никой и не мирише на друг мъж.

— Дявол да го вземе, Венджънс! Изчезвай от тук! Веднага! Ще те убия, ако не ми оставиш друг избор.

— Моя! — изръмжа огромният Вид, докато се опитваше да заобиколи Тайгър, за да стигне до Зенди. Тогава Тайгър се хвърли върху него. И двамата паднаха на земята, разменяйки си юмруци. Борбата беше жестока.

— Спрете ги! — Зенди трескаво се огледа за помощ. Много офицери се втурнаха от хотела, повечето от тях приближиха, но бързо се отдръпнаха назад от двамата биещи се мъже на земята. Крийк се изправи на крака и се спусна към Зенди.

— Виждаш ли? Те се бият заради теб, за да ти покажат кой от тях е по-доминиращ. Кой се надяваш да спечели? Това е толкова секси, нали?

Смаяна, Зенди зяпна — не можеше да повярва на чутото.

— Дяволите да ви вземат, спрете ги! Не искам да се бият! Това е ужасно!

Крийк обърна глава, за да намери няколко от другите Нови видове.

— Спрете ги, офицери! Чухте я. Тя не е впечатлена.

Гледката на биещите се Тайгър и Венджънс бе ужасна. Те се удряха силно, търкаляха се по земята и издаваха животински звуци. Един офицер се опита да ги разтърве, но Тайгър го изрита и го отхвърли назад.

Към разиграващата се сцена с бясна скорост пристигнаха джипове. Със скърцане на спирачки те спряха и от тях излязоха още няколко офицера в униформи на НСО. Зенди се надяваше, че сега те ще прекратят боя, но мъжете се спряха да наблюдават отстрани. Тя прехапа устни и отчаяно сграбчи Крийк.

— Спри ги! Моля те!

Жената Нов вид въздъхна.

— Добре. И все пак това е нормално. Мъжете се бият и ти трябва да бъдеш впечатлена от тях.

Крийк вдигна ръка и даде сигнал на новопристигналите. Тя сви пръсти в юмрук, преди да ги разтвори и да им махне с отворена длан.

Един от мъжете кимна мрачно. Няколко секунди по-късно той и партньорът му се втурнаха към Венджънс, точно когато Тайгър го отхвърли от себе си. Те сграбчиха ръцете му, извиха ги отзад, а трети офицер застана с едрото си тяло между него и Тайгър.

— Достатъчно, Тайгър!

Тайгър се изправи и изръмжа, но не се впусна в нова атака. Той дишаше тежко, имаше рана на бузата си и ризата му бе разкъсана от борбата. Офицерът, който се бе изправил пред него, го гледаше подозрително, докато двамата се взираха един в друг.

— Хванахме го. Ще го върнем в Дивата зона.

— Благодаря, Флейм!

Червенокосият подуши въздуха, погледът му се насочи към Зенди и той въздъхна, преди да се обърне отново към Тайгър.

— Трябва да поговориш с нея. Очевидно е нова.

— Така и ще направя.

Флейм кимна разбиращо и се завъртя.

— Хайде да заведем Венджънс у дома.

Двамата офицери, които държаха гологлавия Нов вид, го вдигнаха за ръцете, закопчани с белезници зад гърба му, и го сложиха да седне на задната седалка. Венджънс изръмжа и щом студените му сини очи се впиха в нея, по гърба на Зенди полазиха тръпки. Червенокосият офицер отпътува със своя задържан, който до последно не престана да я гледа. Зенди освободи Крийк и се втурна към Тайгър. Той държеше лицето си там, където бе раната.

— Дай да видя колко е зле.

Тайгър се обърна към нея и изръмжа, лицето му бе изкривено от чиста ярост.

— Казах ти да се прибереш в жилището си. — Свободната му ръка се стрелна и я хвана за китката. — Сам ще те заведе. Ето, това се случва, когато не ме слушаш.

Тя бе шокирана от гнева му и от начина, по който буквално я повлече към джипа. Не я нарани, но беше много груб, докато я настаняваше на задната седалка на автомобила. После заобиколи отпред и седна зад волана.

Двигателят заработи и Тайгър изръмжа към Смайли, който се приближи.

— Повече няма да придружаваш Зенди. Заведи Ричард на работа. Ти не съумя да я опазиш.

Изумен, Смайли отвори уста да се защити от словесната атака, но Тайгър натисна газта. Джипът се изстреля напред и Зенди се хвана за облегалката на предната седалка, тъй като автомобилът нямаше врати.

Тайгър отказа да я погледне по време на целия път, докато караше към жилището ѝ. С една ръка управляваше волана, докато с другата продължи да се държи за кървящата буза. Горещи сълзи напълниха очите на Зенди. Беше се наранил, докато я защитаваше и очевидно я обвиняваше за това. Все пак, тя нямаше как да предположи, че някакъв си гологлав Вид ще я нападне.

Най-накрая той проговори:

— Казах ти да напуснеш кафетерията, но ти отказа. Не ни познаваш, нито знаеш на какво сме способни. Ти не си от нашия свят. — Той изръмжа думите и всяка една от тях я нараняваше жестоко. — Не трябва да излизаш, докато не премине периода ти на висока температура. Аз няма да се бия с други мъже, само за да ти покажем колко сме различни от хората.

Тайгър спря джипа пред жилищната сграда и Зенди не изчака той да изключи двигателя. Скочи от автомобила и бързо тръгна към вратата.

— Зенди?! Къде отиваш? Не сме приключили този разговор! — изръмжа Тайгър.

Тя продължи да крачи, опитвайки се да задържи сълзите си. Входната врата не беше заключена — нямаше нужда от това, тъй като по всяко време пред сградата имаше охрана. Младата жена тресна вратата след себе си и превъртя ключа. Секунда по-късно Тайгър се опита да я отвори.

— Зенди?! Отвори!

Сълзите ѝ капеха. Беше ужасена, когато Венджънс я грабна. Тайгър обвиняваше нея, макар че тя нямаше никаква вина за това, че някои откачаха, когато подушеха жена в овулация.

— Върви на майната си, Тайгър! Отиди да научиш хората си да се контролират. Аз нямам никаква вина за случилото се.

Вратата се разтресе цялата, когато той опита отново да я отвори.

— Зенди! Отвори тая врата!

— Не ме ли чу? Майната ти! — Тя избърса сълзите. — Как смееш да ми крещиш и да се правиш на жертва? Начукай си го! — Врътна се и се втурна в спалнята.

Тайгър удари силно по вратата и Зенди подскочи от този звук. Но не я разби — нещо, което бе сигурна, че Новия вид би могъл да направи. Болеше я от обвиненията му. Той не бе прав и тя нямаше да търпи подобни глупости от никого. Дори и от Тайгър.

* * *

Тайгър беше бесен, докато се заслушваше, и чу шума от вода в къщата. Зенди бе пустила душа, за да не го чува как удря по вратата. Той свали ръка и се обърна към двамата мъже, които го наблюдаваха. Изгледа ги свирепо. Единият от тях се поколеба, но все пак реши да попита:

— Тайгър, наред ли е всичко? Помирисахме, че си се бил с Венджънс и си много ядосан на малката женска.

Тайгър стисна зъби.

— Цикълът ѝ на висока температура започна и тя не пожела да напусне проклетата кафетерия. Наложу се да се бия с Венджънс, за да не разкъса дрехите ѝ и да я изнасили. Много съм ядосан.

— Помирисах страха ѝ — отвърна Торент тихо. — Беше много силен и очите ѝ бяха пълни със сълзи.

Изведнъж Тайгър се почувства като боклук. Толкова беше ядосан, че не бе забелязал страха и сълзите ѝ. Беше се забравил в яростта си. Ако не беше там, Зенди щеше да пострада. Беше готов да убие Венджънс. Проклетият мъжкар бе извън контрол.

— Ние ще се погрижим тя да е в безопасност — обеща Трии. — Обучени сме да се справяме с човешките жени. Те не разбират как

някои от нашите по-диви мъже могат да реагират на нещо, за което те изобщо не се замислят. Сигурен съм, че тя не е искала да стане причина за тези неприятности.

Тайгър кимна.

— Ще ида да поговоря с Венджънс.

Бързо се обърна и отиде до джипа си. Искаше му се да срита нечий задник и имаше предвид един. Този мъж щеше да съжалява, че е нападнал Зенди. Гневът му нарастваше с всеки километър, който изминаваше, докато не стигна дома на своята цел. Изключи двигателя и слезе.

— Венджънс! — Тайгър разкъса ризата си и свали обувките си, докато приближаваше към къщата. Вратата беше отключена и той нахълта вътре. Мъжът, когото търсеше, седеше на един стол срещу него. — Ставай! Излез навън! Ще се бием.

Вен бавно се изправи на крака.

— Очаквах те.

— Сигурен съм в това. — Тайгър излезе от къщата. — Ти докосна Зенди.

Мъжът от кучешкия вид излезе навън, накуцвайки от предишния им бой. Тайгър разкърши рамене, когато се спря на известно разстояние от къщата. Очакваше Венджънс да се хвърли към него, но мъжът просто бе свел глава и отпуснал ръце до тялото си.

— Бий се с мен!

Венджънс повдигна брадичка и срещна мрачния поглед на Тайгър.

— Няма да отвърна на ударите ти. Знам, че това, което направих, е грешно. Накажи ме. — Той сложи ръце зад гърба си и ги стисна здраво.

— Защо го направи, след като знаеш, че е грешно? — Гневът на Тайгър кипеше, всеки момент щеше да излезе извън контрол, но успя да се овладее и да не атакува.

— Ти никога не си имал половинка. — В очите на другия мъж проблеснаха сълзи. — Тя ми липсва толкова много!

Тайгър разтвори юмруци. Трудно беше да изпитва гняв пред такава неприкрита болка.

— Празен съм отвътре. Не спя добре. Насилвам се да ям и да живея. В повечето дни ми се иска да бях умрял с нея. Борих се в

продължение на толкова много години, за да оцелея. Знаеш колко силна е волята ни за живот. Изгубих тази воля, когато я убиха.

Горещи сълзи закапаха по лицето на Венджънс — шокът да види огромния мъж да плаче остави Тайгър безмълвен.

— Тя имаше чувства към мен. Щеше да си играе с косата ми, да прокарва пръсти през нея. — Протегна ръка и докосна голата си глава. — Затова не ѝ позволявам да порасне отново. Напомня ми за нея. Някои нощи вия от мъка. Тичам, докато краката ми се подкосят, и чакам зимата да дойде. Може би ще падна в снега от изтощение и студът няма да ми позволи да се събудя отново. Смяташ ли, че наистина има небе? Мислиш ли, че тя ме чака там? Дали ще се ядоса, че не умрях веднага след нея? Понякога сънувам, че ми е много сърдита, защото аз оцелях, а тя не.

Емоциите задушиха Тайгър и предизвикаха силна болка в гърдите му.

— Вен...

Мъжът сведе поглед към земята.

— Нашите жени не искат да си взимат половинка. Те се противопоставят на всяка форма на обвързаност, след като бяха освободени. Мерикъл ми даде жена в опитите си да разбере дали можем да имаме деца, но аз започнах да изпитвам дълбоки чувства към нея. Нещата се влошиха още повече, когато споделих секс с няколко от нашите жени. Те не ме докосват така, както ме докосваше моята половинка, нито ми позволяват да ги държа в прегръдките си, докато спя. Човешките жени изглеждат толкова крехки, че непременно трябва да си имат половинка. Ще се грижа много добре за една от тях. — Той избърса сълзите си и срещна погледа на Тайгър. — Не искам да ги плаша. Просто много силно искам да си имам половинка. Мисля, че жените Видове биха се борили до смърт, за да не бъдат само с един мъж сега, когато имат право на избор. Но човешките го приемат. Продължавам да си мисля, че една такава жена ще остане с мен, ако имам възможност да ѝ покажа, че няма да ѝ причиня нищо лошо, че ще направя всичко за нея. Да бъде тук, с мен, за да ме опознае.

— По дяволите, Вен, разбиваш ми сърцето! А аз дойдох тук да те пребия. Не можеш да продължаваш да преследваш човешки жени.

— Знам. Но като ги видя и вътре в мен нещо реагира, преди да успея да помисля. Толкова съм самотен, а ще бъде чудесна половинка.

— Той изправи рамене. — Нямам си никого.

Тайгър се приближи и го докосна по ръката.

— Не може просто да я грабнеш и да се грижиш за нея. Би било хубаво, ако беше толкова лесно, но не е така.

— Аз съм опитен в споделянето на секс и се научих да готвя. Освен това съм и отличен боец. Ще я топля в прегръдките си и ще умра, за да я защита.

— Сигурен съм, че ще го направиш.

— Ще науча много за тяхната култура от телевизията. Знам, че ако някога си взема друга половинка, тя непременно трябва да бъде човек. Толкова много искам половинка. Преди те бяха наши врагове, но това няма значение. Повече не мога да понасям самотата. Мерикъл ме направи зависим от моята половинка, а тя имаше чувства към мен. Просто искам това отново.

— По-добре разбери какво искат от мъжете, а не направо да ги отвлечеш и да заявяваш претенциите си над тях. Ето защо ги плашиш. Варварско е да ги хвърлиш през рамо и да избягаш.

— Те вярват, че ще нараня телата им, като ги принудя да споделят секс с мен. Първо ще я накарам да ме иска.

— Не можеш да ги принуждаваш да правят каквото и да е.

Венджънс присви очи.

— Аз съм много опитен в секса. Моята половинка ме обучи добре.

Усмивка изви устните на Тайгър.

— Прелъстяването на жена и правенето на любов с нея не са едно и също нещо.

— Но трябва да бъдат.

— Животът не е толкова прост.

— Аз съм изгубен в този свят.

— Както и всички ние, но се имаме един друг. Спри да преследваш човешките жени, Вен. Каза, че искаш да се запознаеш с тяхната култура, нали? Ето, заеми се с това. Предлагам ти да приближаваш внимателно и да говориш с тях. Позволи им най-напред да те опознаят, преди да се опиташ да ги убедиш да дойдат с теб в дома ти.

— Тази жена няма мъж. Мислех си, че може да иска един.

— Напротив. Има. — Гласът на Тайгър се задълбочи. — Тя е
моя.

— Ароматът ти не е върху нея.

— Но моята марка е.

— Как успя да я примамим да бъде твоя?

Тайгър пусна ръката на гологлавия Вид.

— Това е дълга история, а и направих куп грешки.

— Аз също.

— Да влезем вътре и да поговорим.

Венджънс се обърна.

— Ти си късметлия, Тайгър. Съчетай се с нея и бъди щастлив.

На Тайгър му идеше да се проклина. Наистина се бе издънил със
Зенди. Беше го заключила вън от жилището си и отказваше да говори с
него. И сега нямаше представа как да оправи нещата.

[1] ПМС — предменструален синдром. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Зенди прехапа устни и се втрени в заключената врата, на която ѝ се искаше да има шпионка.

— Кой е?

— Аз съм, Крийк — заяви познат глас. — Донесох ти вечеря.

Зенди бързо отключи вратата и я отвори широко. Жената Нов вид се усмихна насреща ѝ, в едната си ръка държеше чантата, а в другата бутилка вино. Тя влезе в апартамента и обходи с поглед стаята.

— Помислих си, че може би ще искаш едно питие след днешните преждия. Знам, че човешките жени се наслаждават на виното. Добре ли си? Ричард е добре, но малко потресен. Надявам се, че си в настроение да хапнеш една пържола. Знам, че понякога ги предпочиташ за обяд.

— Звучи чудесно. — Тя пое чантата и виното. — Седни. Ще донеса чаши.

— Донесох и своята вечеря. Имаш ли нещо против да хапна с теб?

Това обясняваше защо чантата беше толкова голяма и тежка.

— Ще ми е много приятно. — Зенди сложи нещата на масичката за кафе и се втурна към кухнята да донесе прибори и чаши. Взе и тирбушон.

Седнаха двете на дивана и Крийк подуши въздуха. Зенди обърна глава и се взря в приятелката си.

— Ти си в топлина. Но сега миризмата не е слаба. В момента си в пълната ѝ сила.

— Толкова е странно. Надявам се, че не воня. — Ненавиждаше тази мисъл. — Жените не могат да разберат точно кога са в овулация.

— Видовете могат. Ние сме много възбудени и постоянно искаме секс. При вас няма ли такова нещо?

— Не.

— Късметлийки! Съжалявам, че Венджънс те нападна. Той живее в Дивата зона и не се е научил на никакви обноски. Някои от

нашите по-нецивилизовани мъже живеят там и оставят животинската част в тях да ги управлява. Сигурна съм, че той не би те наранил, но ти щеше да останеш насаме с един много възбуден мъж.

— Щеше ли да ме изнасили?

Крийк се поколеба, след това се усмихна.

— Щеше да те убеди, че искаш секс. Нашите мъже никога не ни взимат, ако телата ни не са подготвени за тях. Те могат да бъдат много убедителни, когато наистина искат една жена.

Зенди поклати глава.

— Той нямаше да успее да ме убеди.

— Не съм съгласна. — Крийк отпи от виното и се изненада. — Плодово е, но не е лошо.

— Никога ли не си вкувала вино?

— Не. Ние не прием алкохол, но това ми харесва. — Остави чашата. — Венджънс щеше да те съблече гола и да зарови лице между краката ти. Нашите мъже могат да те убедят, че ги искаш. — Широка усмивка се разля по лицето на Крийк. — Много са добри в това. Ти си във висока температура и това е гаранция, че той ще иска да те оближе. Мъжките Видове са луди по вкуса на жената, когато е в топлина.

Зенди зяпна от изненада.

— Добре.

Крийк се засмя.

— Трябва да си видиш очите. Това шокира ли те? Вашите мъже не обичат ли да ви облизват между краката и да опитат вкуса ви?

— Хм, повечето от тях обичат жените да ги ближат.

Веселието на Крийк незабавно изчезна и тя се втренчи в другата жена.

— Защо?

— Какво защо? Те обичат да го подават в устата.

— Какво е това?

Зенди премигна.

— Орален секс. Мъжете обичат жените да им правят орален секс.

— Нашите мъже не искат това. — Тя леко изпъчи гърди. — Те искат да ни убедят да споделяме секс с тях. Няма нужда ние да ги съблазняваме. Жените Видове сме малко, а те са много. Те трябва да полагат повече усилия в леглото, за да ни впечатлят, тъй като конкуренцията е голяма.

— Леле! — Зенди отпи от виното. — Значи никога не ги ближете там долу?

— Не.

Тогава младата жена реши да смени темата.

— Чувствам се ужасно заради днешния бой. Трябваше да си тръгна веднага, след като Тайгър ми каза.

— Не е твоя вината, че не разбираш колко си изкусителна за мъжете и колко агресивни могат да бъдат те. Ти си човек.

— Тайгър беше ранен. Бузата му кървеше.

Крийк се засмя.

— Не се тревожи за него. Мъжете често се бият, а и ние се възстановяваме бързо. Освен това жените ще чуят какво е направил и ще искат да го възнаградят. Той е герой.

— Да го възнаградят? — Зенди изобщо не хареса как ѝ прозвуча това.

— Тайгър е един от най-добрите ни бойци. Ето защо ръководи Сигурността тук. Мъжете го уважават и в същото време се боят от него. Жените ще чуят какво е направил за теб и ще му предложат да споделят секс. Някои от тях ще са повече от щастливи да се погрижат за него.

Болка прониза гърдите на Зенди при мисълта, че някаква жена от Видовете ще преследва Тайгър. Той ѝ беше бесен, че не го послуша и най-вероятно всичко между тях бе приключило. Щеше ли да спи с някоя друга? Тя вдигна чашата и изпи цялото ѝ съдържание.

Младата жена слушаше как Крийк ѝ говори, че Хоумленд ѝ липсва и как ѝ бяха поръчали с други петнадесет жени да живее и работи в Резервата. Докато приключи с вечерята си, изпи още няколко чаши вино. Най-накрая Крийк забеляза колко тиха е приятелката ѝ.

— Уморена ли си?

— Да.

— Тогава си тръгвам. Не би трябвало да ходиш на работа, но ако искаш — можеш. Тайгър ще преодолее гнева си. Ти работиш с човек, а те нямат толкова силно обоняние. Ричард има и половинка и никога не съм помирисала да е възбуден, когато е около теб. Сигурна съм, че ще бъдеш в безопасност с него.

Зенди се изправи прекалено бързо след толкова чаши изпито вино и залитна. Крийк я хвана за ръката да не падне и се засмя.

— Мисля, че пи твърде много, моя малка приятелко.

— Може би. Беше дълъг и лош ден.

— Трябва да се обадиш на мъжа, с когото имаш връзка и да поговориш с него. Това може да те накара да се почувстваш по-добре. Все пак не си го виждала, откакто ти наредиха да не напускаш Резервата заради твоята безопасност.

— Имахме спор и мисля, че всичко между нас свърши. Благодаря ти за вечерята и за виното!

— Ще те заведа в спалнята. Ти не можеш да ходиш — залиташ.

— Благодаря! — Зенди не можеше да отрече, че беше малко пияна.

Крийк я вкара в спалнята и отметна завивката на леглото. Подуши и със странно изражение се втренчи в приятелката си.

— Какво?

— Променила ли си решението си, че не искаш да споделяш секс с един от нашите мъже?

— Не. Срецах се с някого, но това завърши зле. Нали току-що ти казах, че всичко между нас приключи. Скарахме се.

— Да, каза ми. — Крийк ѝ помогна да съблече част от дрехите и я настани в леглото. — Дълго ли се виждахте с този мъж?

— Достатъчно дълго, за да ме боли от раздялата — призна Зенди. — Знаех, че това не може да продължи дълго. — Сълзи напълниха очите ѝ и тя премигна, докато се вглеждаше в приятелката си. — Завиждам ти, че следваш правилото „никаква сериозна връзка с мъж“. Гадно е, когато имаш чувства към него, а той не ти отвърща по същия начин.

Крийк я зави.

— Разбирам. Позволи ли му да спи с теб?

— Да.

— И той те държа в обятията си, докато ти спеше?

— Това наистина беше много хубаво — призна Зенди. — Влюбването е гадна работа.

— Сигурна съм, че е така. — Крийк се отдалечи и спря на вратата. — Спи спокойно, Зенди. Ще се видим след няколко дни, когато излезеш от периода на топлина и можеш да дойдеш в кафетерията.

После изгаси светлината в спалнята и Зенди затвори очи. Тя чу как другата жена почиства след вечерята им и се почувства малко виновна. Горещи сълзи потекоха по бузите ѝ, щом отново се замисли за Тайгър. Дали беше с друга жена? Не ѝ бе позвънил да се извини, нито се бе появил на вратата ѝ и да се опита да поговори с нея.

Светлината в дневната изгасна и Крийк напусна апартамента ѝ, затваряйки външната врата след себе си. Зенди се претърколи по корем и се опита да не мисли повече за Тайгър. Да беше мислила, преди да се влюби в него.

* * *

Тайгър крачеше из спалнята си и мислеше за Зенди. Искаше да отиде при нея, но не бе сигурен, че тя ще говори с него. Спря и погледна телефона. Щеше ли да вдигне, ако ѝ позвънеше? Наистина си изпусна нервите, когато Венджънс я последва. Беше наранил чувствата ѝ и сега не бе сигурен как да поправи грешката си. Човешките жени бяха толкова различни от женските Видове. Жената Вид щеше да го удари, ако я ядосаше, но хората бяха известни със своята сдържаност.

Седна на ръба на леглото и отвори чекмеджето на нощното шкафче. Извади торбичката с цип, която държеше там и я отвори. Ароматът на Зенди все още бе върху сутиена ѝ и Тайгър го вдъхна дълбоко. Нейното ухание го накара да усети още по-остро липсата ѝ. Желанието му да отиде при нея стана почти непоносимо, затова затвори ципа и прибра торбичката обратно вътре. Проблемът нямаше да се разреши от само себе си, ако продължава да се измъчва.

Звънецът иззвъня и той бързо се отправи към входната врата. Не трябваше да се прибира у дома, искаше да остане сам със себе си. Извади мобилния телефон, провери дали няма пропуснати повиквания и отвори вратата, чудейки се кой е неговият посетител. Изненада се, когато видя насреща си Крийк.

— Здравей, Тайгър! — Тя го погледна право в очите. — Може ли да вляза?

Той отвори широко вратата и се отмести настрана, за да ѝ позволи да влезе вътре.

— Нещо не е наред ли? Говорих с Венджънс, ако затова си тук. Той съжالياва за постъпката си днес.

Жената затвори вратата и се обърна към Тайгър.

— Вечерях заедно със Зенди и пихме вино. — Крийк се ухили. — Тя не може да носи на алкохол. След няколко чаши залиташе и говореше смешни неща. Беше много сладка.

— Тя добре ли е след днешната случка? — Потръпна вътрешно, чудейки се дали Зенди беше по-разстроена от факта, че почти бе похитена от безумния гологлав мъж, или от поведението на самия Тайгър. Той не беше пребил Венджънс след разговора с него. Съчувстваше на мъжа и нямаше желание да се бие. — Затова ли си тук? Вен няма да приближи повече до нея.

По лицето на Крийк не остана и следа от веселото ѝ настроение. Няколко дълги секунди внимателно наблюдава Тайгър.

— Венджънс беше извън контрол днес, но ти го спря да я прелъсти. Искам да ти благодаря. Зенди е моя приятелка. Тя не знае нищо за нашите мъже и за начина, по който им действа периода на топлина.

— Не съм направил нищо особено. Вен не беше на себе си.

Тя пристъпи по-близо до него.

— Мога да споделя секс с теб, ако се интересуващ. Ти си герой, затова че се сби с него.

Тайгър направи крачка назад.

— Не, благодаря! Но оценявам предложението ти.

Крийк пристъпи отново към него, но той се отдръпна назад. Жената присви очи и Новия вид се зачуди защо е толкова агресивна. Не беше обичайно за мъжа да отхвърля предложението на жената за споделяне на секс. Гърбът му опря във вратата и Тайгър тихо изръмжа.

— Казах, не!

Крийк спря на няколко сантиметра от него и го загледа наистина, докато той се почувства неудобно.

— Бих могла да накарам друга жена да дойде тук, ако не се интересуващ от мен.

— Ако исках жена, щях да си намеря сам. Трябва да си тръгваш.

Изражението ѝ се смекчи, когато отстъпи няколко крачки. Обърна се, седна на дивана, скръсти ръце пред гърдите и пак се вторачи в мъжа.

— Сложих Зенди да си легне и я завих. Не можеше да си стои на краката. Представи си моята изненада, когато помирисах теб и секс върху завивките ѝ. Знам истинската причина, поради която отхвърляш предложението ми за секс. Ти не искаш мен, защото тя е жената, която желаш.

Тайгър се намръщи, останал прав до вратата.

— Тя е твоя приятелка и ти ме изпитваше, като ми предложи секс, за да разбереш какви са чувствата ми към нея, нали?

— Да.

Гневът кипна в него.

— Какво искаш?

— Зенди е моя приятелка и аз много я харесвам. Тя страда, защото не се виждаш вече с нея. — Гласът ѝ се задълбочи в ниско ръмжене. — Видях в очите ѝ болката, която си ѝ причинил. Жената не е от Видовете и за нея сексът не е случаен. Тя има чувства към теб, Тайгър. Ето това исках да ти кажа. Ти си глупак, ако не виждаш колко чудесна е тя и не се опиташ да я убедиш да се свържете.

Гневът на Тайгър лумна с пълна сила.

— Смятам да я видя отново. Просто имахме спор. Не съм казал, че това е случайно. Но и двамата сме объркани от случващото се между нас.

— Ти не искаш половинка и тя не желае трети съпруг.

Той се отдръпна от вратата.

— Вярно е.

— Това са глупости. — Крийк бавно поклати глава. — Изглеждаш нещастен, както и Зенди. Отказа да правиш секс с друга жена. Тя отказва да сподели секс с мъжете, които са ѝ предложили. Това вече е ангажимент. Ние сме Видове, Тайгър. Знам, че прекарваш много време с човешките мъже от работната група, но не забравяй кой си в действителност. Ние не лъжем и не се крием от нашата природа.

Той седна на стола.

— Вече не знам какво искам.

Крийк тъжно се усмихна.

— Знаеш. Послушай инстинктите си. Какво казват те?

— Искам Зенди. Не желая нищо толкова много, колкото да отида, да я грабна от леглото ѝ и да я донеса в моето.

— Обичаш ли да спиш с нея, държейки я в прегръдките си?

— Да. — Признанието му донесе облекчение. — Искам я в ръцете си всяка нощ.

— Мъжете могат да бъдат толкова упорити. — Крийк се изправи, бръкна в задния си джоб и му протегна ръка. — Дръж.

Тайгър заби поглед в ключа, който тя държеше.

— Какво е това?

— Резервният ключ за входната врата на апартамента ѝ. Взех го от стената, където висеше. Ще отвлека вниманието на охраната, докато се промъкнеш вътре. Хората са странни що се отнася до споделянето на секс, не им харесва всеки да знае за това. Отиди при Зенди и потуши болката ѝ. Тя мисли, че вече не я искаш.

Той стана и взе ключа. Вгледа се дълбоко в очите на Крийк.

— Благодаря ти!

— Тя е моя приятелка. Спри да се бориш с инстинктите си и не забравяй, че Зенди не е от Видовете. Изглежда, те обичат да бъдат във властта на мъжете. Това ме кара да бъда любопитна по отношение на човешките мъже, тъй като очевидно те са много по-нежни. Жените винаги искат това, което нямат.

— Ще дойдеш ли сутринта, за да ми помогнеш да се измъкна? Искам да остана цялата нощ със Зенди.

— Това е фасулска работа. Не съм на смяна и ще донеса закуска на момчетата. Те ще флиртуват с мен. — Крийк се засмя. — Нито един от тях няма да ми откаже, ако им предложи секс.

Тайгър протегна ръка и я стисна за рамото.

— Благодаря!

— Грижа ме е за Зенди, а ти също си приятел. — Усмивката ѝ помръкна. — Не я наранявай, иначе ще си имаш работа с мен.

Последното нещо, което искаше Тайгър, бе да причини болка на Зенди.

— Задължен съм ти.

— Ще го запомня.

— Нека да си взема дрехи за преобличане. Още един път ти благодаря.

— Просто остави мъжките ти инстинкти да управляват ситуацията и ще бъдеш добре. Човеците, изглежда, смятат, че е много сладко, когато мъжете властват. — Тя се изкиска. — Техните мъже не ги вкусват често. Те очакват жените да ги изкушат да правят секс.

Нищо чудно, че толкова много от човешките жени ценят нашите мъже. Така и не ми беше ясно защо те толкова лесно се свързват в двойки, докато Зенди не ми сподели тази информация.

Тайгър се надяваше, че Зенди лесно ще го приеме като половинка. Просто трябваше да не бърза и да я уговори за това.

* * *

Леглото се раздвижи и това събуди Зенди. Тя ахна и се претърколи, очаквайки да бъде нападната отново от някой непознат.

Вместо това, погледът ѝ срещна Тайгър. Беше оставила светната лампата в дневната и вратата на спалнята отворена, така че ясно го видя да седи на ръба на леглото ѝ.

— Съжалявам, че си разменихме лоши думи. — Той се поколеба. — Бях ядосан, защото Венджънс едва не те отвлече. Вината не беше твоя и аз не трябваше да ти крещя. Само при мисълта, че ще се докосне до теб, изпаднах в ярост.

Зенди беше толкова смаяна, че ѝ трябваха няколко секунди, за да осмисли думите му.

— Какво правиш тук? — Погледът ѝ се спусна по голите му гърди и крака, след това се върна обратно. Тайгър бе кръстосал крак върху крак, за да скрие пениса си, но голото му бедро беше достатъчно, за да покаже, че не носи нищо. — Ти си гол?!

— Надявах се да ми позволиш да спя с теб. Искам да остана през нощта.

Тайгър не беше с друга. Беше едва ли не тъжно какво облекчение почувства, след като Крийк ѝ бе казала, че другите жени ще му предложат да правят секс с него. Вместо това той бе решил да дойде при нея. Тя отметна завивката и разтвори обятия.

Погледът му се спря върху дрехите ѝ.

— Ще ги свалиш ли?

Тя седна, хвана тениската и я съблече през главата си. Тайгър тихо изръмжа, за да я насърчи, когато тя легна по гръб, вдигна ханша си и мушна пръсти под колана на долнището, за да го смъкне надолу. Той ѝ помогна, като хвана анцуга за другия край и го изхлузи от краката ѝ. Само за секунди Зенди беше гола и Тайгър веднага се

просна до нея, лягайки на хълбок. Хвана в шепа лицето ѝ и се взря дълбоко в очите ѝ.

— Имаш ли представа колко силно ме влудяваш? И всички неща, които искам да направя с теб?

— Не. Каж ми!

Тайгър наведе глава, зарови нос в бузата ѝ и вдъхна дълбоко.

— Ти си в период на топлина. Миришеш толкова хубаво, че мога да те изям жива.

В отговор на думите му в корема ѝ сякаш запърхаха безброй пеперуди. Тя се обърна на една страна и сложи длан върху гърдите му, за да го погали. Горещата му кожа бе гладка като сатен, а младата жена обичаше да я докосва.

— Още ухапвания, а? — Знаеше, че не това има предвид и му се усмихна, когато срещна погледа ѝ.

Той облиза устни и погледът му се откъсна от лицето ѝ, за да се плъзне надолу към скута ѝ.

— Отвори се за мен. Знаеш какво искам.

Тя отново се обърна по гръб, разтвори бедра и сви колене едновременно. Тайгър бързо се претърколи и се плъзна по леглото. Сърцето на Зенди ускори ритъма си, докато го наблюдаваше как бавно се навежда над нея, а ръцете му хващат вътрешната страна на бедрата ѝ.

Лицето му се сниши още и той започна да мърка.

— Мога да остана тук с часове.

— Ще ме убиеш.

Погледът му се вдигна рязко нагоре.

— Не казвай това!

— Беше шега. Просто не съм сигурна, че ще мога да издържа толкова дълго.

— Опитвам се да запазя контрол заради теб. Не искам да те плаша. — Изражението му беше напрегнато, а гласът му прозвуча по-грубо от обикновено.

— Когато се намираш там, където си сега, съвсем не си страшен, ако не хапеш. Наистина ми харесва, когато си там долу.

— Искам да направя повече от това. — Пръстите му галеха бедрата ѝ.

— Какво искаш, Тайгър?

Той затвори очи.

— Тайгър?

Новия вид повдигна клепачи и Зенди видя в очите му нещо, което я накара да затаи дъх. В тях имаше неприкрит глад, но тя нямаше представа какво го е предизвикал.

— Искам всичко с теб, но се страхувам, че ще те изплаша, ако престана да се контролирам. Ти си в топлина, а тя ме призовава по начин, който ще те шокира.

— Чувствам се много смела — призна тя. — И много възбудена.

— Аз не съм съвсем човек.

— Знам.

Тайгър примигна.

— Наистина ли го осъзнаваш?

Младата жена кимна рязко.

— Ти мъркаш, Тайгър. Ти ръмжиш. Имаш невероятно красиви очи, в които обичам да се вирам. Имаш остри зъби. Повярвай ми, разбирам всичко това. И все още съм гола с теб. Не ме е страх. Няма да ме нараниш. Доверявам ти се напълно, така че спри да се сдържаш.

— Отвън има охрана. Не забравяй! — Това беше последното предупреждение, което Зенди получи.

Тайгър наведе глава и устните му се впиха в клитора ѝ. Зенди затвори очи, когато горещият му език започна да я дразни, като силно се търкаше в снопчето от нерви. Устата му се впи още по-силно във влажната ѝ плът, а ръцете му разтвориха по-широко бедрата ѝ, за да му освободят повече място.

Екстазът я заля — бързо и яростно. Тя изви гръб, за да притисне по-плътно розовата си сърцевина в гладната му уста. Бързо вдигна ръка и я сложи върху отворената си уста, за да заглуши стоновите. Тайгър не проявяваше нито капчица милост, докато обработваше клитора ѝ с език. Той откри малкото местенце, което я накара да обезумее, и тя достигна мощен оргазъм.

Устата му се отдели от влажната ѝ плът и леглото се раздвижи. Зенди отвори очи, точно когато ръцете му се преместиха от бедрата на глезените ѝ. Видя го как се смъкна от края на леглото и после издърпа и нея. Изгарящият му поглед задържа нейният, преди да я обърне, да я хване за бедрата и да я постави на колене върху килима. Наведе я над ръба на леглото и обкрачи краката ѝ.

Главата на члена му докосна срамните ѝ устни, потърка се в тях, докато той се наместваше и когато застана точно там, където искаше да бъде, проникна бавно в нея. Зенди се вкопчи в завивките и застана от прекрасното усещане за дебелия му ствол, който я разтягаше безмилостно, докато го поемаше.

— Не мога да спра! — изръмжа Тайгър. — Нуждая се от теб!

Тялото му се уви около нейното и я прикова към леглото. Ръцете му сграбчиха юмруците ѝ, стиснали здраво чаршафа, устата му покри с влажни целувки шията ѝ. Влезе дълбоко във влажната ѝ плът и започна да се движи бързо и ритмично.

Зенди стенеше силно, заровила лице в матрака. Тя не можеше да се движи, защото я бе притиснал здраво към леглото. Единственото, което можеше да прави в момента, бе да поема твърдата му плът и да чувства движенията на пениса му в тялото си. Вагиналните ѝ мускули все още потрепваха от първия оргазъм. Не му отне много време да я доведе до втори. Зенди извика в завивките, които заглушиха вика ѝ, когато почувства, че Тайгър я последва, изживявайки своята кулминация.

Тялото му се разтресе над нейното, щом горещите струи сперма изпълниха дълбоко утробата ѝ. Той изръмжа и спря да я целува, дишайки тежко. Бедрата му конвулсивно потръпваха при всяко изстрелване на семето.

Зенди очакваше, че той ще излезе от тялото ѝ, за да си отдъхне след преживяния оргазъм, но вместо това Тайгър започна да се движи отново, тласкайки малко по-бавно.

— Мога да те обладавам в продължение на часове — заяви Новия вид. — И ще го направя. Не мога да спра. Ти си толкова гореща и влажна за мен. Толкова тясна. Ти си моя, Зенди!

Младата жена изстена. Можеше да я убие, но това бе най-прекрасният начин да умре.

— Аз... — Млъкна, поразена от това, което щеше да каже.

Тайгър застина.

— Ти какво? Искаш ли да спра? Боли ли те?

— Продължавай! — настоя тя. Едва не му беше казала, че го обича. — Не спирай!

Зъбите му леко одраскаха шията ѝ.

— Няма. — И започна да се движи отново, да тласка дълбоко и равномерно.

Удоволствието отново обхвана тялото ѝ. Той я доведе до нов оргазъм и намери своя.

Зенди не възрази, когато я вдигна и я сложи на леглото — легна зад нея и взе я в прегръдките си. С леки целувки погали рамото и бузата ѝ, докато я притискаше силно към гърдите си.

— Ще те събудя през нощта. Вече си изчерпана. Опитай се да си починеш.

— Беше невероятно.

Тайгър измърка тихо.

— Беше и ще бъде отново. Почини си, Зенди. — Гласът му звучеше весело. — Мисля, че те изморих.

Тя се ухили и затвори очи.

— Накара ме да разбера защо мъжете плетат крака след секс.

* * *

Тайгър разбра кога Зенди заспа. Пенисът му бе все още твърд и изпитваше болезнено желаете да я вземе отново. Тъй като тя бе в период на топлина, той щеше да остане в това възбудено състояние, докато съблазнителният аромат изпълваше носа му.

Зенди беше в най-силната точка на периода, а той не бе използвал презерватив. Тя не знаеше, че може да забременее от него. Вината го гризеше, защото не я бе предупредил какво може да се случи, но не съжаляваше. Но все пак щеше да се наложи да ѝ каже истината. Връзката им бе стигнала до етап, когато трябваше да сподели класифицираната информация с нея. Искаше я за своя половинка и тя трябваше да знае истината, преди да вземе решение.

Ами, ако кажеше „не“? Болка прониза гърдите му. Можеше да му каже, че не иска друг мъж в живота си.

Беше имала вече двама, които я бяха наранили и предали. Те бяха човеци, а тя може би не разбираше колко е различен от тях.

* * *

На разсъмване Тайгър се събуди от вибрациите на мобилния си телефон. Не искаше да се отдели от Зенди, но трябваше да отговори. Извади апарата от джоба и отиде в дневната, като затвори вратата, за да не я събуди гласът му.

— Тайгър.

— Брас е. Имаше нападение над Хоумленд. Двама от нашите хора са ранени, двама човека са мъртви и едва успяваме да удържим щурма на протестиращите. Нуждаем се незабавно от помощ. Човешката работна група е тук, полицията също, но Джъстис иска ти да дойдеш. Имаш начини да накараш мъжете ни да се успокоят.

— Какво се е случило? — Тайгър веднага се разтревожи.

— Двама от онези луди проклетници спряха точно пред портите и започнаха да крещат, че сме животни. И колата им просто се взриви. Подозираме, че вътре е имало бомба, която се е задействала. Нещастниците загинаха на място. Взривът изхвърли двама от нашите мъже, които точно в този момент се намираха до стената. Те са тежко ранени, но ще оцелеят. Нашите хора са разгневени, защото протестиращите ни обвиняват, че ние сме взривили колата. Настана страшен кошмар. Човешките адвокати и работната група се опитват да се справят със ситуацията, но нашите мъжете ни са бесни. Те са уморени от атаките и Джъстис смята, че твоят неподправен хумор и веселият ти характер са отчаяно необходими тук. Колко бързо можеш да пристигнеш?

— Вече съм на път. — Тайгър прекъсна връзката и се обади в Сигурността. — Пригответе хеликоптера! Възможно най-бързо трябва да съм в Хоумленд.

— Разбрано.

Той затвори и се втренчи в затворената врата на спалнята. Не искаше да напуска Зенди, но нямаше друг избор. Щеше да отсъства само няколко часа.

ГЛАВА 14

Зенди се събуди сама в леглото, но Тайгър ѝ бе оставил бележка на възглавницата. Тя я прочете и се усмихна. Новия вид възнамеряваше да я заведе в дома си на вечеря. Това трябваше да е добър знак, значи смяташе да я вижда и за в бъдеще. Взе душ, облече се и включи телевизора, когато един намръщен офицер ѝ донесе закуската.

Тя му благодари и седна на дивана, отваряйки торбата с храна. Програмата, посветена на икономиката, приключи и започнаха новините. Зенди замръзна, вторачена в екрана. Гледката на изкривените, унищожени порти на Хоумленд привлече вниманието ѝ, когато русокос репортер събщи какво се бе случило там през нощта. Двама предполагаеми членове от враждебно настроена група бяха мъртви, а двама мъже от Новите видове бяха ранени.

— Дяволите да го вземат! — Апетитът ѝ изчезна.

Започна да прехвърля каналите, търсейки повече информация от различни репортери. Двамата Нови видове щяха да живеят.

В колата била заложена бомба и двамата, които я закарали до портите, загинали при експлозията. Зенди прерови на ум цялата поща, която бе чела, но не можа да си спомни някой да е отправял заплаха към НСО с кола-бомба.

Как ли се чувстваше Тайгър? Разстроен? Нямахше да го вини, ако мразеше хората. Само се надяваше да не я поставя в една категория с тези, които бяха нападнали Хоумленд. Бяха ли ранените Видове негови приятели? Младата жена се изправи и изключи телевизора.

Когато Тайгър ѝ се обади, ще го попита. Щеше да бъде тук, ако се нуждае от нея. Обу се и пристъпи към вратата, готова да отиде на работа.

* * *

Ричард изглеждаше изненадан, когато видя Зенди да влиза в офиса.

— Мислех, че си взе няколко дни почивка.

— Не съм.

— Значи си сложила превръзка? — Той се ухили. В тъмните му очи блестяха весели пламъчета. — Не забелязах твоят придружител да те души и да точи лиги по теб.

— Да, снабдиха ме с всичко необходимо. Гледа ли новините?

— Да. Не изпратиха никакви заплахи и не ни предупредиха за това. — Хуморът му изчезна моментално.

— Точно това си мислех, докато гледах новините. Надявам се да не сме пропуснали нещо.

— Не сме. Истинските фанатици рядко изпращат предупреждение. Те направо нападат.

— Да си чул нещо, което не са казали в новините?

— Първото нещо, което направих тази сутрин, беше да поговоря с някого в Хоумленд. Двамата офицери ще оздравеят. Повечето им рани са порезни, имат и натъртвания от падането. Късметлии са, че са паднали върху трева, а не на асфалта. Защитната им екипировка също е помогнала да се избегнат по-тежки наранявания. Този път имахме късмет. Сега очаквай много заплахи. Идиоти-имитатори и обичайните откачалки са способни на това след подобни събития.

— Събития? — Зенди се отпусна тежко на стола си. — Твърде меко казано за случилото се. Продължавам да си мисля колко по-лошо можеше да бъде.

— Е, как по друг начин искаш да го нарека? Това е дяволски ужасно. Изтръпвам при мисълта какво можеше да се случи и колко Нови видове щяха да загинат, ако тези идиоти бяха използвали повече бомби. Видя ли щетите? Част от портата направо е унищожена.

— Видях.

Ричард стана от бюрото си и приклезна пред нея, взря се в очите ѝ.

— Добре ли си? Изглеждаш силно разтърсена от инцидента.

— Не, не съм добре. Това можеше да се случи и тук. — Помисли си за Тайгър, Крийк и всички други, с които се бе запознала. — Новите видове са толкова прекрасни. Защо тези задници не ги оставят на мира?

Ричард я хвана за ръката.

— Знам, скъпа. Отвратително е. Не можем да контролираме идиотите по цял свят, но този път всичко завърши добре. Нито един от Новите видове не загина. Ние помагаме колкото можем. Ето защо четем всички тези гадости, които идват. Просто се концентрирай върху работата и може би днес ще разберем откъде идва реалната заплаха. Това е начинът, по който можем да открием и да спрем тези идиоти. Става ли?

Зенди стисна ръката му.

— Благодаря ти за окуражаващите думи!

— Пак заповядай. — Ричард се изправи и я пусна. — Ще ни донесат обяда тук. Днес ще работим усилено до края. Винаги ми помага, когато се заровя до гуша в работа.

— Благодаря!

Той сви рамене.

— О! Донесох ти парфюм. — Отвори едно от чекмеджетата на бюрото си и извади малко шишенце. — Мислех да го дам на Крийк да ти го предаде.

— Благодаря ти, благодаря и на жена ти! — Тя му се усмихна.

Ричърд отвърна на усмивката ѝ.

— Много ѝ хареса разказа ми за жените в топлина. Каза, че това е много интересно.

Спомените за Тайгър в леглото ѝ накараха Зенди да притвори клепачи. Беше изтощително и изключително еротично. Това беше най-горещият секс, който някога бе имала. Нямаше търпение да го повтори, когато Тайгър се върнеше и я заведеше в дома си. Чудеше се как ли изглежда къщата му.

Те работеха по време на обяда, а мислите ѝ все още бяха заети с Тайгър, затова подскочи стресната, когато телефонът звънна. Вдигна глава и срещна погледа на колегата си.

— Обади се.

— Ало? — Младата жена вдигна слушалката.

— Привет, Зенди! — Гласът на Тайгър бе музика за ушите ѝ.

— Привет! — Тя се извърна от Ричард, без да обръща внимание на любопитния му поглед.

— Трябваше да отлетя до Хоумленд тази сутрин, след като беше нападнат. Чу ли за това?

— Да, чух. Много съжалявам! Всичко наред ли е? Ти добре ли си?

— Нашите мъже ще се възстановят и ситуацията се подобрява с всеки изминал час. И въпреки това се налага да остана. Не съм сигурен, че ще мога да се върна тази вечер.

Зенди изпита силно разочарование.

— Разбирам. Трябва да направиш всичко, което е по силите ти.

— Искях да вечерям с теб в моя дом.

— И аз го исках. Можем да го отложим за утре вечер.

— Звучи добре. — Тайгър се поколеба. — Ще ти се обадя довечера около девет и ще можем да говорим по-дълго. Сега трябва да отивам на една среща.

— Имаш ли номера на мобилния ми?

Той замълча за момент.

— Продиктувай ми го.

Зенди му го продиктува, след което каза:

— Ще чакам да ми се обадиш. Бъди внимателен!

— Ще бъда.

Той затвори и младата жена остави слушалката върху вилката на телефона. Знаеше, че нейният колега я наблюдава.

— Ангелът ли беше?

— Да.

— Защо трябва да бъде внимателен? С какво се занимава?

— Ти нямаш ли си работа?

— Чудесно! Значи няма да кажеш нищо. Ще ме оставиш да гадая що за загадъчен човек е той. Звучеше така, сякаш планираш друга среща с него. Знаеш ли какво ми говори това?

— Какво? — Тя извъртя стола си, за да застане с лице към него.

— Третият път е на късмет. — Ричард й намигна. — Твърде сериозно, за да не означава нищо. Колко срещи имахте досега?

— Не съм ги броила — излъга тя.

— Да бе, да. — Ричард размърда вежди. — Чуваш ли този звук? — Той сложи ръка на ухото си.

— Какъв звук? — Зенди не чу нищо и изгледа колегата си с подозрение.

— Мисля, че чувам сватбени камбани в далечината.

— Млъквай! — Тя го замери с кламер, който той хвана.

Младата жена се обърна към екрана на компютъра си и се усмихна. Идеята да има сериозна връзка с Тайгър вече не я плашеше.

* * *

Тайгър беше изнервен и уморен. Денят беше дълъг и напрегнат и вечерта се очертаваше да бъде същата. Той се вгледа в мъжете, които бяха с него в хеликоптера, и знаеше, че всички са повече от доволни да се върнат в Резервата.

Мислите за Зеңди нахлуха в главата му. Щеше да бъде след десет, когато пристигнат, но той възнамеряваше да я посети, вместо да ѝ звъни. Искаше само да се вмъкне в леглото ѝ и да я държи в прегръдките си. Тя все още беше в период на топлина. При спомена за предишната нощ членът му веднага се събуди за живот.

Движение привлече вниманието на Тайгър и той срещна сериозния поглед на Зест. Мъжът му подхвърли слушалки и той си ги сложи. Много скоро щяха да бъдат в Резервата.

— Тежък ден.

— Да — съгласи се Тайгър. — Ще се радвам да се прибера у дома.

— Искаш ли да отидем да тичаме, когато пристигнем? Съмнявам се, че ще мога да заспя. Напрежението беше огромно. Помислих си, че Джъстис ще получи удар, когато крещеше на началника на местната полиция, че не оказват достатъчна подкрепа на НСО.

— Не. Имам планове. Последното нещо, което искам да правя, е да бъда навън.

Другият мъж се усмихна.

— Коя е жената?

Тайгър свали слушалките и ги хвърли към събеседника си, усмихвайки се. Зест ги хвана и се засмя, докато ги окачваше на стената зад седалката на пилота. Тайгър затвори очи и се опита да не забелязва как хеликоптерът пори въздуха. Полетът не беше нещо, на което се наслаждаваше, и твърдо вярваше, че ако на някого е съдено да лети, то той щеше да се роди с крила.

Нещо зазвъня на метал в бърза последователност. Тайгър отвори очи, когато хеликоптерът изведнъж пропадна рязко надолу.

Алармата се разпищя и той видя червените мигащи светлини в пилотската кабина. Зест пак му хвърли слушалките и той си ги сложи. В този момент машината се изравни, след което отново заби нос надолу. Това рязко движение накара всички мъже да се спогледат с ужас.

— Мейдей — извика в слушалките пилотът, който беше човек. — Тук е Резерват Острие Едно. Ние сме под обстрел, идва от гората, улучиха ни.

Шок обхвана Тайгър. Той дори не бе сигурен какво означава това. Нещо друго удари хеликоптера и стъклото на пилотската врата се покри с мрежа от пукнатини. Стана му ясно, че някой е стрелял с някакъв вид оръжие и ги е улучил отново. Алармата отпред пищеше все по-силно, пилотът изкрещя координати и изви машината надясно толкова рязко, че Тайгър щеше да бъде изхвърлен от седалката, ако не бе с колан.

— Снижаваме се — извика пилотът. — Уцелиха резервоара за гориво, губим налягане. — Мейдей, повтарям, мейдей. Тук е Резерват Острие Едно. Ние сме под обстрел от земята и имаме множество пробойни.

Тайгър срещна погледа на Зест, видя страха върху лицето му и разбра, че собственото му изражение отразява същото. Погледна към другите двама мъже. Те се бяха вторачили в него в очакване на заповеди, но в този момент електрическото хранване прекъсна и всичко потъна в мрак.

— Пригответе се за сблъсък! — извика пилотът. — Падаме!

Хеликоптерът се наклони опасно на една страна. Усещането накара стомахът на Тайгър да се стегне на възел. Обикновено толкова шумните двигатели просто замлъкнаха. Никой не изкрещя. Чувството беше болезнено, тъй като падаха в зловеща тишина.

Секунди по-късно хеликоптерът се удари в нещо, зашеметявайки Тайгър, защото той бе очаквал, че ще падат известно време. Стъклото и металът поеха удара във върховете на дърветата. Машината сякаш се преобърна, преди да се забие в земята със сила, която разтърси всяка костичка в телата им.

Болка прониза Тайгър около кръста, там, където коланът го държеше здраво към седалката. Кракът и ръката го боляха ужасно. Аварийните светлини мъждукаха в повредената кабина и той видя

движение от седалката срещу него. Нещо мокро го заслепи и той се опита да изтрие очи. Едната му ръка отказваше да се движи, зави му се свят.

— Мирише ми на керосин — изръмжа дълбок глас. — Жив ли си?

Тайгър познаваше този глас, но мозъкът му отказваше да определи на кого точно принадлежи. Опита се да диша, но това предизвика остра болка в гърдите му. Миризмата на кръв и керосин проникваше в замъгленото му съзнание. Една ръка се допря до гърлото му.

— Тайгър?

Насили се да отвори очи, а когато го направи, едва успя да различи лицето на Зест. Мъжът кървеше от носа и имаше порезна рана на челото. Тайгър се опита да говори, но не излезе нищо.

— Държа те, Тайгър — изръмжа Зест. — Горивото изтича. Трябва да те измъкнем оттук. Съжалявам, но това ще ти причини още болка.

Натискът около кръста му изведнъж изчезна и ръце го подхванаха. Той изрева от болка и едва не изгуби съзнание. Почувства как го вдигат и още две ръце го хванаха под мишниците. Кракът му се удари в нещо и той извика. Имаше чувството, че току-що се е откъснал от тялото му.

* * *

Тайгър дойде на себе си и чу стенания. Отвори очи и пламъците го заслепиха. Премигна няколко пъти, за да проясни погледа си, но огънят бе прекалено ярък. Мислеше, че различава очертанията на унищожения хеликоптер във високите пламъци.

Огромна мъж измъкна някого от огъня и Тайгър разпозна гърба на Зест. Новия вид донесе онзи, когото извади от пламъците, и Тайгър осъзна, че именно той издава тези ужасни звуци.

Изваденият беше човешкият пилот. Новия вид бе ранен — имаше изгаряния по ръката, която размаха във въздуха, след като остави тялото на земята и се отдръпна. Приятелят му се свлече на колене, целият в кръв, и от устата му се изтръгна сърцераздирателен вой.

* * *

Тайгър отново дойде в съзнание, когато някой докосна лицето му, и се взря в чифт сини очи. Зест изглеждаше ужасно с окървавеното си лице и разрошената черна коса, сплъстена от кръв.

— Дръж се, Тайгър! Ние се измъкнахме от хеликоптера, преди да се запали, но пилотът нямаше това щастие. Човекът има тежки изгаряния. — Зест сложи ръка върху челото на Тайгър, държейки главата му на място. — Ти имаш счупвания. Разбили сме се близо до Резервата. Помощта идва. Той обърна глава. — Ще опиташ ли пак?

— Близко са — отвърна другият мъж и отново нададе вой, а секунди по-късно от далечината се раздаде ответния вик. — Чухте ли ги? Не са толкова далече.

Зест се наведе.

— Чу ли? Скоро ще са тук. Медицинският център ще бъде алармиран и готов за теб. Не се предавай! Бори се, Тайгър! Дишай! Не умирай в ръцете ми!

Тайгър затвори очи, прекалено замаян и слаб, за да се опитва да фокусира зрението си. Тази вечер нямаше да може да се вмъкне в леглото при Зенди. Вероятно никога нямаше да я види отново. С всеки дъх го пронизваше остра болка, имаше чувството, че главата му е разбита на парчета. Красиви зелени очи изпълниха мислите му, а споменът за лицето ѝ бе всичко, което го накара да се бори за живота си.

Не трябваше да се забърква със Зенди Гордън. Тя щеше да скърби за неговата загуба. Той беше този, който я изложи на опасността от омразата, която най-вероятно сега го убиваше. Хеликоптерът бе свален. Бяха съвсем близо до Резервата, когато ги нападнаха. Това просто не би могло да бъде случайно.

Вече нямаше да е наоколо, за да защитава Зенди. Щеше да бъде беззащитна срещу хората, които мразеха Новите видове, и щяха да я преследват и нападнат, само защото работи за НСО. Щеше да стане още по-голяма мишена, ако разберяха, че е споделяла секс с него. Искаше му се да изреве от ярост при мисълта, че някой ще я нарани.

Изпълни го съжаление. Беше постъпил егоистично, когато реши да бъде с нея, без да помисли за нейната безопасност. Фюри бе взел

Ели за половинка и хората се опитаха да я застрелят. Слейд и Триша едва не бяха убити, след като ловци унищожиха джипа им и ги преследваха в гората. Тами на Валиант беше отвлечена само защото стана негова половинка. Джъстис се влюби и идиотите, които считаха, че Новите видове не трябва да влизат във взаимоотношения с човешките същества, взривиха портите на Хоумленд.

Тайгър си призна, че това бе истинската причина за нежеланието му да се свързва с човешка жена. Беше наблюдавал как всичките му приятели страдат от ужаса, че жените, в които са се влюбили, са измъчвани по някакъв начин. Отношенията с мъже от Новите видове им носеха само мъка. Вината го разяждаше отвътре, защото знаеше, че един силен мъж би помислил най-напред за това. Сега бе твърде късно. Беше мислил единствено за себе си и подложил Зенди на опасност.

— Тайгър? — Зест го държеше. — Чувам рева на двигателите. Те са толкова близо. Дръж се, приятелю!

Устните му се разтвориха. Искаше да накара Зест да се закълне, че ще защитава Зенди с живота си. Мъжът беше негов приятел и щеше да го направи. От устата му излезе тих стон, но нито дума. Опита да се концентрира по-силно, но му се зави свят. Болката се усили и всичко потъна в мрак.

* * *

За сетен път Зенди погледна към мобилния си телефон. Тайгър не бе позвънил, а мина повече от час от времето, в което бе обещал да го направи. Въздъхна горчиво и погледна часовника. Беше почти десет и половина. На сутринта беше на работа и трябваше да поспи, и да се постарее да не чувства болката от това, че Тайгър бе забравил за нея.

Тя стана и занесе чашата си в кухнята. В съзнанието ѝ се оформи поредица от оправдания. Може би е на някоя късна среща или бе толкова изтощен, че е заспал. Каквато и да бе причината, така и не чу отново гласа му. Копнееше да говори с Тайгър, но нямаше представа как да се свърже с него. Взе мобилния си, изгаси лампите и се отправи към леглото.

То бе празно и студено без огромното тяло на Тайгър и горещата му кожа. Зенди дълго се въртя, мислейки си, че може би е забравил

телефонния ѝ номер. Или вероятно бе записал неправилно числата. А може би централата бе претоварена, за да го свърже с нея.

— Дявол да го вземе — въздъхна Зенди. Тайгър не се обади. Това не е краят на света. В живота му имаше много по-важни неща, отколкото да ѝ пожелае „лека нощ“. В Хоумленд имаше извънредна ситуация и той трябваше да се съсредоточи върху това.

Опита се да заспи. Надяваше се, че утре по някое време щеше да го види. И после щяха да вечерят в дома му. Искаше да му каже какво наистина чувства. Тайгър можеше да я зарече, когато му признае, че се влюбва в него, но поне нямаше да се преструват, че връзката им е само секс.

ГЛАВА 15

Зенди се беше успала и закъсняваше за работа. Затова бързо отвори входната врата, за да посрещне ескорта си. Беше пропуснала закуската. Някой бе оставил покрит поднос на масичката, но нямаше време да яде.

Когато излезе навън, Смайли и други трима мъже се бяха събрали във вътрешния двор. Те отправиха мрачни погледи към нея. Някои от мъжете изглеждаха толкова ядосани, че Зенди потрепери.

— Съжалявам, че се забавих десет минути. Имах тежка нощ. Надявам се, че никой от вас няма да закъснее заради мен.

Смайли приближи.

— Вината не е в теб. Ние сме разстроени от това, което се случи нощес. — Той погледна часовника си. — Дори не забелязах. Трябваше да съм те закарал вече в офиса. Да тръгваме.

— Какво се е случило? — Младата жена закрачи редом с него, докато той я отвеждаше до един от джиповете, паркиран близо до оградата.

Смайли спря и я погледна.

— Още ли не си чула?

— Не. Тази сутрин дори нямах време да включа телевизора. — Сърцето ѝ пропусна един удар. — Да не би да е имало още едно нападение над Хоумленд? Или състоянието на единия от ранените офицери се е влошило? — Надяваше се да не е така.

— Нощес един от нашите хеликоптери беше свален. Все още се опитваме да разберем как са го направили нападателите, но е факт, че машината се разби. Случи се точно пред стените на Резервата. Започнали да се приземяват, но така и не успели.

— О, Боже мой! Всички, които са били на борда, добре ли са?

Новия вид се поколеба.

— Един от човешките пилоти е в критично състояние. Има изгаряния и множество фрактури. Повечето от нашите мъже са ранени, но Тайгър е най-зле.

— Какво? — краката ѝ се подкосиха.

— Съжалявам! Ти се познаваш с него. Тайгър беше на борда.

Зенди стисна ръцете на Новия вид, за да не падне. Горещи сълзи бързо напълниха очите ѝ.

— Той жив ли е? Къде е?

Новия вид я хвана за кръста, за да я задържи права и се намръщи.

— Зенди, изведнъж пребледня. Зле ли се чувстваш?

— Жив ли е Тайгър? — Ноктите ѝ се забиха в ръцете му, там, където ги стискаше. — Тежко ли е ранен? — Отказваше да повярва, че е мъртъв. Съдбата не можеше да бъде толкова жестока. — Къде е той, Смайли?

За един дълъг момент той изучаваше очите ѝ, после изръмжа тихо.

— Ти си споделяла секс с него, нали?

— Жив ли е? — извика тя неистово, само за да получи отговор.

— Жив е, но е в критично състояние. Има множество фрактури и травма на главата. Казаха ни, че пилотът е успял да снижи машината, преди двигателите да замлъкнат. Направил е и някаква маневра, за да намали скоростта на падането. Хеликоптерът е паднал приблизително от триста и петдесет метра върху клоните на дърветата. Това отчасти е смекчило удара, но са се приземили върху страната, където е седял Тайгър.

Всяка дума, която казваше Смайли, беше като нож в сърцето ѝ. Сълзите се стекоха по бузите ѝ. Докато тя беше спала, Тайгър се бе борил за живота си. Това беше повече от ужасно. Някой трябваше да ѝ каже, когато това се бе случило. Тя щеше да бъде до него.

— Има счупени ребра, една ръка и крак. Освен травмата, има и рана на главата. Нашите лекари подозират оток на мозъка, но не са сигурни колко големи са пораженията.

— Заведи ме при него!

— Той не е тук, Зенди. Травмите му бяха тежки и лекарите ни сметнаха, че се нуждае от неврохирург. Ние не разполагаме с такъв. Транспортираха го по въздуха в Центъра по травматология, който се намира на няколко часа от тук. Там той е защитен и се намира под засилена охрана.

— Къде е този център? Искам да отида! — Желанието да бъде до Тайгър надделя над всичко останало. Просто трябваше да го види, за да се увери, че наистина е жив. Вътрешно се разпадаше. — Трябва да бъде при него!

— Колко пъти сте споделяли секс с Тайгър? Ти наистина си разстроена. Не ми отговори. Спала ли си с него?

— Какво значение има? — Искаше да сграбчи и да разтърси мъжа. — Къде, по дяволите, е Тайгър?

Смайли я стисна по-здраво за кръста и се наведе достатъчно, за да се взре в очите ѝ.

— Отговори ми!

— Да! Сега доволен ли си? Къде е Тайгър? Искам да го видя!

Новия вид я пусна и извади мобилния си телефон.

— Колко пъти? Трябва да докладвам веднага.

Зенди зяпна шокирана.

— Какво? Никой не го засяга колко пъти сме спали с Тайгър. Настоявам да ми кажеш къде е той, дявол да го вземе! Искам да го видя.

Смайли си пое дълбоко дъх.

— Тайгър е под усилена охрана както от НСО, така и от човешката работна група, натоварена с неговата защита. Налага се да получи разрешение за теб, Зенди. Не може просто да влезеш в болничната стая и да го видиш. Никога няма да ти позволят да се доближиш до него, без да им се нареди да го направят. Необходимо е да се свържа с Тимбър, който отговаря за Резервата, докато Тайгър е ранен а, той трябва да ти даде разрешение да влезеш. Ще иска да знае до каква степен се е развила връзката ви.

Младата жена избърса очите си.

— Видяхме се още първия ден, в който започнах да работя тук. Прекарахме няколко нощи заедно. Срещаме се. Снощи трябваше да вечерям с него в дома му, но го извикаха в Хоумленд, разбра ли? Каза, че ще ми се обади снощи, но не го направи. — Зенди изхлипа. — Не би могъл, защото му се е случило нещастие. Моля те, Смайли! Трябва непременно да го видя!

Погледът на мъжа се смекчи.

— Ти имаш силни чувства към Тайгър. — Смайли набра номера, като продължи да я наблюдава. — Центърът се намира на няколко часа

път с кола. Може би искаш да си вземеш още един комплект дрехи, докато се справя с този проблем. Ще се опитам да получа възможно най-бързо ескорт за теб. Нямаме друг хеликоптер на разположение.

Зенди бързо се завъртя и хукна обратно в жилището. Ръцете ѝ трепереха силно, когато се втурна в спалнята, за да вземе дрехи. Всичко, от което можеше да избира, бяха къси панталонки, долница и тениски, предоставени ѝ от НСО.

Когато се върна обратно с дрехи в ръка, Смайли точно затвори телефона.

— Тимбър ще се обади на работната група и ще ги предупреди, че отиваш да видиш Тайгър. — Той замълча. — Но ще трябва да почакаш, докато се стъмни — тогава някои от мъжете ще се освободят от задълженията си, за да те придружат от Резервата до болницата, където лекуват Тайгър.

— Не! Искам още сега да отида при него! — Младата жена изгаряше от нетърпение, изпитваше необходимост да стигне при Тайгър колкото е възможно най-бързо.

— Това е най-доброто, което можем да направим.

— Заведи ме при моята кола. Ще отида сама.

Смайли издаде мек, животински звук.

— Не. Да пътуваш сама не е безопасно.

— Изобщо не ме интересува. За нищо на света няма да седя тук цял ден и да чакам някой да отдели време, за да ме придружи. Кажи ми в коя болница е и ме закарай до колата ми!

— Не!

Гневът ѝ пламна.

— Не можеш да ме спреш! Тръгвам. Кажи ми къде е Тайгър, по дяволите! Той е ранен и аз искам да го видя.

— Смайли — прекъсна ги единия от мъжете, — жената иска да отиде. Тя не е затворник. — Мъжът се прокашля и странните му червени очи се впериха в Зенди. — Ще ви придружа до вашата кола. Ще са ви необходими документи за самоличност, заради човешката работна група. Те ще искат да ги видят, за да докажете самоличността си, ако отидете без придружител. — Той подуши. — Не носите аромата на Тайгър.

— Не се намесвай, Ерихон.

Едрият мъж имаше черна коса, сплетена на дълга черна плитка. Той изръмжа на Смайли, впил поглед в него.

— Жената е силно развълнувана. И двамата знаем, че ако Тайгър споделя секс с нея, тя трябва да означава много за него. Подуших, че е в топлина и това може би те прави неразумен, но тя иска да отиде. — Ерихон се поколеба. — Тя може да е дребна, но се обзалагам, че не би искал да я разгневиш. Жените знаят как да си го върнат. — Новия вид пристъпи по-близо и протегна ръка на Зенди. — Ще ви придружа до вашия автомобил. Имате ли карта за самоличност? Ще ви я поискат.

— В чантата ми е — отвърна младата жена с благодарност, докато го хващаше подръка. Очите му бяха толкова странни, че тя не можа да се сдържи и погледна още един път в тях. Мъжът се смути.

— Аз съм примат, също като Смайли, но тези черти са по-ясно изразени при мен. Ние сме много малко. — Той я дръпна да вървят. — Вероятно преди не сте виждали очи, подобни на моите. Когато се срещам с хората, те доста често се взират в мен.

— Очите ви наистина са хубави.

Той изсумтя.

— Може би страшни, но не и привлекателни. — Помогна ѝ да се качи в джипа.

Младата жена погледна към Смайли и видя колко нещастен изглеждаше Новия вид със силно смръщената си физиономия. Ескортът ѝ се качи зад волана, запали двигателя и веднага потегли.

— Смайли много се интересува от вас. И доста често говори за вас. Но също даде да се разбере, че сте отхвърлили предложението му. Не се чувствайте виновна за това.

— Точно сега единственото, което чувствам, е страх и тревога. Тайгър ще се оправи ли?

— Той е силен мъж и се намира в способните ръце на добри специалисти. Ние се възстановяваме бързо, много по-бързо от нормалните човешки същества. Така сме създадени и благодарение на това Тайгър успя да оцелее през всичките тези часове. Обзалагам се на едноседмичната ми порция от сметанови сладкиши, че той ще живее.

Зенди се вторачи в Новия вид. Той се усмихна, без да отвлича вниманието си от пътя.

— Чувствам, че ме гледате. Имам слабост към сметановите сладкиши и не мога да се откажа с лека ръка от тях, нито да ги залагам,

без да съм сигурен, че съм прав. — Ерихон се засмя. — И не, бананът не е любимата ми храна. Предпочитам шоколад и кокос.

Зенди оцени опита му да се пошегува и уверението му, че Тайгър ще живее. Той ѝ даде името на болницата и ѝ каза да попита за Треј Робъртс, когато пристигне там.

— Треј Робъртс е начело на човешката работна група, която защитава Тайгър. Той ще ви поиска документи за самоличност. Не забравяйте това.

— Няма.

Новия вид я закара до източната порта и спря.

— Ще поръчам на двама офицери да ви съпровождат по шосето до главния път. Не искам да рискуваме да ви нападнат. — Той скочи от джипа. — Качвайте се в колата си. Аз ще уредя всичко.

— Много ви благодаря!

Мъжът наклони глава и я погледна с тези странни, но привлекателни очи.

— Надявам се, че вашето присъствие ще помогне на Тайгър да се излекува по-бързо. — Той обходи с поглед тялото ѝ. — Само като ви види и ще получи мотивация да се възстанови бързо-бързо. — На устните му заигра лека усмивка. — Ние дори се шегуваме, че ароматът на жена в топлина може да ни накара да направим и невъзможното. Вие му мислите само доброто.

Зенди хареса този мъж. Той се отдалечи, за да разговаря с офицерите, които охраняваха. Двама от тежковъоръжените слязоха от стената и се качиха в джипа. Тя ги последва няколко километра, докато те не свърнаха встрани на пътя. Мъжете ѝ махнаха да мине покрай тях, когато се увериха, че никой не дебне в гористата местност, търсейки лесна плячка.

Мислено благодарейки на офицерите, Зенди ускори, за да се прибере по-бързо в къщи. Трябваше да разпечата карта на маршрута и да вземе някои от собствените си дрехи. Все още не познаваше района и съжаляваше, че няма навигация в колата. Парите винаги бяха проблем, а това беше разход, без който можеше да мине. Виждайки къщата си след толкова много дни отсъствие, младата жена осъзна, че не ѝ е липсвала много.

Къщата с две спални беше в ценовия диапазон, който Зенди можеше да си позволи. Ето защо беше избрала това жилище, а не

защото ѝ хареса. Отключи входната врата, прекрачи пощата на пода, натрупала се в дните на нейното отсъствие и отиде до бюрото си. Включи лаптопа и влезе в спалнята. Само след минута беше облечена в удобни дънки и тениска и приготви малък сак с необходими неща за едно пренощуване.

Отне ѝ още минута да разбере как да стигне до болницата, в която беше Тайгър и да разпечата маршрута. Грабна сака и излезе от къщата. Искеше да стигне възможно най-скоро. Тревогата я разяждаше отвътре и не я оставяше на спокойствие. Наистина ли с Тайгър всичко бе наред? Ерихон изглеждаше толкова сигурен и това помогна на Зенди да запази спокойствие през следващите няколко часа, докато шофираше.

* * *

Жената на рецепцията в приемната я гледаше безучастно, когато Зенди поиска да говори с Трей Робъртс.

— Не познавам такъв.

Зенди понижи гласа си до шепот.

— Той отговаря за безопасността на един от пациентите. Нощес е бил докаран мъж от Новите видове. Неговото име е Тайгър и може би е записан с фамилията Норт.

Жената присви очи подозрително.

— Нямаме пациенти от Новите видове.

— Напротив, имате! — настоя Зенди. Извади от чантата шофьорската си книжка и я плесна върху плота пред жената. — Обадете се на екипа по сигурността и им кажете, че съм тук. Те ме очакват.

Жената протегна ръка, взе документа за самоличност, прочете го внимателно, преди да се огледа наляво-надясно. Гласът ѝ прозвуча съвсем ниско.

— Никой не трябва да знае, че той е тук. Пресата ще плъзне из цялата болница. Седнете, докато се обадя.

— Благодаря!

Зенди седна, но беше нервна и притеснена. След няколко минути тя видя как един висок и як мъж, облечен в дънки и сива памучна риза

с дълъг ръкав приближи до рецепцията. Жената, с която бе разговаряла, му подаде шофьорската книжка и посочи към нея. Зенди се изправи, когато мъжът я погледна.

— Зенди Гордън? — Мъжът ѝ върна документа. — Аз съм Трей Робъртс. Моля, последвайте ме!

Когато вратите на асансьора се затвориха, вълнението и тревогата я завладяха с нова сила.

— Как е Тайгър?

Внезапно Трей се размърда и прокара ръце по тялото ѝ.

— Съжалявам, но трябва да ви претърся!

Тя не се възпротиви.

— Тайгър добре ли е? Какво е състоянието му? Казаха ми, че има множество фрактури и травма на главата.

Мъжът я обърна, за да опипа и гърба ѝ.

— Аз ще ви заведа при екипа на НСО. Там ще отговорят на вашите въпроси. Чиста сте. — Трей я освободи и протегна ръка. — Дайте ми чантата и сака си. Трябва да претърся и тях.

Зенди веднага му подаде това, което той искаше. Вратите се отвориха и те слязоха на осмия етаж. Трей посочи двамата мъже, облечени също като него — тези мускулести момчета, така или иначе, се открояваха сред болничната обстановка.

— Отидете при тях. Аз трябва да претърся багажа ви тук.

Зенди последва мъжете по коридора до една стая. Двама огромни Нови Видове чакаха вътре. Те носеха дънки и тениски и се намръщиха, когато пазачите я оставиха сама с тях и затвориха вратата зад гърба ѝ.

— Аз съм Бестиал — каза чернокосият гигант. — А това е Джейдид. Ти си Зенди Гордън. — Той подуши въздуха, обиколи я, оглеждайки подробно всеки сантиметър от тялото ѝ и се вгледа в очите ѝ, когато спря пред нея. — Не миришеш на Тайгър и силно се съмнявам в твоята история. Той не си пада по човешките жени.

Чернокосият Нов вид с яркозелени очи изръмжа тихо към другаря си.

— Бъди мил, Бестиал! Това не е изключено. Тя е привлекателна. Възможно е да казва истината.

— Не вярвам. — Тъмните очи на другия се присвиха. — Докажи го, жено!

— Как да го направи? Тайгър е в безсъзнание. Тя не мирише на него. — Джейдид кръстоса ръце пред гърдите си. — Мъжът от нашите, който се обади за нея, изглежда й вярва. Той я познава. И ние сме длъжни да му се доверим.

— Тя няма да приближи до Тайгър! — Бестиал блокира пътя ѝ, беше категоричен.

Раздразнение и гняв се надигнаха в Зенди. Тя пристъпи по-близо до двамата, хвана тениската си за деколтето, дръпна материята настрани толкова, колкото да открие рамото отзад и отметна косата си. Драскотините и следите от зъбите на Тайгър не можеха да бъдат пропуснати.

— Това достатъчно ли ти е като доказателство, че казвам истината? Тези белези са ми от Тайгър. — Тя предизвикателно изгледа по-високия. — Можете да изпратите някого в жилището ми в Резервата да подуши леглото ми. В него Тайгър спа с мен. Там няма камериерки, а и аз нямах време да изпера чаршафите.

Шокиран, Бестиал окръгли очи, докато се взираше в наранената ѝ кожа.

— Ти си негова половинка! Защо не каза веднага?

— Ние не сме свързани. — Зенди пусна тениската. — Тайгър не искаше да ме хапе. Не бих показала на никой тези белези, тъй като той ме предупреди за подобни предположения от страна на онези, които ги видят. — Пристъпи още по-близо. — Той в стаята зад теб ли е? Ако е така, моля те, отдръпни се! Изминах дълъг път и няма да си тръгна, докато не се уверя, че е наред. — Стисна юмруци отстрани и беше готова да се бие, ако е необходимо. — Може да си много по-едър от мен, но аз съм решена на всичко.

Бестиал отвори уста, но Джейдид беше този, който проговори:

— На твое място бих се отдръпнал.

Едрият мъж отстъпи назад и отвори вратата. Зенди влезе в болничната стая и фигурата на леглото веднага привлече цялото ѝ внимание. Сълзи заслепиха очите ѝ, когато видя колко блед беше Тайгър. Превръзка покриваше по-голяма част от дългата му, многоцветна коса. На бузата му тъмнееше синина. Погледът ѝ се спусна върху голите му гърди, където бяха прикрепени кабели, свързани с монитори. Лявата му ръка и кракът му бяха гипсирани,

гръдният му кош — увит в бинтове и навсякъде се виждаха прорезни рани и драскотини.

— О, Боже! — Краката ѝ се подкосиха, но тя успя да стигне до леглото. С трепереща ръката нежно докосна свободно от рани място върху рамото на Тайгър. — Колко е зле? — Горещи сълзи се стичаха по бузите ѝ. — Ще се оправи ли?

— Даваме му специални лекарства, предназначени да ни лекуват по-бързо. Той още не се е събудил. — Джейдид приближи до нея. — Имаше вътрешни наранявания, девет фрактури и оток на мозъка. Но започна да се възстановява. Кръвното му налягане се стабилизира и костите зарастват.

Младата жена кимна.

— Както казах, даваме му специални лекарства, които успяхме да възстановим от оцелелите файлове на Мерикъл. Фрактурите не са много тежки. Нашите кости имат предимството да зарастват бързо, а с тези лекарства, процесът ще отнеме само няколко дни. Има късмет, че няма открити фрактури.

— Ами отока в мозъка му? — Пръстите ѝ погалиха брадичката на Тайгър. — Лекарствата ще помогнат ли и за него?

— Така мислим. Преди два часа му правиха скенер на главата. Лекарите казаха, че няма кръвене и не събира течност. Отокът е започнал да намалява. Дори не трябва да го оперират. Сега остава да чакаме да се събуди, за да разберем дали има някакви увреждания. Докторите казаха, че той има много по-големи шансове, отколкото ако беше човек, а състоянието му е забележително, като се имат предвид нараняванията му.

Зенди се наведе и погали свободните от превръзката кичури върху челото на Тайгър.

— Тайгър? Аз съм тук. Чуваш ли ме? Трябва да оздравееш заради мен. Ще остана с теб.

— Не, не, няма да останеш.

Зенди се обърна и погледна към Бестиал.

— Няма да го оставя!

— Лекарствата, които му дават, имат сериозен страничен ефект. Не е безопасно да останеш в тази стая. Затова двамата с Джейдид сме тук. Тайгър може да стане много агресивен, ако се събуди.

— Той няма да ме нарани. — Зенди вярваше в това.

Джейдид се поколеба.

— От тези лекарства нашият вид става сексуално агресивен и склонен да се бие без причина. Тъй като Тайгър е тежко ранен, той получи голяма доза. Може да те нарани, без дори да го осъзнава. Може да се събуди от аромата на твоя топлинен цикъл и да те насили да правите секс. Той няма да го иска, но миризмата може да го лиши от здрав разум.

Зенди внимателно изслуша едрият мъж.

— Ще бъда във възторг, ако той се чувства достатъчно добре, за да иска да прави секс с мен, защото това ще означава, че се възстановява. Не може да насилиш този, който е съгласен.

Бестиал премигна, но после се засмя.

— Чудесно!

— Благодаря ти, че ми позволи да остана!

Той кимна.

— Аз ще седна в ъгъла. Един от нас трябва да остане в тази стая през цялото време, в случай че Тайгър започне да буйства, когато се събуди. Не искаме да убие някой от медицинския персонал. Един от нашите човешки лекари дойде заедно с нас, но тя спи сега.

Зенди се обърна към Тайгър. Той можеше да умре, все още имаше такава вероятност. Трябваше да му каже какво чувства наистина. Може би това щеше да го накара да я зареже от страх, че твърде много се е превързала към него, но поне щеше да знае, че го обича. Младата жена изпита огромно съжаление.

Никакъв страх повече — обеща си безмълвно. Когато Тайгър се събуди — отказваше да мисли за най-лошото — щеше да му признае, че е влюбена в него. Той може и да не изпитва същите чувства, но повече нямаше да се крие зад несигурността. Тяхното бъдеще щеше да бъде в ръцете му. Би могъл да сложи край на разцъфващите им отношения или да ги издигне на следващото ниво.

Когато първоначалният шок премина, Зенди изхлузи обувките си и отново огледа Тайгър, този път по-внимателно. Драскотините и прорезните рани вече бяха завехнали. Синините изглеждаха така, сякаш са получени преди няколко дни, а не нощес. Лекарствата, които му даваха, очевидно действаха чудотворно на Новите видове. Изпита огромна благодарност за това. Те увеличаваха шансовете за оцеляване на мъжа, когото обичаше.

— Тайгър е силен — заяви Джейдид.

— Да. Знам. — По бузите ѝ отново се застичаха сълзи. — Той няма да ме подведе.

Зенди се стараяше да не обръща внимание на двамата мъже, които следяха всяко нейно движение, докато галеше и тихо говореше на Тайгър. Може би не ѝ вярваха или им се виждаше странно, че човек може да се държи по този начин с Нов вид, но тя нямаше да им позволи да я спрат да направи това, което искаше.

В един момент отиде в банята, намокри една кърпа и започна да почиства кръвта по кожата му.

— Това е работа на медицинските сестри, те ще го направят — обади се Бестиал от мястото си в ъгъла.

Младата жена изобщо не му обърна внимание и продължи да почиства нежно ръцете и гърдите на Тайгър.

Тя трябваше да прави нещо, за да се чувства така, сякаш му помага.

ГЛАВА 16

Зенди се събуди от нежното докосване на Джейдид по рамото ѝ. Макар да беше поспала, свита в едно кресло до леглото на Тайгър, все още се чувстваше уморена. Тя вдигна поглед и срещна яркозелените очи на Новия вид.

— Ще ти поръчам закуска. Трябва да вземеш душ, докато храната пристигне.

— Благодаря! — Погледът ѝ се насочи към Тайгър. Дланта ѝ лежеше на гърдите му, които се повдигаха и спускаха с всеки поет дъх. Раните изглеждаха почти излекувани, а натъртванията по-малко забележими. — Тайгър изглежда по-добре.

— Лекарствата действат. Ще се чувстваме по-уверени, когато се събуди и говори с нас.

— И аз се тревожа за това — призна младата жена.

Джейдид отдръпна ръка от рамото ѝ и отстъпи назад.

— Бестиал разговаря с работната група. Ще се справиш ли, ако те оставя само за няколко минути сама? Карат ме да попълвам заявки за храната ни в стаята на сестрите. — Той завъртя очи. — Това е глупаво човешко правило.

Изражението му предизвика усмивка на лицето ѝ. Джейдид беше красив мъж, но изглеждаше твърде строг.

— Да. Много ни бива да създаваме глупави правила. Няма проблем, ще се оправя.

— Той може да се събуди. Викай, ако го направи. Нямаме представа в какво психическо състояние ще бъде.

— Вече поне десетина пъти ме предупреди, че медикаментите могат да го накарат да буйства. И аз всеки път те уверявам, че той няма да ме нарани.

— Просто викай, ако се събуди.

— Така и ще направя.

Когато Новия вид излезе и я остави сама, Зенди стана и се протегна — крайниците ѝ бяха изтръпнали от спането в неудобно

положение. Цветът на Тайгър изглеждаше по-добър, тя се наведе над него и го целуна по бузата.

— Събуди се за мен, секси! Толкова ми липсваш!

Вратата се отвори и младата жена се изправи. В стаята влезе лекар — когато я видя, се намръщи.

— Здравейте! Аз съм доктор Разнер. — Той се приближи, погледна Тайгър, после мониторите, преди да насочи вниманието си отново към Зенди. — За коя агенция работите?

— Агенция? — Нямахте представа за какво говори този човек.

— Медицинските сестри казаха, че дежурите до леглото му от вчера. Изкъпали сте го и бдите над него, откакто сте пристигнала. Никой не знае от коя агенция сте била наета и това малко ме тревожи. Получихте ли разрешение да работите тук? Това не е частен дом. Вие дипломирана сестра ли сте? Сертифицирана, професионална медицинска сестра?

— Не съм медицинска сестра. — От липсата на нормален сън Зенди все още разсъждаваше бавно.

— Лекар? В коя област на медицината?

— И лекар не съм. Тук съм заради Тайгър.

По-възрастният мъж бутна очилата нагоре по носа си и се намръщи.

— Каква сте му?

Тя се поколеба.

— Неговата приятелка.

Изражението на лекаря веднага се промени. Неодобрение изкриви чертите му и той я прониза с леден поглед.

— Засрамете се! — тихо я обвини.

— Моля? — Беше шокирана от думите му.

— Вашите родители не са ли ви научили кое е правилно и кое грешно? Отвратително е хората да имат сексуален контакт с животни. Това е извратено, млада госпожице! Тази болница разполага с отлично психиатрично отделение. Трябва да отидете незабавно да се консултирате, за да получите необходимото лечение. Вие сте привлекателна млада дама, която няма нужда да се забърква с това нещо тук.

След това словесно нападение на Зенди ѝ трябваша няколко секунди, за да дойде на себе си от изненадата и да осъзнае обидите,

които бе изрекъл този човек.

— Как смеете да ми говорите по този начин?! — Ръцете ѝ се свиха в юмруци от желанието да удари доктора. — Защо не отидете да намерите друг лекар, който да извади главата от задника ви?!

— Какво казахте? — изломоти мъжът.

— Чухте ме. Как смеете да ми говорите по този начин за Тайгър?! Той е много по-добър човек, отколкото вие ще бъдете някога. Вие сте предубеден неудачник. Всеки ден на работата си се занимавам с писма, бълващи омраза и глупости от такива задници като вас. Учили ли сте в медицинско училище? Нека да позная. Случайно да е било училище за лекари без мозък? А къде правихте специализация? В анонимни задници?

Разнер стисна юмруци.

— Махай се от тук, преди да съм извикал охраната! Забранено ти е да припарваш до този пациент, както и на територията на цялата болница!

— Майната ти! — Тя му показва среден пръст. — Ти си този, който ще се махне от тук! И повече не докосвай Тайгър! Искам друг лекар да се грижи за него. Няма да ти позволя да се приближиш до него за нищо на света. — Спомни си, че НСО имаше някъде тук в болницата своя лекарка, която спеше, когато тя бе пристигнала. — Настоявам лекарката на НСО да дойде веднага!

— Охрана! — извика докторът.

На секундата в стаята се втурнаха Джейдид и Трей Робъртс. И двамата веднага се насочиха към Тайгър, вероятно очаквайки да е буден и да буйства. Зенди се премести и блокира пътя на лекаря, когато се опита да приближи до леглото на Тайгър.

— Махай се от него!

— Изведете я от тук! — нареди Разнер.

— Само през трупа ми! — заплаши младата жена.

— Какво, по дяволите, става тук? — Трей Робъртс пристъпи по-близо и погледна първо единия, после другия.

— Той е отстранен! — каза Зенди. — Не го искам близо до Тайгър никога повече!

— Това е моята болница. Махнете я оттук! — Докторът се втренчи в Трей. — Искам нашите служители от охраната да дойдат тук и веднага да я изведат от болницата.

— Този боклук ми изнесе цяла лекция колко е извратено да имаш контакти с животни и нарече Тайгър „нещо“. — Зенди заплашително пристъпи по-близо до лекаря, готова да го удари. Беше много ядосана. — Тайгър е чудесен мъж, а ти не заслужаваш да дишаш един и същи въздух с него!

Джейдид изръмжа. В този момент в стаята се втурнаха Бестиал и друг член на работната група.

— Какво става? — Бестиал погледна към Тайгър. — Събуди ли се?

Джейдид бавно се раздвижи, хвана Зенди през кръста и я отдалечи от лекаря. Младата жена не се възпротиви, но продължи да изгаря с поглед по-възрастния мъж. Огромният Нов вид, който я държеше, изръмжа отново, но този път по-дълбоко и по-силно. Заплашителният звук я накара да обърне глава и да се взре в лицето му. Острите зъби на Вида се показваха, докато гледаше доктора със същия гняв, който и тя изпитваше.

— Излезте, доктор Разнер! — настоя Джейдид. — Нямате повече работа тук. Вече няма да се грижите за нашия човек.

— Това е моята болница!

Трей Робъртс пристъпи между лекаря и Джейдид, който все още държеше Зенди пред себе си.

— Излезте, доктор Разнер! Вие сте отстранен!

— Не можете да го направите.

— Напротив, мога — възрази Трей. — В списъка ми с бързо набиране имам администратора на тази болница. — Той извади мобилния си телефон. — Тя ни увери, че Тайгър ще получи най-добрите грижи, а ние — пълно съдействие за всичко, от което се нуждаем. — Трей пристъпи към по-възрастния мъж, изтласка го с едрото си тяло и го погледна от височината на боя си. — А аз имам нужда да се махнеш отгук, преди да съм загубил търпение. Тайгър е мой приятел, а не „нещо“ и единственото животно, за което трябва да се тревожиш, това съм аз. В момента имам зверски намерения по отношение на глупавия ти задник.

Разнер пребледня и отстъпи назад. Бестиал изръмжа, показвайки на ужасения лекар острите си кучешки зъби и Зенди видя как идиотът избяга от стаята. Трей пхна телефона в джоба си и се обърна към Джейдид.

— Мина добре, не мислиш ли? Май подмокри гащите?

— Не е.

— Жалко! — Погледът на Трей се насочи към Зенди. — Добре ли си?

Когато младата жена кимна, той погледна към Бестиал.

— Надявам се да кажеш на Джъстис, когато му събщиш за този инцидент, да се застъпи за мен пред Тим, за да не ми скрита задника. Ще отида да си поговоря задушевно с администратора, преди онзи идиот да ѝ се обади и да се оплаче, че го обиждаме. — Той се засмя. — Мисля, че се справихме отлично. Минахме без кръвопролитие — каза и излезе от стаята.

Бестиал въздъхна и погледна Зенди.

— Какво пропуснах?

— Той е против Видовете — отвърна вместо нея Джейдид. — Обиди жената на Тайгър за това, че е с него.

— Ясно. Ще се обадя в Хоумленд, за да съобщя за случилото се. — Обърна се и напусна стаята.

Ръцете на Джейдид освободиха кръста на Зенди и тя се обърна с лице към него.

— Благодаря ти!

— Имаш късмет, че хората са искрени в омразата си спрямо теб. Този същият лекар беше дежурен, когато докараха Тайгър. Той го прегледа, но изобщо не показва отвращението си към нашия вид. Може да е навредил на Тайгър и да не е направил всичко възможно, за да го излекува, без ние да знаем за това.

— Не мога да повярвам, че той изрече всичките тези глупости.

Новия вид въздъхна шумно.

— Свиквай, Зенди. Ти си с един от нас и за съжаление това върви в комплект. Сигурен съм, че си знаела, че няма да е лесно, когато си решила да бъдеш с Тайгър.

— В действителност не съм мислила много по въпроса. Обстоятелствата при нас са малко странни.

— Поговори с мен, разкажи ми как се срещнахте двамата. — Мъжът зае мястото в ъгъла.

— Предпочитам да пропусна тази част.

Джейдид присви очи, наблюдавайки я внимателно.

— Това е доста смущаваща история, която не бих искала да споделям.

— От колко време се срещате?

— Не много отдавна. — Зенди приближи до леглото на Тайгър и се загледа в него, вместо в мъжа, който искаше да получи информация от нея.

— Ти си в период на топлина. Помолих един от членовете на човешката работна група да купи нещо, което да скрие аромата ти.

Думите му я накараха да погледне Новия вид и тя се изчерви.

— Съжалявам! — Не знаеше какво друго да каже. Все още ѝ изглеждаше странно, че те могат да подушат овулацията ѝ.

— Това е един много приятен аромат. — Той се усмихна. — И точно в това е проблемът, затова помолих да ти донесат нещо. Тайгър каза ли ти как да скриеш тази миризма? Мога да ти обясня, ако е необходимо? Аз съм член на Съвета и съм свикнал да разказвам на хората за особеностите на Новите видове.

— Не. Крийк ме просвети по въпроса.

— Мъжът, когото помолих да купи нещата за теб, беше много разстроен от молбата ми. И той се изчерви също като теб. Никога няма да разбере защо това предизвиква такава реакция у хората.

— Е, ами помолил си го да ми купи превръзки. — Младата жена се засмя. — Моите бивши съпрузи никога не биха направили това за мен.

— Била си омъжена? — Новия вид се намръщи.

— Два пъти. И два пъти разведена.

— Значи не можеш да бъдеш предана на един мъж. Тайгър ми е приятел. И него ли мислиш да напуснеш?

Зенди опита да не му се обижда, тъй като той беше Нов вид, а те бяха известни със своята праволинейност.

— Първият ми съпруг ми изневеряваше с други жени. Вторият се оказа безделник. И преди да ме попиташ, не, той не живееше по улиците. Просто не търсеше работа и искаше аз да го храня и да плащам за всичко. Доста бързо се уморих от това. Също така ми изневеряваше с една съседка. Винаги съм им била вярна, но това не беше взаимно. Просто нямам късмет, когато става въпрос за мъже.

Изражението му се смекчи.

— Разбирам. Те са злоупотребили с твоето доверие и не са били достойни половинки. — Погледът му се насочи към Тайгър, преди да срещне отново нейния. — Тайгър се е закълел никога да не си вземе половинка.

— Знам. И това още един път доказва моя лош късмет с мъжете. Винаги избирам онези, които няма да са дълго с мен.

— Наблюдавам те как се отнасяш с него още от първия момент на запознанството ни. Ти имаш дълбоки чувства към Тайгър. Той знае ли, че го обичаш?

Зенди нямаше намерение да отрича истината.

— Не. Той съвсем ясно заяви, че не търси дълготрайна връзка и аз уважавам тази негова позиция. Аз също не търсех любов, след като се изгорих два пъти. Сега съжалявам, че не му признах чувствата си.

— Тайгър ще оцелее. Той е силен мъж.

— Надявам се. — Горещи сълзи напълниха очите ѝ и тя примигна, за да ги задържи. — Ще отида да се изкъпя. Ти ще останеш при него, нали? Не искам да е сам.

— Имаме на разположение още една стая в съседство, в която аз и Бестиал спим. Тя има самостоятелна баня. Използвай я. Чантите ти са вече там, в ъгъла.

— Благодаря! — Погледна още един път Тайгър, преди да прекоси стаята. Беше отворила вратата, когато Джейдид отново заговори.

— Зенди?

— Да? — Младата жена се обърна към него.

— Моля те, ела тук!

— Защо? — Нервността отново стегна стомаха ѝ на възел.

— Любопитен съм. Няма да ти навредя. Бих искал да видя тези ухапвания отново. Моля те!

Тя можеше и да му откаже, разбира се, но Джейдид бе застанал на нейна страна в спора с доктор Разнер. Приблужи до него и той се изправи. Ръцете му бяха нежни, когато повдигна косата ѝ и издърпа деколтето на тениската, за да оголи задната част на рамото ѝ.

— Виждам две различни ухапвания. — Новия вид замълча за миг. — Направени са по различно време. Ти ли помоли Тайгър да те ухапе?

— Не.

— Ти си малка жена, а ние сме силни. Да не би да те е ухапал случайно, защото е бил прекалено груб по време на секс, и ти си се опитала да избягаш?

— Не.

— За някой, който не иска половинка, Тайгър изпитва изключително силно чувство за собственост спрямо теб. — Той пусна тениската ѝ и се отдръпна. — Да те е ухапал някъде другаде?

Зенди поклати глава.

— Обикновено не хапем жените по време на секс, освен ако не се опитат да избягат. Захапваме ги със зъби, за да ги държим на място по време на най-страстните мигове. Това е инстинкт — да гарантираме завършването на секса след определен момент. Единствената друга възможност, когато мъжете хапят една жена, това е, когато искат да покажат, че тя е тяхна собственост. Желанието да я притежават напълно, дори да опитат вкуса на кръвта ѝ върху езика си. Маркирането по тази причина е много рядко. Това е черта, която открихме при мъжете, които искат да направят жената своя половинка. Тайгър те е ухапал два пъти — единият от тези белези е достатъчно дълбок, за да се приеме като маркиране. Това е траен знак, който предупреждава другите мъже, когато го видят. Те ще знаят, че има мъж, който ще ги убие, ако правят секс с теб.

— Тайгър каза, че просто е загубил контрол. Не е искал да го направи. Придаваш твърде голямо значение на това.

— Аз те обучавам, Зенди. Не ме интересува какво е казал той. Видовете говорят със своите действия. Тези ухапвания ме уверяват, че моят приятел няма така лесно да ти позволи да напуснеш живота му. Помисли за това, докато се възстановява. Той може и да не желае половинка, ти може и да не искаш друг мъж, но и двамата изпитвате много силни чувства един към друг.

Младата жена кимна, в сърцето ѝ пламна надеждата, че може би и Тайгър ще се влюби в нея.

— Ще си взема набързо един душ.

— Отивай. — Джейдид седна отново на мястото си. — Скоро ще донесат закуската.

В другата стая нямаше никой, но имаше четири легла, очевидно използвани от охраната на Тайгър. Чантите ѝ бяха спретнато подредени в един от ъглите и тя влезе в банята, пълна с мръсни кърпи.

Чистите лежаха акуратно сгънати, но използваните бяха захвърлени на купчина по пода. Зенди затвори вратата и я заключи.

Душът беше удоволствие след тежката нощ, която прекара свита на стола до леглото на Тайгър. Думите на Джейдид се бяха врязали дълбоко в съзнанието ѝ. Мисълта, че Тайгър искаше да се свърже с нея, не я плашеше. Нямаше да е лесно да каже на семейството си, но беше готова да се справи с тях. След двата ѝ развода те щяха да се отнесат подозрително към всеки мъж, в който се влюбеше.

Това щеше да промени целия ѝ живот, но Тайгър си заслужаваше. Щеше да се наложи да останат да живеят на територията на НСО — тя обичаше хората, които живееха там, и нямаше да ѝ е мъчно за къщата. Беше свързана с нея само чрез ипотечните вноски. Тайгър беше мъж за милиони и си струваше да поеме риска заради него.

Зенди бързо се изсуши, облече се и върна чантите си на мястото им в ъгъла. Когато влезе в стаята на Тайгър, Бестиал беше сменил Джейдид на поста. Новия вид закусваше, но веднага вдигна поглед към нея.

— Къпала си се.

— Да. — Тя приближи до леглото на Тайгър. Цветът на кожата му се беше подобрил и драскотините бяха изчезнали. Зенди остана изумена колко по-добре изглеждаше само за двайсет и четири часа. — Ефектът от тези лекарства е просто поразителен.

— Мерикъл направи много лоши неща, но разработи отлични фармацевтични продукти. Искаше да намери начин да ни излекува бързо след страданията, които ни причиняваше. Болните обекти за тестване не бяха полезни за нея.

Думите му отрезвиха нейната благодарност. Тя протегна ръка, за да погали бузата на Тайгър. Носът му потрепери, когато върховете на пръстите ѝ проследиха челюстта му и устата му се стегна. Сърцето ѝ подскочи от вълнение и тя се наведе по-близо до него.

— Тайгър? Чуваш ли ме? — Без да отделя очи от лицето му, се обърна към Бестиал. — Той помръдна!

Столтът изскърца и Новият вид заобиколи от другата страна на леглото.

— Говори с него — насърчи я той. — Аз съм тук, в случай че се събуди и започне да буйства. Ако стане така, бързо излез, аз ще се

оправя сам с него.

— Тайгър, моля те, отвори очи! Аз съм Зенди. Тук при теб съм. Върни се при мен! Хайде, отвори красивите си очи заради мен!

Ръката му се раздвижи и Зенди я хвана, стисна я леко. Брадичката му се повдигна, когато главата му се обърна на една страна, сякаш я търсеше.

— Събуди се за мен! — настоя тя. — Тайгър?

Клепачите му се повдигнаха и той се втренчи в нея, изглеждаше объркан. Езикът му се подаде и облиза устните.

— Зенди?

— Да! — Зенди много се зарадва. Той беше буден и я позна. Бе излязъл от коматозния си сън и тя едва сдържаше сълзите от щастие. — Тук съм. Ще се справиш.

Изведнъж изражението му се промени, стана сурово. Измъкна ръката си от нейната и от устата му излезе злобно ръмжене.

— Махни се от мен! — Отдръпна се от нея, сякаш докосването ѝ го беше изгорило. — Махай се! Не мога да имам половинка. Стой далече от мен! Ти не си безопасна!

Ужасена и наранена, Зенди погледна към Бестиал. Той изглеждаше също толкова изумен от реакцията на Тайгър спрямо нея. Новия вид погледна надолу към другаря си.

— Тайгър, ти си в болница. Със Зенди всичко е наред. Ти...

— Махни я от тук! — Тайгър посегна, сграбчи приятеля си за ризата и отново изръмжа. — Махни я от мен! Никога повече не искам да я видя! Няма да я взема за половинка. Никога!

— Тайгър! — изръмжа Бестиал.

Сърцето му биеше толкова бързо, че алармата, закачена за него, започна да пиука предупредително. Тайгър обърна глава и изрева:

— Човеците са врагове! Те нападат без причина и е невъзможно да бъдеш в безопасност. Махни се от мен! — изрева той и се опита да стане от леглото.

— Лягай обратно! — Бестиал се хвърли напред с цялото си тяло, за да задържи ранения си приятел. — Зенди, викай помощ!

Младата жена се олюля и отстъпи назад, ужасена, че Тайгър я обвиняваше за това, което му се беше случило. Той се бореше с Бестиал и обърна глава, за да я погледне. На лицето му се изписа първична ярост и от устата му се изтръгна още един рев. Вратата зад

нея се отвори с трясък, когато Джейдид и двама членове на човешкия екип се втурнаха вътре.

— Обадете се на доктор Алисън! — крещеше Бестиал. — Кажете й, че трябва да го успокоим.

— Махнете я от мен! — изръмжа Тайгър. — Тя не е безопасна! Врагът е навсякъде. Никога няма да те взема за половинка! Изобщо не трябваше да те докосвам! Махай се от мен!

Зенди бързо се обърна и избяга от стаята. Нейното присъствие караше Тайгър да подивява. Чантите й все още бяха в другата стая и тя ги грабна. Обувките й останаха до леглото на Тайгър, но тя нямаше да се върне там, за да си ги вземе. Пристъпвайки боса в коридора, тя чу поредния рев. Сестри и лекари тичаха към стаята на Тайгър.

Младата жена влезе в асансьора, плачейки. Всичко между нея и Тайгър беше приключило. Той дори съжаляваше, че изобщо я бе докосвал. Тези му думи все още звучаха в ушите й. Това я опустоши. А се надяваше, че той я обича и ще иска нещо сериозно. Беше поискал от своя приятел да я изхвърли от стаята.

Когато стигна до колата си, Зенди се и избухна в плач. Тайгър щеше да живее, но вече нямаше да бъде част от живота й. Това разкъсваше сърцето й. Най-накрая успя да се вземе в ръце, плати за паркинга и започна дългото пътуване към дома. Може и да се нуждаеше от работата в НСО, но нямаше да се върне там, докато не събереше разбитото си сърце.

* * *

Бестиал погледна свирепо към Тайгър.

— Защо каза всичките тези глупости на Зенди?

— Гледай си работата! — изръмжа Тайгър.

Бестиал му изръмжа в отговор.

— Направи голяма грешка.

Вратата се отвори и доктор Алисън Бейкър влезе в стаята с медицинска чанта в ръка.

— Какво става? Буйства ли?

— Стана му нещо — махна с ръка Джейдид. — Успокойте го.

Лекарката подаде медицинската си чанта на един от членовете на човешкия екип да я държи и извади спринцовка от нея. Щом пристъпи към леглото на Тайгър, той започна да се бори бясно.

— Махнете този човек от мен! Хората не са безопасни!

— Успокойте го! — изсъска Джейдид. — Бийте му инжекцията! Той е силен за някой, който е бил толкова зле ранен. Направете го, преди раните му да се отворят!

Доктор Алисън бързо би инжекцията в бедрото на Тайгър и отскочи назад, защото той започна да се бори с мъжете, които го притискаха здраво към леглото.

— Ще са необходими няколко минути. Не исках да рискувам да му дам голяма доза.

Тайгър дишаше тежко, но съпротивата му беше отслабнала.

— Какво стана с другите? Хеликоптерът ни се разби.

— Ти си пострадал най-лошо. Останалите са живи, но единият от пилотите е претърпял сериозни изгаряния. Лекуват го в отделението за изгаряния — отвърна Бестиал.

— Кажи ми, колко прави две плюс две? — настоя доктор Алисън. — Искам да знам дали имаш мозъчно увреждане.

— Четири — изръмжа Тайгър. — Хванаха ли онзи, който стреля по нас?

— Да — отговори Джейдид, кимайки. — В гората заловихме шестима човешки мъже. Променихме трасето на полетите, така че никой повече да не може да стреля по нас. Хеликоптерът не подлежи на възстановяване. Налага се да ползваме единствено останалия друг през следващите няколко седмици. Поръчахме нов, но от компанията казаха, че това е най-късият срок, за който могат да направят необходимия ни модел.

— Защо, по дяволите, каза всичко това на Зенди? — изръмжа Бестиал.

— Гледай си работата! — озъби му се в отговор Тайгър.

Джейдид го погледна с отвращение.

— Тя седя до теб през цялото време, остави те единствено, за да отиде до банята. Изхвърли един лекар от стаята ти, защото ни нарече животни. Държеше те за ръката.

— Тя те къпа — добави Бестиал. — Говори ти, докато ти спеше, и остана почти без глас. Обясних й колко опасен можеш да бъдеш от

лечебните медикаменти, които ти дадохме, но на нея не ѝ пукаше. Беше сигурна, че няма да я нараниш. Грешала е, нали, Тайгър?

— Зенди не ми принадлежи — изръмжа той.

Бестиал се отдръпна, когато успокоителното започна да действа и Тайгър най-сетне се укроти.

— Аз я искам, щом ти се отказваш. Виждам каква прекрасна половинка ще стане от нея. Не съм глупак, но изглежда, че ти си.

Джейдид изръмжа към Тайгър.

— Аз определено ще я взема. Изглежда твърде силно си си ударил главата, щом си загубил здравия си разум.

Тайгър се опита да стане, но двамата мъже се хвърлиха отгоре му и го притиснаха към леглото. Тайгър изръмжа злобно и опита да се бори, но Бестиал и Джейдид го държаха прикован с цялата си мощ.

— Не трябва да мърдаш от леглото! — изкрещя му Джейдид.

Тайгър отново изрева и оголи зъби, като почти ухапа ръката на приятеля си. Джейдид започна отново да му ръмжи, едва успявайки да избягва остриите му зъби.

— Дръжте го на място — обърна се Бестиал към друг мъж от Новите видове и към един от членовете на човешкия екип. После потърси с поглед доктор Алисън. — Кога най-сетне ще го приспи успокоителното?

— Всяка секунда. Сърдечният му ритъм е висок, а адреналинът от неговата ярост се бори с въздействието на лекарството.

Бестиал се отдръпна от приятеля си, когато тялото на Тайгър се отпусна и очите му се затвориха.

— Много е силен, за някой толкова болен.

— Трябваше да го оставим да стане и да си разбие главата в проклетия под, заради това, което направи със Зенди — изръмжа Джейдид.

— Той я нарани дълбоко — въздъхна Бестиал. — Видях емоционалната болка, която ѝ причини.

— Задник! — изръмжа Джейдид.

Бестиал кимна.

ГЛАВА 17

Паркирала на алеята пред дома си, Зенди продължаваше да седи в колата. Това бяха най-дългите и най-ужасните двадесет и четири часа. Беше научила, че Тайгър е пострадал в катастрофа, а сега го бе загубила. Той беше жив. И това бе всичко, което наистина имаше значение. Сълзите заплашваха отново да потекат, но тя ги преглътна. Сладоледът определено беше начело в списъка с нещата, които можеха да ѝ помогнат.

Тя отключи, отвори входната врата и остана поразена от гледката, която я посрещна. Диванът ѝ беше разкъсан, а пълнежът от възглавничките разпръснат по килима. Масата до него беше на парчета и настолната лампа — счупена. Стените бяха нашарени с нещо червено и носът ѝ веднага долови миризмата на боя и на още нещо отвратително.

— Какво за...

Някой беше разбил и унищожил дома ѝ. В страха си, че този, който го е направил, може да е още там, Зенди отстъпи назад. После се обърна, за да се втурне към съседите и да се обади на полицията, но само успя да ахне и се закова на място. Висок мъж стоеше на прага на верандата. Изглеждаше около трийсет годишен. Лицето му се изкриви, когато се намръщи.

— Здравей, блуднице на Сатаната!

Смисълът на думите му едва достигнаха до мозъка ѝ, когато зад гърба ѝ се чу хрущене на стъкло под подметките на някого, и тя обърна глава, за да погледне отново към вътрешността на къщата си. Двама други мъже, около двайсетгодишни, излязоха от кухнята. Ръцете им бяха изцапани с боя — поне се надяваше, че това е източникът на червеното, а не нещо друго, тъй като много приличаше на кръв. Погледът ѝ веднага се насочи към стените и тя бе сигурна, че неприличните думи, изписани небрежно там, са направени с боя. Поклати глава.

— В портмонето си имам петдесет долара. Вземете ги — Ръцете ѝ трепереха, когато протегна напред чантата си и ключовете за колата. — Вземете и колата. Това са просто неща, които не си струват живота ми. И никога не съм ви виждала — нито вас, нито приятелите ви. Вземете каквото поискате, само не ме наранявайте, моля ви. Кълна се в Бога, че дори няма да се обадя на ченгетата.

Този, който се бе изправил срещу нея, изсумтя шумно.

— Какво знаеш ти за Бог? Не сме тук, за да крадем вещите ти. Дойдохме за теб.

— Защо? — Тялото ѝ се скова от страх.

— Ти работиш в Резервата и помагаш на демоните, дошли на земята.

— Какво? — Объркването беше следващата емоция, която я обхвана.

Непознатият пристъпи напред, принуждавайки я да влезе в къщата и затвори вратата след себе си, като по тоя начин я хвана в капан в унищожената ѝ дневна, заедно с него и двамата му приятели.

— Мислихме, че ти си Джеси Норт, но нашия брат ни каза истинското ти име и адреса ти. Така те намерихме. Той ни даде тази информация, преди демоните да го убият.

— Не може да е мъртъв — прошепна един от двамата мъже зад нея. — Не казвай това, братко Адам.

Зенди погледна към говорещия, който изглеждаше най-младият от групата. Той имаше сериозен проблем с акнето и това я накара да си помисли, че младежът едва е започнал двадесетата си година. Сълзи изпълниха очите ѝ, докато се взираше в него. После обърна поглед към брат Адам, тъй като, изглежда, той беше главният.

— Той така и не се измъкна от това свърталище на злото. Или са го убили, или са почернили душата му. Демоните сеят своето зло в другите. Съжалявам за братовчед ти, братко Бруно! Той даде живота си, за да ни предаде тази грешница. — Откачалникът пред нея се втренчи в лицето ѝ. — Ще се погрижим жертвата му да не е била напразно.

Зенди разбра, че е затънала в големи неприятности. С всяка изминала секунда ужасът я обхващаше все повече и по-силно.

Брат Адам се усмихна — студена, страховита усмивка, която не достигна до тъмните му очи, приковани в нея.

— Тя ще послужи за пример на всички богобоязливи жени, че трябва да стоят далече от тези демони.

Третият мъж се изкикоти зад нея.

— Мисля, че тя ще изглежда добре, когато я приковем към кръста и го запалим пред портите на онова адско място. Това ще бъде показано по целия свят на всички потенциални грешници и ще ги разубеди да не напускат праведния път. Ще се обадим на всички медии да присъстват там, за да станат свидетели на първия ответен удар срещу злото.

Зенди чу достатъчно. Тези тримата бяха тотално изперкали и никакви аргументи не бяха в състояние да ги вразумят. Обходи с поглед стаята, преди да се обърне към мъжа, стоящ пред нея. През ръцете ѝ бяха минали достатъчно писма от религиозни фанатици, за да може да отгатне, че тези са едни от тях.

— Вие сте от църквата „Уудс“? Вашият водач изпраца много писма до НСО. Чела съм ги. — Стрелна поглед из стаята, търсейки път за бягство. — Можем да обсъдим проблемите, които той има с Новите видове.

— Този кретен? — Брат Адам изсумтя. — Не той говори от името на Бог. Ние го правим.

Зенди се втурна към кухнята, за да стигне до задната врата. От гърлото ѝ се изтръгна силен вик, младата жена се надяваше, че някой от съседите ѝ ще я чуе и ще се обади на 911. Бързото ѝ движение изненада мъжете, но се оказа, че там има повече от трима от тях.

Зенди се блъсна в четвърти, когато той изскочи от ъгъла, препречвайки пътя ѝ.

— Хванах те!

Блъсна се толкова силно в него, че отскочи назад и се стовари тежко по задник на пода. Зенди отново изкрещя и се опита да изпълзи надалече. Болка прониза ръката ѝ, когато дланта ѝ попадна върху счупено стъкло от лампата. Нечия ръка я хвана за косата и я изправи на крака. Агонията я накара да изстене.

Този, който я държеше за косата, използва ситуацията, че контролира жената, бутна я напред и я блъсна в стената. От удара в мазилката бузата ѝ пламна от болка. Някой я хвана отзад и изви ръцете ѝ зад гърба. Ръката отново я дръпна за косата и Зенди изпищя, когато нападателят заби лицето ѝ в стената.

— Да се махаме оттук. Някой може да я чуе.

— Докарайте микробуса — нареди брат Адам. Той беше този, който държеше Зенди за косата.

Около гърлото ѝ се обви ръка и я стисна. Зенди започна да се бори, но тялото на противника се наведе напред и я притисна болезнено към стената. Мъжът държеше косата ѝ в единия си юмрук, а в другия — шията ѝ. Тя не можеше да диша, лицето ѝ гореше и Зенди изпадна в паника, когато усети, че се задушаваша.

Опита да се вкопчи в ръката върху гърлото си, но другите мъже я сграбчиха и приковаха ръцете ѝ към стената. Риташе и се съпротивляваше, но не можеше да се освободи. Пред очите ѝ заиграха черни петна, преди всичко да потъне в мрак.

* * *

Тайгър се събуди и се взря в белия таван с множество малки дупчици по него. След това миризмите изпълниха носа му. На човеци, на антисептици и на климатизиран въздух. Сбърчи нос, когато разпозна миризмата на болница, и се помъчи да си спомни как се е озовал тук.

Паметта му бързо върна ужаса, който беше преживял, когато хеликоптерът бе обстрелян от земята и падна. Катастрофата беше жестока, но очевидно той бе оцелял. Обърна глава и се загледа в мъжа, който седеше в ъгъла.

— Как се чувстваш сега? — изръмжа Бестиал. — Чувстваш ли се по-нищожен от копеле?

Тайгър остана шокиран от думите на приятеля си.

— Не беше моя вината, че хеликоптерът се разби. Всички ли оцеляха?

Бестиал кимна мрачно.

— Един от човешките пилоти е в критично състояние, но лекарите казаха, че ще оживее. Той е в отделението по изгаряния. Дадох ти лекарства, разработени от Мерикъл. Имаше множество фрактури и травма на главата. Ще страдаш от болки в продължение на няколко дни, но съдейки по темповете, с които се възстановяваш, утре вечер ще бъдеш наред.

Тайгър се отпусна.

— Моля те, дай ми телефон. Трябва да се обадя.

— Не — изръмжа Бестиал.

— Не? — учуди се Тайгър.

— Не. Не бих направил нищо за теб в този момент. Дори нямаше да съм тук, ако Джъстис не беше наредил на мен и Джейдид да те охраняваме.

— Защо си ми толкова ядосан? Какъв ти е проблемът? — Тайгър изглеждаше объркан.

— Не се преструвай, че не знаеш за моя проблем. Имах предвид точно това, което казах. Ще преследвам жената и ще се обвържа сам с нея. Ти си глупак, Тайгър! Тъп идиот!

— Нямам представа за какво говориш. Жената — коя е тя?

Бестиал изсумтя.

— Тя седеше до леглото ти и се грижеше за теб. Спа свита в едно кресло до леглото ти, само за да държи ръката ти, докато беше в безсъзнание.

— Коя? Колко време бях в безсъзнание? — Тайгър беше в шок.
— Колко съм зле?

— Беше. Казах ти, че лекарствата действат. Имаше счупени кости, но те бързо зарастват. Ръката и кракът ти са добре, но все още не са успели да ти махнат гипса. Имаше тежка травма на главата и лекарите предполагаха, че няма да се събудиш. Казват, че сега си добре, но аз не съм съгласен. Мисля, че имаш сериозно мозъчно увреждане. Загубил си здравия разум.

— Какъв ти е проблемът? Защо си ми толкова ядосан?

— Тя сложи стола до леглото ти, за да може да те гали и докосва, докато спиш. Наблюдавах я как те къпе и се грижи за теб. Почти изгуби гласа си, докато шепнешком те молеше да се събудиш за нея. Не отиде в друга стая, за да спи на легло. О, по дяволите, не! Вместо това тя седеше тук, притеснена за теб.

— Коя?

— Ти знаеш коя. — Бестиал се намръщи.

— Нямам представа за какво говориш. — Тайгър поклати глава озадачен.

— Не си спомняш, че Зенди седеше тук? — Бестиал тихо изруга.

Тайгър се опита да седне, но се задъха от болката в ребрата. Погледът му отчаяно зашари из стаята.

— Къде е Зенди? — Вдиша дълбоко, но усети само болничната миризма. Ароматът на Зенди го нямаше. Новия вид се втрени в приятеля си.

Огромният мъж бавно се изправи и приближи до леглото му.

— Ти я прогони. Каза й много груби думи, докато тя се разплака и избяга.

Очите на Тайгър се разшириха.

— За какво говориш? — Гневът му избухна. — Не бих направил такова нещо. Къде е Зенди?

От гърлото на Бестиал се изтръгна вик, когато сграбчи преградата на леглото.

— Наистина ли не си спомняш как я нападна с думи, преди да поискаш да я изхвърлим от тук?

— Не! — Тайгър отново се опита да седне. — Не бих направил такова нещо!

— Но го направи. — Бестиал го накара да легне. — Престани да се бориш! Трябва да лежиш!

Тайгър впи поглед в приятеля си.

— Къде е Зенди? Не си спомням да съм я видял. Тя беше последното нещо, за което си помислих преди катастрофата. Зенди е в опасност, когато е с мен, и трябва да я защитя от хората, които могат да й навредят.

— Тя пристигна вчера сутринта, след като чула за катастрофата на хеликоптера и поиска да те види. Дори ни показва белезите от твоето ухапване, за да докаже, че е била с теб, защото ни беше трудно да повярваме, че си се замесил с човешка жена. Ти се събуди и я нападна с думи.

— Не бих направил това! — Тайгър имаше лошото усещане, че Бестиал не лъже. — Какво точно казах?

Вратата се отвори и Джейдид влезе вътре.

— Той отново е буден? Трябва ли пак да му даваме успокоително?

— Той твърди, че не си спомня нищо за предишното си събуждане и за Зенди.

— По дяволите! — Джейдид се намръщи и спря до леглото му.
— Честно?

Тайгър се вторачи в другия си приятел и усети как сърцето му се свива в гърдите от страх.

— Какво й казах?

— Изкрещя й, че не искаш половинка и никога няма да я вземеш за такава. Заповяда й да напусне стаята ти. — Джейдид направи пауза.
— Каза, че е твой враг.

Тайгър ги гледаше с широко отворени, невярващи очи.

— Кажи ми, че това е отмъщение за някои от шегите, които съм си правил с вас! Наистина не бих могъл да направя подобно нещо.

Погледът на Бестиал се смекчи.

— Но го направи. Зенди се разплака и бързо-бързо си тръгна от тук. Беше зашеметена от болка и шок. Ти я нарани жестоко. Тя не заслужава това, Тайгър. Зенди те обича. Тя седеше тук, грижеше се за теб, не се отдели от леглото ти нито за секунда. Напуснала е Резервата веднага щом е чула за катастрофата на хеликоптера, шофирала е собствената си кола до тук сама. Смайли се е опитал да я убеди да изчака ескорта, но й казал, че ще трябва да минат няколко часа, докато се освободят мъже, за да я придружат. Тя отказала да чака и трябваше да получи разрешение да може да те види. Зенди те обича и всеки може да го види от начина, по който те гледа. Ти си абсолютен задник, а тя е добра жена. И ще си най-тъпото копеле, ако не я вземеш за половинка.

— Не помня. Аз... — Тайгър беше в шок. — Не бих й казал нищо такова.

— Но го каза. — Бестиал тихо изруга. — Наистина ли не си спомняш?

— Не. Не бих направил това, по дяволите! Не бих изгонил Зенди. Ето защо искам телефон. Трябва да й се обадя.

— Направи го — потвърди и Джейдид. — Накара я да избяга, потънала в сълзи от болка. Трябва да е било от лекарствата. Не знаехме. Просто си помислихме, че си проклет задник, тъй като винаги си изразявал гласно неодобрението си срещу Видовете, които се чифтосват с човеци.

— Преди колко време си тръгна Зенди? — Тайгър почувства как гърдите му се свиват от болка.

— Преди пет часа. Имала е достатъчно време да се върне в Резервата. — Бестиал извади мобилния си телефон. — Ще се обадя и ще ѝ кажа, че лекарствата са виновни за всичко, че те са говорили, а не ти.

— Моля те! — Тайгър кимна.

Бестиал набра номера на Сигурността и се идентифицира.

— Свържи ме с ескорта на Зенди Гордън.

Той се заслуша.

— Сигурен ли си? — Замълча. — Ясно. Когато пристигне, искам незабавно да ме уведомите. — Затвори и мрачно погледна Тайгър. — Изобщо не се е появявала в Резервата.

— Колко далече сме от там?

— Почти три часа път с кола.

— Сигурно е отишла в дома си. — Тайгър изруга тихо. — Дай ми телефона си. — Ще ѝ звънна на мобилния.

Той набра номера, който бе запомнил наизуст, но той даде сигнал свободно, докато се включи гласовата поща.

— Зенди? Тайгър съм. Току-що се събудих и не помня нищо от случилото се преди. Нямам предвид нищо от това, което съм казал. Не бях на себе си. Моля те, малката ми, обади ми се! Номерът, който виждаш, е на Бестиал, обади се на него! — Той затвори.

Бестиал го изглежда.

— Малката ми?

Тайгър се намръщи.

— Май си влюбен, а? — Джейдид се засмя.

— Зенди е всичко, за което мисля, така че — да, влюбен съм.

— Чувството е взаимно. Тази жена те обича много и е напълно посветена на теб. Това беше очевидно. Бе ужасена, че няма да се събудиш и бдеше над теб като твоя половинка. Беше много впечатляващо.

— Зенди е много впечатляваща. — Тайгър се отпусна.

Бестиал внезапно се засмя.

— Но тя може да не ти прости. От нея ще стане чудесна половинка.

— Опитай се да я последваш и ще умреш! — изръмжа Тайгър. — Тя е моя!

— Но ти не си се свързал с нея — посочи Джейдид ухилен.

— Объркан съм — призна Тайгър. — Никога не съм искал половинка, докато не я срещнах. Тя е била наранена от мъжете и аз се опитвах да забавя нещата.

— Ние не действаме по този начин. — Джейдид поклати глава. — Ние вземаме това, което искаме.

— Тайгър прекарва твърде много време с работната група и слуша човешките мъже. Човешките условия сега оказват влияние и върху него. — Бестиал изсумтя.

— Хайде, ухапи ме! — изръмжа Тайгър.

— Ти почти ухапа Джейдид — съобщи Бестиал. — Мисля, че за днес това е достатъчно проливане на кръв.

Тайгър погледна към двамата мъже и видя честност, изписана на лицата им. Не можеше да си спомни как се е нахвърлил на единия от тях.

— Трябва да обясня на Зенди, че не съм искал да кажа това, което съм казал.

Джейдид се облегна на стената и се ухили.

— Тайгър ще си взема половинка.

— А може би не. Тя може да предпочете мен — подразни го със смях Бестиал.

Въпреки болката Тайгър принуди тялото си да се движи и с мъка се изправи до седнало положение. Погледна приятеля си предизвикателно.

— Ще стана и ще те пребия, ако продължаваш да заплашваш, че ще последваш това, което е мое. Тя е всичко, за което мога да мисля, когато не съм с нея. Трудно е да я оставя дори и за минута. Ароматът ѝ ме кара да полудявам от желание да я докосвам и да се чифтосвам с нея.

Тайгър осъзна, че е шокирал приятелите си, когато всички следи от хумор изчезнаха от лицата на двамата мъже, и те го погледнаха със зяпнали уста. Изобщо не го интересуваха какво си мислят те. Беше постъпил глупаво, като отблъсна Зенди.

— Обичам да я усещам в ръцете си, когато заспивам, а събуждането с нея е прекрасно. Мисля за нея, когато не е с мен, и искам винаги да бъде наоколо. Зенди е изключителна. Тя е различна. Тя е...

— Твоята половинка — довърши Бестиал вместо него. — Идиот! Искаш или не искаш, ти я имаш вече, Тайгър. Е, поне така беше. Ти я накара да плаче. Беше ми болно да я гледам и не мога да си представя колко наранена се е почувствала една половинка да чуе тези думи. Ти ужасно я нарани. Не знам дали ще иска да остане с теб след днешния ден.

— Намери номера на домашния ѝ телефон. Може би мобилния не е с нея. Вероятно го е забравила, когато е чула за катастрофата.

Бестиал кимна и отново се обади в НСО, за да поиска домашния номер на Зенди. Запамети го и го набра, без да сваля очи от Тайгър.

— Ще ѝ обясня, че е било от лекарствата и ще ѝ предложи ескорт до тук.

Тайгър изпита огромно облекчение.

— Благодаря ти! Трябва да ѝ обясня, че никога не съм мислил това, което съм казал.

Бестиал се намръщи.

— Телефонът ѝ дава заето.

След толкова неуспешни опити да се добере до Зенди, нетърпението започна да подлудява Тайгър.

— Повече не мога да издържам. Помогни ми! Отиваме в къщата ѝ.

— Не — отвърна Джейдид, — ти оставаш тук, докато не оздравееш.

— Трябва да намеря Зенди.

— Запази спокойствие — заповяда Бестиал. — Имам план. Човешките жени обичат да говорят дълго по телефона, но знам, че има начин оператора да ни организира спешно повикване. Бих нарекъл този случай спешен. — Той се обади, поговори и накрая затвори. После внимателно погледна Тайгър. — Телефонът ѝ е изключен от мрежата. Така каза операторът.

Тайгър опита да се измъкне от леглото.

— Отивам при нея. Тя е разстроена и аз трябва да ѝ обясня всичко.

Бестиал бързо реагира и го бутна обратно.

— Тя живее само на няколко километра от Резервата, нали? Ще изпратя наши мъже в къщата ѝ и ще ги накарам да ѝ дадат телефон, за да поговори с теб.

— Благодаря! — Тайгър се усмихна.

Бестиал сви рамене.

— Запомни го, ако случайно си намеря и аз човешка половинка и имам проблеми. Може да ми притрябва твоята помощ.

— Имаш думата ми! — Тайгър отново се усмихна.

* * *

Когато Зенди дойде в съзнание, лицето я болеше, а устните ѝ бяха подути. Прокара език по долната си устна и потръпна от болка, усети вкуса на кръв. Младата жена опита да седне, но нещо ѝ пречеше. Огледа се бавно и осъзна, че е завързана за пейка в стар кемпер.

Китките ѝ бяха оковани в белезници, а дебели колани през раменете, талията, бедрата и глезените ѝ я приковаваха към плоската повърхност. Опита се да размърда ръце под коланите, но те бяха здраво стегнати. Напрегна слуха си да чуе нещо, но не долови никакви звуци.

Оранжевата и кафява боя по стените на кемпера бе избледняла, а самият той бе виждал и по-добри дни. Зенди изви глава, за да види кухнята и откри източника на миризмата, която дразнеше носа ѝ, когато съгледа купищата мръсни чинии. На който и да принадлежеше това возило, той беше мърляч в най-прекия смисъл на думата.

Обърна глава на другата страна и видя множество брошури, пръснати по пода. Успя да прочете думите върху няколко от тях. Брошурите имаха религиозен характер и бяха предназначени да пропагандират омраза към Новите видове.

— Мамка му — въздъхна Зенди и отпусна глава върху тапицираната пейка. Паметта се възвърна и страхът се превърна в ужас.

Бяха споменали, че ще я изгорят на кръста. Тя бе чела достатъчно гневни писма, пълни с омраза, за да отгатне какви са основните им убеждения. Периодично се появяваха фанатични религиозни групи, които заявяваха, че хибридите между човек и животно са пратени на Земята от дявола, за да унищожат човечеството. Те гледаха твърде много филми на ужасите и за съжаление не бяха подвластни на гласа на разума. Фанатиците твърдо вярваха, че само злите същества могат да имат остри зъби и да ръмжат.

Мисли! Успокой се! Трябва да се измъкнеш от тази каша!

Мислите ѝ бяха прекъснати от мъжки глас, който ставаше все по-силен. Зенди обърна глава към затворената врата, тъй като очакваше рано или късно някой да дойде да провери пленницата. Единственият ѝ шанс беше с хитрост да ги накара да я пуснат. Напрегна ръце и крака, но така и не успя да ги раздвижи.

— Тази вечер ще покажем на всички тези дяволи, че не могат да спечелят.

— Това ще накара жените да мислят два пъти, преди да се свържат със злото — каза възбудено втори мъжки глас. — Сигурен ли си, че първо не трябва да я упоим? Не знам дали ще мога да слушам крясъците ѝ, докато гори.

Стомахът на Зенди се качи в гърлото. Те наистина планираха да я изгорят жива. Това беше отвъд пределите на ужаса. Паниката я завладя с пълна сила и тя се помъчи да се изтръгне от коланите, които я държаха здраво.

— Ние сме на страната на правдата, братко. Наш свещен дълг е да покажем какво ще се случи с тези, които преминават към страната на злото.

— Прав си, братко Адам. Вярвам толкова силно в това, колкото и в нашата Библия. Трябва да покажем на грешниците как ще бъдат наказвани, за да се предотврати разпространението на тази чума по целия свят.

Вратата на кемпера се отвори със силно скърцане. Ярката слънчева светлина, която проникна вътре, я ослепи и младата жена премигна няколко пъти. Значи е била в безсъзнание цялата нощ. Първият мъж, който влезе вътре, беше онзи, който вчера застана на пътя ѝ на входната врата. Той намръщено срещна уплашения ѝ поглед.

— Ти си будна. Готов съм сега да те изслушам, ако искаш да изповядаш греховете си, преди душата ти да се пречисти тази вечер.

Зенди едва се въздържа да го попита дали въобще има някакъв избор и от подробното разясняване какъв глупав и луд кучи син е той. Друг един мъж, някъде в средата на шейсетте, последва Адам вътре. Набръчканото му лице веднага се обърна към нея.

— Тя не изглежда зла, братко Адам.

— Тази жена е в съюз с демоните. Не забравяй това. Злото приема различни образи, а нейният невинен външен вид е само уловка

за глупаците.

Възрастният мъж кимна мрачно.

— Това е вярно. Ако не се намесим, тя може да свърши като булка на демон, също като другите жени, които посещават бърлогата на злото.

— Ние спасяваме душата ѝ — съгласи се Адам. — Тя е просто жена, а всички ние знаем колко са слаби и глупави, когато видят мъжка кожа. Ето защо всички тези демони от НСО са толкова огромни. Жените само ги поглеждат и в тях се събужда похот, която ги води към греха. Те крият своите жени от нас, защото знаят, че ние сме по-силни и можем да устоим на плътските грехове.

О, дяволите да ги вземат! Зенди вече не можеше да се сдържа. Тези типове бяха направо абсурдни.

— Знаете ли от какво може да ме спасите?

По-възрастният мъж я изгледа любопитно.

— От какво искаш да бъдеш спасено, дете? Искаш ли да прегърнеш Бога и да поемеш по правилния път, преди душата ти да бъде очистена от злото тази вечер?

— Искам да бъда спасена от вас, луди идиоти! Това са най-големите глупости, които някога съм чувала. Мъжете са тези, които мислят само с долната си глава. Ако сте толкова религиозни, може би сте чували за десетте божии заповеди? Не убивай! Това говори ли ви нещо?

— Виждаш ли? Душата ѝ вече е изгубена. Вероятно тя прелюбодейства със самия дявол. Точно както казах. Тези демони показват мускулите си и превръщат жените в похотливи курви. Ето защо трябва да бъде прикована към кръста и душата ѝ да бъде очистена с огън — пенеше се Адам.

Страхът бързо бе заменен от гняв.

— Ако го правех с дявола, сега той щеше да е тук и да изпече проклетите ви задници като наденички на скара! Помислили ли сте някога за това? Дяволът знае всичко, нали? Ако му принадлежа, той щеше да дойде за мен. Пуснете ме, глупави копелета!

— Виждаш ли? — Адам кимна към другия мъж. — Омразата се излива от устата ѝ.

— Омраза?! Говорите, че ще ме приковете към кръста и ще ме изгорите! Наистина ли си мислите, че съм изпълнена с омраза, защото

ви нарекох глупави копелета?! Ало? Можете ли да размърдате мозъците си поне веднъж? Можете ли да помислите върху това, преди да извършите убийство?

Възрастният се намръщи.

— Всъщност нямаме намерение да те приковаваме към кръста. Ще те завържем с въжета за него. Ще е твърде жестоко да забиваме пирони в тялото ти.

Шокирана, Зенди зяпна.

— Шегувате ли се? А не е ли жестоко да ме изгорите? Що за хора сте, по дяволите, и какво не е наред с вас? Вижте, зарежете проклетите наркотици! Изхвърлете цигарите с марихуана и пушете малко здрав разум!

— Достатъчно! — отсече Адам. — Ние спасяваме душата ти. Ще те очистим и ще покажем на другите, че работата за демоните носи само смърт и унищожение.

— Огънят прочиства душата — съгласи се с нетърпение другият мъж.

— Какво правите в свободното си време, задници такива? Преследвате тийнейджъри, които слушат рок и носят черно? Обвинявате ги в магьосничество и ги давите? Оставете ме на мира! Някога чували ли сте за лекарства? Възползвайте се от тях!

— Не се нуждаем от лекарства! — извика Адам. — Мисията на живота ни е да унищожим злото и да установим Божията воля, като се борим с дявола и неговите изчадия, създадени от слугите му.

— Слуги? Наистина? Колко комикси сте чели? В тях няма нищо реално. Имам важна новина за вас, психари. Единственото зло, това сте вие, които извъртате религията така, че да отговаря на вашия тесногръд фанатизъм срещу хора, които не разбирате. — Тя прониза с поглед Адам. — Може и да не мога да се освободя, но искам да знаеш едно нещо, братко Адам. Ти си жалък идиот! — Погледът ѝ се насочи към другия мъж. — И още по-жалки са тези, които го следват.

Може и да не ѝ оставаше много да живее, но мътните да ги вземат, щеше да ги накара да се чувстват нищожества, до последния си дъх. И двамата мъже изглеждаха готови да се пръснат от ярост след тези обиди. Това ѝ подежда почти удовлетворяващо и я насърчи да продължи. Винаги бе искала да изрази мнението си, когато четеше

гневните писма, и внезапно ѝ се бе предоставил шанс да се разтовари, ако успееше да скрие страха си.

— Мисля, че истинският ви проблем е, че нямате интимен живот и това е единственият начин да получите жена. Трябва да ги отвлечете и да ги завържете, за да ги накарате да слушат тези глупости. Гадно е да знаете, че сте неудачници, нали, и затова ревнувате? Новите видове са много секси, а вие и двамата няма да получите секс, дори и да се разхождате из публичен дом, облепени само в стодоларови банкноти.

* * *

Мобилният на Бестиал извънтя и Тайгър почувства как сърцето му подскочи в гърдите. Зенди трябваше да му прости, след като ѝ обясни за последиците от лекарствата и за това, че не си спомня нищо от това, което ѝ е говорил. Щеше да ѝ разкаже за своите чувства към нея и се надяваше тя да му повярва. Нямахше да се откаже, докато Зенди не разбере всичко. Можеше да бъде много убедителен, когато е необходимо, и не мислеше да се предава, докато не я върнеше обратно в живота си.

Приятелят му отговори на повикването.

— Бестиал.

Тайгър видя как лицето на мъжа пребледня и устните му се свиха напрегнато. В очите на Бестиал блесна гняв и от гърлото му излезе ръмжене.

— Кажи ми как изглеждаше всичко. — Той замълча. — Колко? Можеш ли да проследиш дирята? — Заслуша се. — Сигурен ли си?

Тайгър разбра, че нещо не е наред и много се разтревожи. Дали не бяха атакували отново НСО? Или бяха стреляли по другия хеликоптер? След няколкото часа сън ребрата го боляха по-малко и той се опита да седне в леглото.

Бестиал отказваше да го погледне.

— Обадете се във всички правоприлагащи органи, дори и в човешките. Това е с приоритет. Трябва да намерим тези мъже незабавно и искам да бъда вторият, на когото ще съобщите за това. — Той затвори.

— Какво е станало? Ранили са някой от нашите ли? Писна ми от глупави хора. Защо не могат да бъдат разумни?!

Бестиал се надигна от стола си до вратата и най-сетне го погледна в очите. Ледът в яростния му поглед само потвърди, че се е случило нещо ужасно. Приятелят му приближи до леглото, спря на една ръка разстояние и въздъхна дълбоко.

— До тази сутрин не можахме да освободим членове на работната група, които да придружат нашите мъже до дома на Зенди.

Стомахът на Тайгър се сви, ръцете му се стегнаха в юмруци. Сърдечният му ритъм се ускори и той имаше болезненото усещане, че нещо лошо се е случило с жената, която толкова много обичаше.

— Добре ли е? — Знаеше, че няма да може да го понесе, ако отговорът е отрицателен.

— Домът ѝ е бил съсипан от вандали. Миришело на четирима човешки мъже. — Бестиал посегна и сграбчи раменете на Тайгър, за да го задържи на място. Погледът му се изпълни със съчувствие, когато се взря в очите на приятеля си. — Също така са намерили и кръв от Зенди. Колата ѝ била на алеята, но тя не е там. Предполагат, че е била нападната и отвлечена.

Информацията беше прекалено ужасяваща, за да е истинска, но Тайгър знаеше, че Бестиал няма да го излъже по този въпрос.

— Изгубили са аромата ѝ отвън, на тротоара. Нашите мъже са разговаряли със съседите, които снощи са видели ван, спрял пред къщата ѝ. Двама от тях са чули писъци, но са решили, че някой е пуснал телевизора твърде силно. Повечето от кръвта ѝ е била открита вън. Когато са я отвлекли, е била жива и е кървяла силно. Кръвта не е много, ако това е някаква утеха. Сигурен съм, че ако искаха да я убият, щяха да оставят тялото в дома ѝ. Правим всичко възможно, за да я намерим, Тайгър.

Тайгър обезумя. Болката беше толкова силна, че не можеше да мисли. Рев раздра гърлото му, когато се опита да скочи от леглото. Силни ръце го бутнаха обратно, но той започна да се бори. Зенди беше някъде там, ранена и отвлечена от човешки мъже. И се нуждаеше от него.

— Престани! — изкрещя Бестиал. — Все още се възстановяваш!

Вратата се отвори с трясък и в стаята се втурнаха повечето членове от екипа на работната група, за да помогнат да задържат

Тайгър в леглото. Той се бореше упорито, ръмжеше и хапеше всичко, което се доближеше до устата му.

— Пуснете ме! Трябва да я намеря!

— Успокой се! — изръмжа Джейдид, като привлече вниманието му.

Тайгър отправи поглед към другия котешки вид, борейки се с емоциите си.

— Дай ми дрехите веднага! Отивам да търся моята жена! Помогни ми или се махай от пътя ми!

— Разбирам те, но ти все още не си укрепнал от нараняванията.

Тайгър оголи зъби.

— Те отвлякоха моята жена. На мое място ти щеше ли да лежиш тук кротко, докато други я търсят? Зенди е моя!

Джейдид се поколеба.

Бестиал разхлаби леко хватката си.

— Щях да чувствам същото, ако това беше моя половинка. Хайде, аз ще ти дам някои от моите дрехи. Твоите бяха унищожени. Ще я намерим, Тайгър. — Той се обърна и излезе от стаята.

Когато мъжете се отдръпнаха, Тайгър на секундата издърпа всички жици и сензори от тялото си и повеси крака от ръба на леглото. В бързината разкъса болничната нощница, докато се опитваше да я свали.

Изпитваше мъка и страх, докато стоеше на треперещите си крака и чакаше Бестиал да се върне. Пренебрегна всички погледи, отправени към него, с изключение на Джейдид. Остра болка прободеше сърцето му, когато помисли, че неговата Зенди може да е мъртва. Мигновено отхвърли подобна мисъл. Ако искаха да я убият, щяха да са го направили веднага. И да оставят тялото ѝ захвърлено в къщата. Не. Те я бяха отвлекли с определена цел.

— Ще ги убия всички до един, ако само един проклет косъм падне от главата ѝ! — изръмжа силно Тайгър.

Бестиал се върна с куп дрехи в ръка.

— Ние ще ти помогнем да го направиш.

Джейдид протегна ръка и му помогна да се изправи.

— Ще я намерим!

ГЛАВА 18

Зенди упорито се бореше с желанието да закрепши, отказвайки да достави на брат Адам удоволствието да я види как се разпада. Тя рядко мразеше хората до такава степен, че да иска да ги нарани физически, но този фанатик правеше изключение. Представата как обвива ръце около гърлото му и стиска, докато лицето му посинее, я успокои малко. Беше принудена да понася нелепата му омраза, като в същото време се отказа от намерението си да сипе обиди по негов адрес. Изглежда обидите само го насърчаваха повече.

Още един мъж влезе в кемпера, за да говори с брат Адам. Новодошлият приличаше на ученик и се нуждаеше от подстригване. Ризата му беше цялата в дупки, а джинсите — износени. Погледът му я отбягваше напълно.

— Готови сме да го изпробваме, братко. Трябва да сме сигурни, че е достатъчно здрав. Брат Дейви заяви, че трябва да издържи тежестта ѝ, но не искаме той да се счупи по време на пречистването.

— Не, не искаме. — Идиотът стана от масата и впи поглед в Зенди. — Тя трябва да гори без никакви проблеми. Не желаем негативни отзиви от пресата, които да навредят на каузата ни.

— Да бе, убийството ми на всяка цена ще предизвика всенародната любов! — изсмя се Зенди.

— Млъкни! — Брат Адам прекара пръсти през косата си, изглеждаше разярен. — Тя изобщо не спира. — Изгледа я свирепо. — Искане ми се да бяхме взели друга.

— Аз също. Най-накрая да сме съгласни за нещо.

— Ти си противна жена!

— А ти си луд, който се крие зад изопачена Библия.

Адам целият почервеня и заплашително пристъпи към нея. По-възрастният мъж застана между тях.

— Тя те изкушава да съгрешис, братко.

— Изпрати брат Бруно и брат Фреди и ще я изнесем навън.

Зенди не можеше да направи нищо друго, освен да лежи и да чака, докато другите дойдоха и се натъпкаха в малкото пространство на кемпера. Пейката, към която беше привързана, ѝ напомни за носилка. Те я вдигнаха и се опитаха да я изнесат, но вратата беше твърде тясна. Мъжете обърнаха настрана дървената повърхност и болка прониза тялото ѝ, когато коланите се впиха в плътта ѝ.

Зенди изпищя. Това сякаш развесели Адам и той се засмя. Когато я изкараха навън, слънчевата светлина я заслепи, удряйки я право в лицето. Болезненото усещане дори я накара да изпита известна благодарност за това, че похитителите ѝ я държаха гладна, иначе щеше да повърне.

Когато очите ѝ се приспособиха към ярката светлина, тя видя дървета около поляната, която групата бе превърнала във временен лагер. В близост бяха паркирани други кемпери и каравани, а до носа ѝ достигна миризмата на огън. Жените отвън я гледаха любопитно, докато мъжете я занесоха в задната част на кемпера, в който я държаха затворена. Когато заговориха, същността на плана им ѝ се изясни.

— Как ще я качим горе?

Зенди погледна към високия покрив и се изпълни с отчаяние. Трябваше да избяга.

— Пишка ми се.

— Пикай в панталоните. Не ме интересува. — Адам я изгледа ядосано.

— Братко! — изграчи строг глас. — Засрами се! — Собственикът на гласа приближи — това беше петдесетгодишна жена с тънки устни. — Къде е твоето състрадание? Остави я да отиде до тоалетната.

— Най-добре е да остане вързана, сестра Дейни.

Жената се вторачи в своя водач.

— Не съм те възпитавала така.

Гласът на Адам се понижи до шепот:

— Стига, мамо! Не пред всички.

Очите на Зенди се разшириха от удивление. По-възрастният мъж също се намеси.

— Сине, ако злоупотребиш с тази жена, това ще обърне последователите ти срещу теб. Послушай родителите си.

Мамка му! Погледът ѝ се стрелна между тримата и тя забележа приликата. Очевидно бяха откачено семейство.

— Добре. — Адам кимна на мъжете. — Оставете я долу, но се уверете, че не може да избяга.

Пейката беше сложена на земята и двамата едри мъже развързаха коланите. Беше лежала толкова дълго, че се почувства замаяна, когато седна. Възрастната жена изглеждаше уплашена, но приближи.

— Сега да не вземеш да си въртиш главата във всички посоки или нещо подобно.

— Мисля, че сте гледали твърде много филми на ужасите. Не съм обладана от зъл дух — не й остана дължна Зенди.

Жената се намръщи.

— Трябва ли наистина да правиш пиш-пиш?

Пиш-пиш?! Сериозно?! Страхотно! Отвлечена съм от идиоти, които използват речника на двегодишно дете.

— Да.

Мъжете не магнаха белезниците, които държаха китките ѝ заключени отпред. Жената хвана веригата по средата и задърпа Зенди към един от кемперите, сякаш водеше куче.

— Не се опитвай да направиш нещо лошо! — предупреди Дейни. — Наблюдавам те!

Зенди огледа вътрешността на кемпера, търсейки оръжие, но помещението бе почти празно. Всичката посуда бе старателно прибрана, а и жената отказваше да пусне веригата. Банята беше много малка.

— Хайде! И побързай! — После гласът на възрастната жена се понижи. — Престани да разстройваш сина ми, млада госпожице. Опитваш се да го представиш в лоша светлина пред последователите му. Знаеш ли колко труд положи, докато събере толкова много хора?

Да свали панталоните и да използва тоалетната с ръце, закопчани с белезници, се оказа не съвсем лека задача.

— Не. Не знам. Не съм чела за сектите.

Дейни изпъшка.

— Срамота е, че го казваш. Ние сме... — Жената погледна надолу и изпъшка за втори път. — Грешница! Виждам бельо на курва вместо това, което трябва прилично да покрива интимните ти части. Тц, тц, тц! Нищо чудно, че си била привлечена от тъмната страна!

Зенди примигна няколко пъти.

— Те имаха много вкусни бисквитки и одобряваха прашките. Какво мога да кажа? Нямах никакъв шанс да устоя.

Дейни се намръщи, тя изобщо не забеляза сарказма.

— Какво означава това? Какви бисквитки?

— О, Боже! Вие, хора, сте сериозно повредени. Нищо чудно, че детето ти е толкова сбъркано.

— Ти си зла грешница с мръсна уста! Засрами се! — Тя се обърна и рязко издърпа едно чекмедже, вградено в стената. После се извърна към Зенди и ѝ протегна яркосини шорти. — Махни тая дреха на курва и сложи това!

— Тези плувки?

— Да.

— Не!

— Ще ги сложиш! Не може да очистиш душата си, като носиш този яркочервен изкусител на греха. Опитваме се да те спасим, а не да те пратим в ада.

— Вече съм там, госпожо.

Лицето на Дейни почервения.

— Преоблечи се или ще накарам хората да дойдат и да го направят вместо теб. Тези са чисти и непорочни.

При мисълта за Адам или другите идиоти, които ѝ свалят бельото, Зенди реши да я послуша. Мъжките плувки бяха малко големи, но това успокои разстроената жена, която почти се усмихна.

— Много по-добре.

Що за ирония?! Щяха да я изгорят, обути в шорти за плуване? *Мътните да ги вземат! Става все по-добре и по-добре.*

Изведоха я отново навън и я бутнаха обратно на пейката. Зенди опита да се бори, но не успя да се измъкне от четиримата мъже. Завързаха я отново здраво.

— И как ще я качим там? — Това беше момчето със скъсаните дрехи.

Зенди разбра, че говорят за покрива на кемпера. Нямаше представа защо искат да я качат там, но това хич не ѝ хареса.

— О, по дяволите, не!

Брат Адам я изгледа яростно.

— Ще я обърнем. Двама от нас ще хванат страните и ще се изкачат по стълбата, докато другите двама ще държат долу и ще бутат.

Ще я качим. Тя не тежи толкова много.

— Така ще ме боли — съобщи Зенди.

Брат Адам се усмихна радостно.

— Копеле! — изсъска Зенди. — Знаеш ли защо мисля, че си толкова зъл? Обзалагам се, че имаш съвсем мъничко пишле и в опита си да компенсираш, се държиш така, сякаш имаш огромен член.

Мъжът изскърца със зъби и лицето му почервения от ярост. Устните му се отвориха, но оттам не излязоха никакви думи.

— Точно както си мислех — малко пишле. Или трябва да го нарека трънче?

— Кучка! — изкряска той.

— Женчо! — присмя му се тя.

— Достатъчно! — сопна се Дейни. — Тя те дразни, братко Адам.

— Да го дразня? — Зенди се изсмя. — Пишлето му е твърде малко. Дори и да му стане, не бих си легнала с него, защото не върши работа.

Брат Адам изкрещя и се хвърли към нея, но двама от неговите последователи го хванаха бързо и го задържаха. Зенди се усмихна мрачно. Той можеше и да я запали по-късно, но сега изглеждаше готов да получи удар. Младата жена можеше само да се надява, че нещо ще го убие, преди животът ѝ да приключи.

* * *

Тайгър беше щастлив, че най-сетне се е отървал от гипса. Кракът и ребрата все още го наболяваха, но силната болка я нямаше. Трябваше да се закълне на доктор Алисън, че ще бъде много внимателен. Обикновено костите на Новите видове зарастаха за две седмици, но лекарствата съкратиха този период до няколко дни.

Слейд Норт посочи един от столовете в кабинета си.

— Седни, Тайгър. Спри да крачиш из стаята. Когато намерим Зенди, ще ти е необходима всичката сила, а костите ти не са напълно зараснали. Макар и да удържат теглото ти, не насилвай късмета си. Знаем, че доктор Алисън е искала да те задържи още двадесет и четири часа, но ти си отказал да останеш в болницата.

— Зенди е някъде там и аз трябва да я намеря!

Слейд кимна мрачно.

— Знам това, но добрата новина е, че не са я убили веднага, в дома ѝ. Отвлекли са я поради някаква причина и се надяваме, че ще я държат жива, докато не ни известят какво искат.

— Може де е отвличена от служители на Мерикъл. — С нещастен вид, Тайгър седна на предложението му стол.

— Съмнявам се. Служителите на Мерикъл нямаше да унищожат дома ѝ. Просто щяха да я отвлекат. Това не е техният начин на действие.

— Те ни държаха затворени през по-голяма част от живота ни — изръмжа Тайгър. — И ако са отвлекли Зенди, сега може да я измъчват.

— Не са те — съгласи се и Бестиал. — Слейд е прав. Това трябва да е работа на онези групи фанатици, които ни мразят, или някой, който е научил, че е служител на НСО и ще иска откуп за нея.

Ричард се размърда в стола си.

— Дадох на ФБР и на местните полицейски служители цялата информация за групите, които бяха най-красноречиви в изказванията си относно служителките на НСО и жените, свързани с Новите видове. Надявам се, че ще успеят да ги проследят и скоро ще намерят Зенди. Ако тя не е при тях, тогава можем да бъдем сигурни, че похитителите са я отвлекли, за да изнудват НСО за пари.

Джъстис Норт и Тим Оберто участваха в тази среща по конферентна връзка в офиса на Слейд.

— Те трябва да знаят, че тя не е Джеси. Преди час проведохме пресконференция, за да ги уверим в това. Моята половинка се обърна към медиите, показаха я по всички канали. Който държи Зенди Гордън, трябва да е чул или видял.

— Някой да се е обадил за откуп? — попита Тайгър с надежда.

— Може да се каже, че никой. Един мъж се обади да каже, че Зенди е отвличена от извънземните. — Джъстис въздъхна. — Очевидно трябва да се лекува, но ние проверяваме всяко обаждане, Тайгър.

— Ако успее да си върна Зенди, никога повече няма да ѝ позволя да напусне Резервата — изръмжа Тайгър. — Никога! Дори няма да я изпускам за секунда от очи.

— Има ли някаква връзка с мъжете, които свалиха хеликоптера? — попита Бестиал Слейд.

— Не — отвърна Джъстис вместо него. — Вече мислихме за това. Тези хора просто са искали да убият някои от нас. Те нямат интерес към нашите жени. Мъжете са само ловци.

— Зенди нямаше да напусне Резервата, ако те не бяха стреляли по хеликоптера — изръмжа Тайгър.

Смайли хапеше устни.

— Съжалявам, Тайгър! Трябваше да я задържа и да я накарам да изчака ескорта до и от болницата.

— Моята жена е много смела и непреклонна, когато реши да направи нещо, което силно желае. Искала е да дойде при мен възможно най-бързо. Всичко е по моя вина. Тя беше в безопасност, докато аз не я изгоних.

— Виновни са лекарствата — напомни му Бестиал. — Престани да се терзаеш за това, Тайгър. Двамата с Джейдид трябваше да я спрем и да я успокоим, преди да напусне болницата. Така че и ние също имаме вина.

— Няма значение кой е виновен — заяви Джъстис. — Зенди е отвлечена и ние сме длъжни да я върнем обратно.

— Имаме сборни екипи — от ваши и наши мъже, които обикалят района и разпитват — каза Тим Оберто. — Някои от групите, пропагандиращи омраза, са се настанили на лагер в гората, тъй като мотелите отказват да ги настанят. Така че тези, които са отговорни за отвличането, може да са наблизко. Това е ужасно голяма територия и с един хеликоптер нямаме възможност да я обхванем цялата. — Замълча за секунда. — Благодаря ти, Джъстис, че ни предостави хеликоптера на Хоумленд! С две машини в небето, нещата ще се ускорят.

— Мога да наема местни хеликоптери и пилоти, ако това ще помогне — предложи Джъстис.

— Направи го — съгласи се Тим. — Колкото повече площ покрием, толкова по-добре. Кажи на пилотите да съобщават за всякакви признаци на живот, които открият. Нашите екипи ще проверят всяко предположение.

— Действам — отвърна Джъстис, преди да прекъсне връзката на конферентния разговор.

Тайгър затвори очи, всичките му мисли бяха при Зенди. *Къде е тя? Все още ли е жива?* Гневът му нарасна. Тя се нуждаеше от него, но той не знаеше как да я намери. Мразеше да се чувства безпомощен,

но често изпитваше тази емоция, откакто се бе привързал силно към човешката жена.

* * *

Неподправен ужас обхвана Зенди, когато я завързаха за налудничавата им измишльотина. Едва успяваше да сдържи писъците си, но изтрая само няколко секунди, след това се разпищя. Не я освободиха от пейката, а заедно с нея я привързаха към големия кръст, поставен на покрива на кемпера. С помощта на лебедката отпред на автомобила фанатиците изправиха кръста вертикално. Закрепиха го с панти, заварени за покрива.

Така тя висеше най-малко на десет метра от земята и знаеше, че всеки момент въжетата, прикрепени към пейката или коланите, които държаха тялото ѝ, могат да се скъсат. Щеше да се стовари върху покрива на кемпера или още по-лошо — на земята. От тази височина Зенди трескаво огледа района, търсейки помощ, но не видя никого в гората наоколо. На няколко километра от нея се простираха само дървета и единствените признаци на живот идваха от групата, която я бе отвлякла.

— Чувстваш ли се по-близо до Бога? — самодоволно се ухили брат Адам отдолу, сложил ръце на кръста.

— Майната ти! — Наистина ѝ се искаше да го убие.

— Ще натрупаме дърва на покрива и ще залеем всичко с бензин. Брезентът ще скрие тялото ти, както и миризмата, докато не стане твърде късно, за да може някой да те спаси. — Той изглеждаше напълно доволен от пъкления си план. — Ще те закараме точно пред портите на ада и ще те издигнем там, за да покажем на целия свят какво се случва, когато някой се предаде на греха.

— Смазах лебедката — извика един от хората му. — Ще можем да вдигнем кръста бързо, без да се страхуваме, че ще заяде.

— Чудесно! — Брат Адам засия. — Колко секунди ще отнеме, за да я вдигнем там? Трябва да подготвя речта си според времето.

— Сега ще проверим.

Зенди здраво стисна очи, когато кръстът се разтресе силно и започна да се спуска надолу. Стомахът я присвиваше от страх, че

дървената конструкция ще се счупи в основата, където беше свързана с пантата към покрива на кемпера. Когато цялото нещо най-сетне легна върху покрива и тя се оказа в хоризонтално положение, въздъхна с облекчение.

— Засичаш ли, братко? — изкрещя някой. — Готов ли си?

— Мамка му! — промърмори Зенди, уплашена от това, което щеше да последва, а и нямаше желание да разбере.

— Започваме!

Очите на Зенди се отвориха, щом двигателят на лебедката забоботи и целият кръст, заедно с пейката, се разтресоха. От гърлото ѝ се изтръгна писък, когато цялата конструкция се издигна бързо и тя отново увисна във въздуха. Дървото скърцаше и стенеше, и младата жена беше готова да се закълне, че въжетата, които държаха пейката, протестираха. Но всичко свърши толкова внезапно, колкото започна.

— Шест секунди — обяви нов глас. — Това време достатъчно ли е?

— Разбира се — кимна Адам, без да я гледа, ровейки в джобовете на панталоните си за химикалка и бележник. — Няколко секунди повече ще им даде време да реагират. Ще кажа моите реплики преди началото на шоуто.

Шоуто? Те говореха за нейното убийство, сякаш беше представление на Бродуей. Горещи сълзи изпълниха очите ѝ, но тя ги преглътна. Под нея няколко човека направиха редица и започнаха да качват подпалки и цепеници на покрива на кемпера. Нарездаха ги покрай нея, докато някой предложи да се свали кръста.

Падането надолу я накара да стисне зъби, за да не им достави удоволствието да крещи отново. След като кръста легна в хоризонтално положение, Зенди ги наблюдаваше как редят дървата близо до тялото ѝ, докато не покриха повърхността най-малко с два слоя. Обикновено тя харесваше миризмата на рязано дърво, но не и при тези обстоятелства.

Петимата мъже, които работеха около нея, изобщо не я поглеждаха. Но Зенди реши да опита.

— Моля ви, помогнете ми! Знаете, че това не е правилно. Казвам се Зенди. Имам семейство и живот. Аз не съм зла.

Те продължиха да вършат работата си, отказвайки да я погледнат или да говорят с нея. Завладя я чувство на безизходица и тя отново

затвори очи. Топлото слънце напичаше кожата ѝ, но вътре в себе си чувстваше студ. Никой от последователите на брат Адам нямаше и капчица мозък. Те живееха според религиозните убеждения на сектата и вярваха, че идиотът, който ги ръководи, не може да направи нищо лошо.

— Сега ли трябва да напоим дървата с бензин?

Гласът принадлежеше на тийнейджъра с износените дрехи. Беше се качил на покрива и държеше с две ръце една избеляла червена туба. Като я видя, дъхът на Зенди секна. Опита се да запази контрол, поемайки дълбоко въздух. Те наистина възнамеряваха да я запалят. Това беше варварско, ужасяващо и по-лошо от идиотско.

— Не. Брат Адам мисли, че онези зли изчадия могат да подушат миризмата на бензин, дори и през брезента. Той иска да направи нещата по-драматични за пред камерите. Иска да създаде интрига за зрителите и ако те забележат разлетия бензин, интригата няма да се получи.

— Разбрах. — Хлапето кимна енергично и се усмихна. — Идеята е страхотна! Ще бъде епично.

— Радвам се, че мислиш така — отвърна сухо Зенди. — Искаш ли да си сменим местата, щом е толкова готино? Какво, по дяволите, не е наред с вас?

Хлапето обърна глава към нея и погледите им се срещнаха.

— Ти си курва и грешница, опетнена от Сатаната. Не говори с мен!

Зенди пое дълбоко въздух, за да се успокои.

— Ти си толкова млад. Не разбираш ли, че рискуваш живота си заради всичко това? На никого от вас няма да се размине, особено ако ме убиете пред куп репортери с камери. Ще изгниеш в затвора. Заслужава ли си брат Адам това? Не искаш ли един ден да срещнеш момиче и да имаш семейство? Нямах ли мечта, която желаш да постигнеш? Не е късно. Само ме развържи и двамата ще се махнем оттук. Няма да кажа на никого, че съм те видяла. Можеш да избягаш от тази мръсотия.

Момчето приближи до нея, разклати тубата, за да чуе тя плисъка на бензина вътре, след това се наведе и я остави до краката ѝ. Намигна ѝ, когато се изправи без нея.

— Това е моята мечта и ние ще бъдем герои. Ние спасяваме души.

— Ще отидеш в затвора за убийство. Така ще свършиш, ако не ме пуснеш и не избягаме и двамата.

— Млъкни! Отказвам да те слушам.

Зенди погледна към другите двама мъже с него, но те избягваха погледа ѝ. Все пак реши да опита да им влее малко здрав разум.

— Чухте ли ме? Всички ще отидете в затвора. Но можете да го избегнете. Само ме развържете. Моля ви!

— Казах да млъкнеш — измърмори хлапето. — Не те слушаме! Брат Адам знае какво говори и ние сме на мисия.

Зенди не каза нищо в отговор. Момчето слезе по стълбата и изчезна от полезрението ѝ. Другите двама го последваха, оставяйки я сама. Вятърът подухваше и тя се вгледа в синьото небе. Нямаше облаци, нямаше дори намек за дъжд, което би било наистина чудесно, за да намокри дървата, натрупани около нея. Просто не беше нейният ден.

Зенди се съсредоточи върху мислите си за Тайгър. Той щеше да се възстанови от травмите, но всичко между тях бе свършило. Може би беше за добро. Заболя я, когато ѝ нареди да напусне болничната му стая, сякаш онова, което бяха споделили, не означаваше нищо. Той разби сърцето ѝ, но поне смъртта ѝ нямаше да го опустоши. Това беше последното нещо, което искаше.

По бузите ѝ се стичаха сълзи, а Зенди дори не можеше да ги избърше. Обичаше Тайгър. Обичаше го толкова много и се чудеше дали ще се почувства виновен, когато разбере какво се е случило с нея. Времето минаваше, докато тя се опитваше да се примири с това, което я очакваше.

Помъчи се да се освободи от коланите и въжетата, но безуспешно. Звукът на стъпки по стълбата привлече вниманието ѝ. Обърна глава и видя брат Адам да се качва на покрива. Трябваше да стъпва внимателно върху натрупаните дърва, за да стигне до нея, без да падне. Още двама мъже го последваха горе, носейки чукове и дъски.

— Сега какво ще правите?

Адам отказа да ѝ отговори.

— Направете го!

Зенди отвори уста да попита какво са решили да правят, когато двамата едри мъжаги изведнъж освободиха коланите, държачи тялото ѝ към пейката. Сграбчиха я, преди да успее да се съпротивлява, изправиха я на крака и единият от тях изрита пейката. После вдигнаха тялото ѝ и със сила го тръшнаха върху масивния дървен кръст. Това изкара въздуха от дробовете ѝ, болка прониза гръбнака и задната част на главата ѝ, където ударът беше най-силен.

Двамата дръпнаха и протегнаха двете ѝ ръце по напречната греда на кръста. Идвайки на себе си, младата жена опита да се освободи от железната им хватка, като зарита диво с крака, но това изобщо не ги смути. Те обвиха ръцете ѝ от китките до раменете с въжета и ги завързаха здраво към дървото.

— Не правете това! — помоли се Зенди. — Това е лудост! Убийството няма да ви се размине. Ще изгниете в затвора или ще получите смъртно наказание.

Брат Адам се изсмя налудничаво и се наведе достатъчно, за да е сигурен, че Зенди може да види лицето му, докато двамата му последователи връзваха краката ѝ към кръста.

— Ние водим война срещу злото и сме готови да умрем за нашата кауза. Обаче няма да се стигне до това. Аз съм по-умен от тях. Помислил съм за всичко.

Адам вярваше в това, което говореше. Личеше ясно в лудия му поглед. Зенди изкрепя, разтърсвайки хълбоци, но двамата мъже я завързаха с въже около кръста. Погледът ѝ прониза Адам.

— Новите видове ще намерят безполезния ти задник и ще те накарат да платиш за това. По-добре се надявай полицията да те арестува веднага, щом стигнеш до портата, защото иначе Тайгър ще те разкъса на парчета заради това, което ми причиняваш.

Адам вдигна глава.

— Кой е Тайгър?

— Приятел. — Може и да бяха прекратили връзката си, но Зенди не се съмняваше, че Тайгър ще отмъсти за смъртта ѝ и ще се увери, че всички виновници са наказани. Тя вярваше твърдо в това. — Той няма да позволи да ти се размине убийството ми.

— Знаех си, че си блудствала с тези дяволи. — Той присви очи. — Те ще бъдат тези, които ще умрат. Името на Тайгър ще бъде начело на списъка с онези, които ще очистим след теб. Благодаря ти!

Зенди изгуби самообладание.

— Този дявол, както го наричаш, ще изтръгне сърцето ти и ще ти го навре в гърлото.

Кучият син само се ухили.

— Винаги ще надделявам над злото. Аз съм инструмент на Бога.
— Той замълча. — Предай на Дявола моите поздравии, когато го видиш.

— Нещастник, ето какво си ти! Абсолютно куку, което се възбужда, като наранява другите. Що за жалък живот си живял, щом мислиш, че това, което правиш, е правилно? Ти си този, който ще отиде в ада, Адам. Предай му сам поздравите си.

Лицето на Адам се изкриви от гняв и стана тъмночервено.

— С удоволствие ще гледам как гориш. Когато огънят започне да топи плътта ти и ти се разкрециш, това ще бъде музика за ушите ми.

Двамата мъже я оставиха завързана към кръста, докато Зенди се бореше да се освободи. Чу достатъчно, за да разбере, че са започнали да вдигат лагера и каква ще е следващата стъпка в плановете им. Брат Бруно щеше да закара кемпера до портите на Резервата и да работи с лебедката. Брат Адам щеше да махне брезента от покрива, да изнесе реч, която беше написал, и докато говореше, щяха да изляят бензина. Тези откачалници си мислеха, че огънят ще предизвика паника и безпорядък и ще им позволи да избегнат ареста.

Стълбата изскърца, предупреждавайки, че някой се качва на покрива. Зенди обърна глава и видя слаба, плаха жена, която отказваше да я погледне, докато се промъкваше напред.

В гърдите ѝ покълна надежда, че жената ще ѝ помогне да избяга, но бързо умря, когато непознатата бръкна в джоба и извади ролка тиксо.

— Много се извинявам, че трябва да направя това — прошепна жената, докато късаше парче от залепващата лента. — Но те не искат да крещиш. Не мърдай! Не искам да ти залепя носа. Ще се задушиш и всички ще ми бъдат много ядосани, че съм те убила прекалено рано.

Зенди извъртя глава, не позволявайки да ѝ залепят устата.

— Моля ви, не правете това! Мислех, че брат Адам иска да слуша как крещя, докато горя. — Отчаяна, Зенди се опита да използва логиката, за да не ѝ залепят устата.

— Брат Адам ще махне лепенката, преди да запали огъня. Той не иска да крещиш, преди да е готов да те покаже на хората. Трябва да си

сътрудничим, за да сме сигурни, че всичко върви така, както той иска.

Зенди се съпротивляваше, но жената все пак успя да ѝ залепи устата. После добави отгоре още две лепенки на кръст, за да е сигурна, че устата на пленничката е добре запушена. След като си свърши работата, плахата жена бързо избяга.

Няколко минути по-късно двама едри мъже се качиха на покрива на кемпера, за да го покриват с брезента. Ужасът на Зенди премина всякакви граници, когато мръсната бяла материя, която издърпаха над тялото ѝ, закри небето. Брезентът покриваше лицето ѝ и колкото и да въртеше глава, тя не успя да го отхвърли от себе си. Тези хора ефективно бяха скрили нея и кръста.

Двигателят на кемпера тихо заработи, когато шофьорът го включи. Младата жена разбра, че са поели на път, щом чу как под гумите изхрущя и цялото превозно средство се разлюля под нея. След като автомобила излезе на равния път и увеличи скоростта, брезентът заплющя от вятъра. Зенди се надяваше, че ще отлети, но мъжете го бяха завързали здраво.

Тя затвори очи и си представи Тайгър. Той щеше да бъде смел и нямаше да рухне, ако беше на нейното място. Разбира се, като начало той щеше да избегне отвлечането. Никой от хората на брат Адам не би могъл да го победи в битка. Мислите за Тайгър ѝ помогнаха да успокои нарастващата паника. Той я беше я спасил веднъж в бара и Зенди знаеше, че втори път не може да го направи. Тайгър лежеше в болница, на часове път оттук.

Обичам те Тайгър! Много ми се иска да ти го бях казала.

ГЛАВА 19

Слейд тресна слушалката върху телефона.

— Страхотно! Точно това ни трябваше сега.

— Какво не е наред? — напрегна се Тайгър.

— Някакви идиоти са организирали пресконференция пред главните порти, настояват за свобода на словото. В тълпата има куп репортери. Сякаш нямаме достатъчно проблеми и без тези глупости. Искат и ние да отидем при портата. Казаха, че имат да кажат нещо, което ще искаме да чуем. Съмнявам се в това.

Бестиал въздъхна.

— Сигурен съм, че ще бъдат само обиди, които да хвърлят в лицето ни. Тези неща никога не водят до нещо хубаво. Вероятно това са хора, които крещат за човешки права, и отново ще твърдят, че заплашваме начина им на живот.

— Имаме около петнадесет минути преди началото. Отивам там да видя със собствените си очи на какво, по дяволите, са готови тези идиоти. Ще утрия дежурните по постовете и ще извикам няколко снайперисти. Не искам никакви неприятни изненади. — Слейд прокара пръсти през косата си. — Мразя ги тези задници!

Тайгър се изправи.

— Ще дойда с теб. Безопасността е моя работа.

Бестиал също стана от стола.

— Ти все още си в отпуск, Тайгър. Ще отидем всички. Така е много по-добре, отколкото да седим тук, да зяпаме стените и да чакаме Тим да се обади.

— Чудесно — заяви Слейд. — Ще ми бъдеш партньор, Тайгър. Заедно ще се справим с тези глупости.

Тримата излязоха от кабинета на Слейд и се качиха в джипа. Докато Бестиал шофираше, Слейд използва времето и раздаде заповеди по мобилния си телефон. Когато стигнаха до главните порти, те се качиха по стълбата до върха на стената, откъдето се откриваше най-добра гледка. Един от патрулиращите им даде бронезилетки,

които те облякоха. Тайгър преброи двайсет снайперисти и трийсет офицери, заели отбранителна позиция около портата на НСО.

Той поиска на един от охранителите радиостанцията и нареди още петдесет души да се подготвят в случай на атака. Искаше мъжете да са готови да се втурнат към портите, ако се наложи. Бестиал наблюдаваше всичко това навъсено, когато погледите им се срещнаха.

— По-добре да бъдеш параноик. — Тайгър напъха радиостанцията в джоба си. — Презастраховането е нещо добро, особено когато оръжията са в нашите ръце.

— Всеки ли има жилетка? — изкрещя Слейд, за да го чуят.

Когато Тайгър се увери, че всички протоколи по безопасност са изпълнени, се успокои малко. Той забеляза пристигането на местния шериф и четирима от неговите заместници. Те трябваше да контролират тълпата пред портите. Изпращането на офицери извън стените не бе нещо, което искаше да направи — беше твърде опасно.

Мислите за Зенди отново нахлуха в главата му. Питаше се къде ли е сега и дали е още жива, прииска му се точно в този момент тя да е в обятията му. Гневеше се, че трябва да се справя с настоящата ситуация пред портите, когато най-много му се искаше да се обади тук-там и да разшири възможностите за нейното намиране. Щеше да ѝ се извини за всички казани думи, които не си спомняше, и да я накара да му прости. Нямахше значение колко време ще му отнеме това, щеше да я убеди, че именно той е нейният мъж.

— Вижте всичките тези микробуси, които идват насам. Кои са тези хора? — изръмжа Бестиал.

Слейд повдигна рамене.

— Никога не съм чувал за тях. Наричат себе си „Спасение от греха“. — Той изсумтя. — Казват, че искат да оповестят на целия свят колко сме зли.

— Предполагам, че не можем просто така да ги застреляме, само за да докажем правотата на тяхната теория? — изсмя се Бестиал.

— Не ме изкушавай да дам такава заповед. — Тайгър беше в лошо настроение.

— Искам да знам как са привлекли толкова много репортери тук. Очевидно са откачалки — отвърна Слейд. — Заявиха, че имат доказателство за това колко сме опасни за човечеството и обещават на

новинарските станции нещо, което ще искат да покажат по новините в шест, като водещ материал.

Тайгър измъкна радиостанцията и заговори на офицерите:

— Те могат да опитат да ви предизвикат да ги атакувате. Запазете самообладание. Не откривайте огън, ако не съм ви дал заповед, иначе аз пръв ще ви застрелям. Те са тук поради някаква причина, след като има толкова много камери наоколо. Бъдете подготвени за всичко. Димните гранати готови ли са?

— Да — отвърна един от мъжете, — всичко е готово.

Слейд въздъхна.

— Страхотно! Само не забравяйте да запазите хладнокръвие, всички! Ние сме много по-добри от тези задници. Те искат да произнесат някаква реч и аз съм сигурен, че ще подложат на изпитание нашето самообладание. Колкото по-спокойно реагираме на техните думи, толкова по-глупави ще изглеждат те.

Тайгър изсумтя.

— Точно така.

Бестиал се ухили.

Тайгър преброи поне петнадесет нови буса, паркирани надолу по пътя, но те бяха достатъчно далеч от стените, за да представляват заплаха. Шерифът и неговите заместници бяха успели да изблъска протестиращите на около петдесет метра от портите. Шериф Купър им махна и Тайгър го поздрави с кимване.

— Е, и кога трябва да започне тази глупост? — Бестиал ставаше нетърпелив.

Слейд погледна часовника си.

— Скоро. Казаха, че ще са тук в 5:40.

— Задават се кемпер и автомобил. Мислиш ли, че са те? — попита един от охраняващите, като се огледа наоколо.

Тайгър присви очи, наблюдавайки приближаващите превозни средства.

— Да. Отстрани имат логото на „Спасение от греха“.

— Погледнете колко старо е това нещо. Имаме си ретро посетител — измърмори Бестиал.

— Поне не трябва да се притесняваме за наличието на ракетни установки. — Слейд се разсмя. — Те не могат да си ги позволят.

Тайгър се съгласи.

— Може би не трябва да се тревожим, че ще стрелят по нас. Виждаш ли ръждата по това нещо? Съмнявам се, че могат да си позволят патрони.

Тайгър се напрегна, когато двама мъже излязоха от кабината на кемпера. Единият от тях отиде в задната част на автомобила, използва стълбата, прикрепена там и се качи на покрива. После се наведе и вдигна един микрофон.

— Това нещо включено ли е? — Гласът на мъжа прогърмя от високоговорителите, които явно бяха включени към превозното средство.

— Високоговорителите работят — извика шофьорът, застанал до предната броня.

— Аз съм брат Адам от „Спасение от греха“. Аз съм водачът на нашата група. Днес съм тук, за да ви кажа, че няма да толерираме начина, по който тези зли изчадия, потомци на дявола, оскверняват нашите жени. Някоя жена, бояща се от Бога, няма да легне с дявола. Грешно е и против Божието слово да се блудства с животни. Искаме всички жени да знаят, че обричат душите си на вечни мъки, като се свързват със злите същества, наричащи себе си „Нови видове“. Всяка жена, която се свърже с тези демони, ще гори в ада и аз съм тук, за да ви кажа, че всяка, която се готви да стане булка на дявола, ще бъде наказана в пламъците на ада. Всяка жена, която се приближи до тези гнусни същества, позволява на дявола да я изкуши да стане негова невеста. Бог ми проговори и ми каза да направя това. Надявам се, че и другите ще вземат под внимание Божието слово, което аз проповядвам днес, и ще последват нашия пример.

— Ужасна реч — промърмори Бестиал.

— Изхарчили са всичките си пари за оратор, вместо за публицист — отбеляза язвително Тайгър.

Човекът, който държеше микрофона, посочи към мъжете Видове, намиращи се горе на стената.

— Вие не трябва да поставяте мръсните си лапи върху нашите жени повече. Обърнете внимание на нашето предупреждение, тъй като богобоязливите мъже ще очистят душите им. — Проповедникът се наведе, напипа нещо под брезента и дръпна рязко, това, което беше под него.

— И ние дойдохме тук заради това? — Слейд завъртя очи.

— Бих се наслаждавал на грешница в леглото ми — ухили се Бестиал.

Един от офицерите в близост до тях се засмя.

— Аз също. И колкото е по-грешна, толкова по-добре.

— По дяволите! — промърмори Тайгър, грабвайки радиостанцията. — Тревога! Човекът маха брезента от кемпера. Там може да се крият въоръжени мъже.

Мъжът в предната част на автомобила се наведе и се разнесе тихо скърцане. Слейд изруга и приближи радиостанцията до устата си.

— Тревога! Това може да е оръжие.

Тайгър постави ръка върху ножа, прикрепен към бедрото му. Той се упражняваше често и беше станал много точен при хвърлянето. С другата ръка остави радиостанцията върху стената и извади резервния пистолет от кобура на офицера, стоящ от дясната му страна, докато брезентът продължаваше да се издига нагоре. Това, което беше под него, бе повече от десет метра високо. Брезентът се развя във въздуха и започна да се свлича, когато цялата конструкция беше напълно издигната.

Един писък стресна всички и когато платното падна, пред погледа им се разкри жена, вързана към кръст. Коленете на Тайгър се подкосиха и той едва не рухна на земята, щом съгледа Зенди. Отне му само няколко секунди да се възстанови от шока, предизвикан от гледката на тялото ѝ, висящо над превозното средство. Косата ѝ беше мръсна и разрошена, по бузите ѝ тъмнееха синини и тя изглеждаше много бледа. Дебели въжета, увити около ръцете и краката ѝ, държаха тялото ѝ прикрепено към кръста. Тя изпищя отново, опитвайки да се освободи от въжетата. Ужасеният ѝ поглед се съсредоточи върху портите.

— Застреляйте го! — извика тя. — Той ще ме подпали!

Тайгър погледна към човека, който стоеше близо до нея. Той държеше червена туба и изливаше съдържанието ѝ върху купчината дърва, безразборно разпръсната върху целия покрив на кемпера. Сетивата на Тайгър се обостриха, сърцето му заби бързо, а носът му се изпълни с миризмата на бензин.

— Застреляйте го! — изрева Тайгър, разбрал веднага какво планира да направи мъжът до Зенди.

Въздухът се изпълни с виковете на хората, когато осъзнаха какво ще се случи. Зенди трябва да бе чула гласа на Тайгър. Тя вдигна глава и ужасеният ѝ поглед го потърси. Сълзи се затъркаляха по лицето ѝ, когато избухна стрелба. Тайгър видя как мъжът рязко трепна, три куршума пронизаха гърдите му и отхвърлиха тялото му назад. Той падна на асфалта и изчезна от погледа.

— Неее! — изкрещя човекът в предната част на автомобила, преди да замахне и да хвърли нещо нагоре. Лумнаха пламъци. Ужасът изтръгна Тайгър от вцепенението, когато огънят се разпростря по покрива и обхвана основата на кръста. Зенди отново нададе ужасен писък, който го накара да реагира, преди изобщо да се замисли. Той избута мъжете от пътя си и забравяйки за все още болния си крак, се втурна към края на стената до охранителния пост на портите.

Скочи, тялото му болезнено се вряза във върха на покрива и той се плъзна по задник до ръба. Със стон се приземи на тревата до бараката, пренебрегна болката и пусна пистолета, който все още стискаше в юмрук. Нуждаеше се и от двете си ръце, за да се изправи, да запази равновесие и да хукне към горящото превозно средство.

Прозвучаха още изстрели и куршуми се забиха в човека, запалил пожара. Тайгър изблъска бягащите хора, за да може да се добере до кемпера. Трябваше да отскочи от падащото тяло, когато мъжът се просна по гръб, мъртъв, после скочи и се хвана за металния край на автомобила. Качи се на покрива.

Обхвана го изгарящата топлина на пламъците, но той не обърна внимание, беше изцяло съсредоточен върху Зенди, за да го е грижа дали ще се изгори. Огромно тяло изведнъж се приземи до него, Тайгър обърна глава и видя Бестиал. Мъжът държеше пожарогасител, който насочи пред тях. Издърпа предпазния щифт и започна да гаси огъня. Това незабавно облекчи положението.

— Свали я! — изръмжа приятелят му, като насочи струята, за да направи път към дървения кръст.

* * *

Зенди се закашля, задушавайки се от дима, който се издигаше от огъня под нея и я заслепяваше. Тя изви глава, но не успя да намери

чист въздух. Докато вятърът не обърнесе посоката си, това нямаше как да стане. Тайгър беше на стената, близо до портите на Резервата. Видя го там и го чу да нарежда на офицерите да застрелят брат Адам, но след това го изгуби.

— Зенди! — Тайгър изрева името ѝ и кръстът се разтресе толкова силно, че тялото ѝ се разлюля.

Тя погледна надолу да види дали огънят не е прогорил основата на дебелия дърво дотолкова, че кръстът да падне. И тогава видя Тайгър, който се качваше нагоре в опита си да я стигне. Неговата тежест бе предизвикала силното разклащане. Той стигна до краката ѝ.

Прониза я болка, когато хвана въжетата, за да се издърпа нагоре, но стисна зъби. От неговата тежест въжетата се впиха силно в плътта ѝ, но тя преглътна крясъците си. Тайгър прегърна гредата на кръста, набра се нагоре и те се оказаха лице в лице.

Погледите им се срещнаха. Невероятните му очи се взряха в нейните, и той я притисна до гърдите си. Пусна с едната си ръка кръста и внезапно извади нож. Отклони поглед настрани и преряза въжетата, които крепяха ръката ѝ.

— Държа те, малката ми! — каза той.

— Тайгър... — прошепна Зенди, все още невярваща, че наистина е тук.

— Хвани се за мен!

Едната ѝ ръка вече беше свободна. Движението ѝ причини болка, но тя я обви около врата му. Тайгър се извъртя малко, прехвърли ножа в другата си ръка и сграбчи гредата, за да поддържа тежестта и на двамата.

Капки пот покриваха лицето му, което беше червено от напрежение или може би от вдишването на прекалено много дим. Зенди не можеше да откъсне поглед от него. Дърпането на въжетата я увери, че се опитва да освободи и другата ѝ ръка.

— Побързай! — изръмжа някой под тях. — Пожарогасителят е почти празен.

Вятърът промени посоката и вдигна облак дим нагоре, от което ѝ запари на очите. Тя откъсна поглед от Тайгър и зарови лице в горещата кожа на шията му. Мъжкият му аромат, смесен с миризмата на дим, изпълни носа ѝ. Въжето поддаде и тя обви и другата си ръка около него, прегръщайки го плътно.

Основната греда на кръста се залюля отново и младата жена си помисли, че сега и двамата ще паднат. Но не стана. Вместо това една ръка стисна глезена ѝ и въжетата около краката ѝ бяха разрязани.

— Тя е свободна — извика някой. — Освободих краката ѝ, Тайгър. Побързай! Вътрешността на автомобила вече гори, губим битката с огъня.

— Увий се около мен — настоя тихичко Тайгър.

Отне ѝ няколко секунди да разбере какво има предвид, тогава вдигна крака и ги обви около кръста му. Тайгър извърна глава и погледна надолу. Зенди отвори очи, но незабавно съжали. Усещането за падане накара стомахът ѝ да се качи в гърлото ѝ, преди Тайгър да се приземи тежко на покрива. Тялото му пое цялата сила на удара, а когато приклепна след скока, Зенди се оказа притисната между коленете и гърдите му.

Тайгър изрева съвсем до ухото ѝ — зловец, смразяващ кръвта рев. Когато се изправи, обвини ръце около тялото ѝ, тя разбра, че токущо беше скочил заедно с нея, държейки я в прегръдките си. Втренчи се в двамата мъже от Новите видове, които бяха на покрива с тях. Единият риташе горящите дърва долу и с пожарогасителя се опитваше да потуши пламъците, докато другият скочи на земята.

Тайгър приближи до ръба на покрива, той куцаше силно, влачейки единия си крак. Тревога изпълни Зенди, когато осъзна, че е ранен.

— Хвърли я на мен! — поиска Бестиал от земята, където токущо се бе приземил. — Ще я хвана!

— Пусни ме! — нареди Тайгър.

Зенди съвсем не искаше да прави това, но знаеше, че няма време да спори. Гъстият дим правеше дишането почти невъзможно и беше цяло чудо, че покривът не се е срутил под краката им досега. Тайгър не ѝ даде възможност да се изправи, вместо това я повдигна и я нагласи в люлката на ръцете си. Поднесе я над ръба и тя разбра какво възнамерява да стори. Обаче не каза нищо, отчаянието, изписано върху лицето му, ясно ѝ показа, че няма друг избор.

Когато я пусна, тя полетя надолу, докато две силни ръце я хванаха под коленете и около гърба. Заболя я, но точно сега изобщо не я интересуваше дали ще ѝ останат синини. Вдигна глава рязко нагоре,

за да види Тайгър, защото бе силно притеснена за неговата безопасност.

Той скочи и опита да се приземи на краката си. Но вместо това падна и изрева — краката му се подкосиха и той се просна на асфалта. Зенди се замята в ръцете на Бестиал, но мъжът отказа да я пусне. Завъртя се заедно с нея, от което ѝ се зави свят, и се затича бързо.

Резките движения разтърсваха тялото ѝ, но тя успя да се обърне в прегръдките на мъжа. Надникна над рамото му и видя как третият мъж скочи от покрива на горящия кемпер, приземи се на крака, наведе се и вдигна Тайгър.

Експлозията пръсна всички прозорци на автомобила и парчета стъкло полетяха във всички посоки. Бестиал леко се приведе и притисна Зенди към гърдите си. Когато я вкара през откренатите порти на Резервата, тя изгуби от поглед пожара и Тайгър.

— Тайгър! — изкрещя, изпаднала в ужас.

— Спокойно! — каза ѝ Бестиал, спирайки лудия си бяг. Обърна се и погледна през полуотворената врата.

И тогава Зенди видя Тайгър. Той изцяло се бе облегал на огромния Нов вид, който беше участвал в нейното спасяване. Тайгър не можеше да стъпва на единия си крак, но когато минаха през портата, погледът му се прикова право в нея. Мъжът бе обвил ръка около кръста му и му служеше като опора. Двамата идваха право към нея.

Непролети сълзи напълниха очите ѝ. Тайгър я беше спасил, рискувайки собствения си живот. Той и приятелят му спряха на крачка от нея и Бестиал. Тайгър се отдръпна от другия мъж, отвори ръце и погледна в очите Новия вид, който я държеше.

— Дай ми я, Бестиал!

— Тайгър... — започна той, но спря, когато Зенди се измъкна от обятията му.

Само след секунди Тайгър замря с нея в прегръдките си. Краката му едва го държаха и той се олюля. Внезапно двама офицери в пълна бойна униформа изникнаха до тях, за да ги задържат да не паднат. После внимателно отпуснаха прегърнатата двойка, докато Тайгър седна на земята със Зенди в скута си. Той измъкна ръцете си изпод краката и гърба ѝ и обхвана в шепи лицето ѝ.

— Нямах предвид нещата, които казах в болницата. Дори не си спомням, че съм се събудил. — Гласът му беше тих, изпълнен с болка.
— Никога не съм искал да те изгоня.

— Добре ли си?

Той изръмжа.

— Чу ли какво казах? Това беше резултат от медикаментите, които ми бяха дали.

— Обадете се за лекар — извика някой. — И двамата са ранени.

Ръцете на Зенди трепереха, когато обгърна раменете му.

— Всичко е наред. Не се притеснявай за това точно сега. Кракът ти добре ли е?

— Счупих го отново. — Той облиза устни. — Ти добре ли си? — Погледът му се спусна към бузата ѝ. — Къде те боли?

Нито една от синините ѝ нямаше значение сега.

— Добре съм. Счупил си си крака отново?

— Той не беше напълно излекуван.

— Ти пак ме спаси.

Невероятните му очи се вдигнаха и се взряха в нейните.

— Винаги ще правя каквото е необходимо, за да те защита, Зенди. Благодарен съм, че отново те държа в прегръдките си.

Сърцето на Зенди ускори ритъма си.

— Ти почти се беше превърнала във факла, а се притесняваш за мен? — учуди се Тайгър.

Зенди кимна.

— Да. — Едва сега мозъкът ѝ започна да функционира. — О, Боже! Седя в скута ти! Сигурно ти причинявам болка?! — Тя опита да се отдръпне, но той не пусна лицето ѝ, задържа я на място.

— Не ми пука. Само искам да бъда възможно най-близо до теб.

— Тайгър? — Слейд се прокашля.

Зенди се обърна и погледна към мъжа, който я беше наел. Той стоеше до тях с мрачно изражение.

— Остави ни на мира — изръмжа предупредително Тайгър.

— И двамата трябва да отидете веднага в Медицинския център.

— По-късно — поклати глава Тайгър.

— Тя е ранена, Тайгър. Ние не знаем какво са ѝ причинили. И двамата трябва да бъдете прегледани от нашите лекари. Няма да ви разделяме, ще бъдете близко един до друг. Може ли да я взема от теб?

Тайгър се взря в очите на Зенди.

— Позволи ми да те носи! Аз не мога.

Слейд се наведе и внимателно я вдигна. Тайгър трепна и лицето му се изкриви от болка, което веднага я обезпокои. Тя се размърда, настоявайки да я пуснат.

— Мога да вървя — каза и погледна към онзи, който я държеше.

Слейд меко изръмжа.

— Вие двамата сте си лика-прилика. Упорити и безразсъдни, когато става въпрос за другия. Стой мирно!

Той се обърна и се запъти към чакащия джип. Постави я внимателно на предната седалка, а Зенди се опита да погледне над рамото му, за да види Тайгър. Слейд се наведе близо до лицето ѝ, закривайки гледката ѝ и я погледна в очите.

— Направи ми една услуга, Зенди Гордън. Разбери, че Тайгър не помни нищо от това, с което е наранил чувствата ти, и съм готов да се закълна, че той е абсолютно честен, когато казва, че не е имал предвид онова, което е казал. Той заслужава да се поизмъчи малко за думите, които е казал за мъжете, избрали си за половинки човешки жени, но не искам никога повече да го виждам така сърдит. Беше болезнено да го гледаш, докато се притесняваше за твоята безопасност. Прости му и той може би пак ще стане разумен и мил.

Слейд се изправи и кимна на водача на джипа.

— Отведи я в Медицинския център. И побързай, за да може да я прегледат, преди да пристигне Тайгър. Съмнявам се, че сега е в настроение да гледа как доктор Харис докосва неговата жена.

Джипът потегли и Зенди най-сетне видя Тайгър. Двама офицери го държаха от двете му страни, за да не пада цялата тежест върху краката му. Тогава я обхвана силна тревога — Тайгър беше много по-зле, отколкото показваше. Автомобилът зави и тя го изгуби от поглед.

— Зенди?

Познат глас я накара да се извърне в седалката.

— Смайли!

— Радвам се, че си жива! — Той я погледна за миг, после пак продължи да следи пътя.

— Аз също!

— Следващият път не напускай Резервата без засилен ескорт.

Тя се отпусна в седалката.

— Няма проблем.

— Тайгър ще се оправи. Ние сме силни и се възстановяваме бързо. Той не биваше да напуска болницата, докато костите му не са зараснали напълно, но обезумя, когато научи за отвличането ти. Това забави лечението му, но скоро всичко ще бъде наред. Престани да се притесняваш!

Зенди се обгърна с ръце и се помъчи да не плаче. Толкова много неща се бяха случили, че щеше да отнеме време, докато се възстанови психически. Емоциите ѝ бяха твърде близо до ръба.

— Не плачи! Тайгър ще се излекува.

Тайгър твърдеше, че няма спомен от случката в болницата. Зенди затвори очи, докато осмисляше тази информация. Чудеше се дали в неговото упоено състояние той е казал това, което е било в подсъзнанието му. Смяташе ли, че не трябва да бъдат заедно? Че тя наистина е враг?

Джипът спря и Смайли я придружи до сградата. Медицинският персонал беше в пълна готовност, всички лекари чакаха вътре, за да се справят с всяка възникнала извънредна ситуация. Зенди бе отведена в кабинет за прегледи, а една жена-лекар и медицинска сестра — мъж от Новите видове я последваха.

— Аз съм доктор Алисън — представи се тя. — А ти си?

— Зенди Гордън.

— Тя работи в Резервата — каза мъжката медицинска сестра тихо. — Била е вече веднъж тук след инцидента с протестиращите пред портите и е била прегледана от доктор Харис-младши.

— Благодаря за историята! — Докторката се усмихна. — Обикновено съм в Хоумленд, но пострадалите от катастрофата с хеликоптера се нуждаеха от моите грижи, затова бях доведена в Резервата. Боя се, че не познавам много от служителите тук, но ми е приятно да се запознаем. Просто съжалявам, че обстоятелствата не са от най-добрите. — Тя сложи ръкавици и внимателно опипа челюстта на Зенди, обърна главата ѝ на една страна, за да огледа бузата.

— Някой те е ударил?

Зенди опита да си спомни в подробности нападението в къщата и последвалото отвличане. Цялата история за това, което бе преживяла, се изля на един път.

— Така че това е всичко. Тайгър се нуждае повече от теб, отколкото от мен. Смята, че кракът му е счупен.

Лекарката обърна глава и погледна към медицинската сестра.

— Иди и се увери, че доктор Харис се справя, става ли? И двете искаме да знаем това.

Новия вид бързо напусна стаята, а лекарката се усмихна.

— Тайгър ще е по-добре под грижите на доктор Харис. Вчера имахме голям спор с него. Той искаше да напусне болницата, а аз бях категорично против. Така че аз съм последният човек, който ще иска да види като лекар. Най-вероятно ще започне да ми ръмжи, когато му кажа „нали ти казах“.

— Той ми спаси живота. Можеше да изгори заедно с мен, ако покривът на автомобила се беше срутил.

— Радвам се да чуя, че това си е заслужавало болката, която той е изтърпял. Ранена ли си някъде другаде, освен на лицето? — Пръстите в ръкавици докоснаха лицето ѝ и докторката се намръщи. — Откъде са тези червени белези по челюстта ти?

— Залепиха устата ми с тиксо. Успях да го намокря с език и го отлепих от устните си, но за останалата част не можах да направя нищо. Идиотът, който ръководеше групата, дръпна лепенката от лицето ми, точно преди да се опита да ме убие. Заболя ме толкова силно, че дори не можех да дишам в първите няколко секунди. Ох! Сега мястото там е много чувствително.

— Кожата не е разкъсана, но ще те боли още известно време.

— Ребрата и талията също ме болят. Бяха ме овързали с колани, които се впиваха в мен.

— Легни!

Лекарката внимателно я прегледа.

— Само си натъртена. Няма нищо счупено. Отгървала си се от този кошмар със забележително малко наранявания. Имаш късмет. Някакви проблеми с дишането от дима, който си поела? — Доктор Алисън проми няколко драскотини, които откри по тялото на Зенди.

— Не. Беше достатъчно ветровито, за да изтласка по-голямата част от дима настрани.

— Можеш да седнеш. — Лекарката свали ръкавиците. — Ти си късметлийка, Зенди Гордън.

— Може ли да те попитам нещо?

Докторката повдигна вежди.

— Разбира се!

— Ъъм... — Зенди се поколеба. — Случи се нещо, което ме притеснява. Тайгър ми каза едни думи в болницата, когато се събуди, и сега твърди, че не помни нищо. Смяташ ли, че медикаментите са го накарали да каже неща, които може би той чувства дълбоко в себе си?

Жената въздъхна и погледна към вратата, после отново към пациентката си.

— Не знам какво са ти казали, но ти работиш за НСО, така че мога да ти имам доверие. Някои от медикаментите, които открихме във файловете на Мерикъл, са експериментални. Те са работели над това. Създавали са нови лекарства и са ги тествали върху Новите видове. Някои от тях са ставали неконтролируеми, когато веществата попаднали в кръвта им. Ставали са агресивни до границата на безумие, а други са имали уникални странични ефекти, вариращи от замъгляване на разума до тежки промени в личността. Това, което е казал Тайгър, беше ли нормално, или нещо, което би могла да очакваш от него?

— Не мисля така.

— Ето ти отговора. Щом толкова те притеснява, питай Тайгър. Новите видове са известни с тяхната откровеност. Убедена съм, че той няма да излъже, независимо какви проблеми ще възникнат от това. Заплаши ли те, или се опита да те нападне? Прекарах много време с Тайгър и това не е нормално за него. В действителност той е много сладък.

Зенди веднага изпита ревност.

— Излизала ли си с него?

— Не. — Доктор Алисън поклати глава. — Ти не си само служител, нали? Предполагам, че сте свързани.

— Бяхме, преди инцидента. Той... хм... изведнъж приключи с мен, когато се събуди. Но каза, че не си спомня нищо от това и се извинява.

— Вече имаш отговора. Поговори с него. Сега в организма му няма лекарства, но скоро ще трябва пак да ги приеме. Те ускоряват лечението.

— Как?

Лекарката се поколеба.

— Била си с Тайгър? Мисля, че тези белези от ухапване, които видях по време на прегледа, са негови.

— Да.

— Ти си влюбена. Виждам го в очите ти, когато говориш за него. — Тя се усмихна. — Видовете са били генетично променени. Тяхната ДНК е била смесена с гените на различни животни. Мерикъл е успяла да управлява този процес достатъчно, за да... ами... като цяло... казано с по-прости думи, да принуди телата им да засилят някои функции. Имунната им система е изненадващо устойчива на болести и всички наранявания и травми се лекуват много бързо. Коктейлът от лекарства, който открихме във файловете, ускорява още повече оздравителния процес. Ако Тайгър наистина си е счупил отново крака, той ще се нуждае от повече дози. Тогава костта ще зарасне само за няколко дни, а не за седмица. Видовете мразят да лежат неподвижно и са ужасни пациенти. — В очите на лекарката проблесна копнеж. — В повечето случаи. Имам един пациент, при когото лекарството изобщо не действа. Той е в кома и не можем да го събудим.

— Съжалявам много! Да се надяваме, че ще се събуди. Той беше ли в хеликоптера заедно с Тайгър?

— Не. Номер 880 беше спасен и докаран в Хоумленд преди няколко седмици. Изобщо не ми се искаше да го оставям на грижите на другите лекари, но моята помощ беше необходима тук. Все още имам привилегии в болниците в тази област. Повечето от останалите лекари, които работят в НСО, нямат такива, тъй като идват от други части на страната. Ето защо ми се обадиха да дойда. — Доктор Алисън се обърна за миг, след което отново погледна Зенди. В ръката си държеше спринцовка. — Трябва да ти бия инжекция. Имаш някои рани, а това е антибиотик. Така ще се чувствам по-спокойна. Мога да кажа, че повечето не са пресни, сигурно са станали по време на отвличането и микробите са имали време да работят в тях. Кога последно са ти слагали инжекция против тетанус?

— Правя си всички ваксинации навреме и никога не пропускам годишния преглед. — Иглата се заби в ръката на Зенди. Тя трепна и отмести поглед, защото мразеше инжекциите.

— Този антибиотик е много силен и ще унищожи действието на контрацептивите.

— Не вземам нищо.

Лекарката изви въпросително вежди.

— Не вземаш нищо?

— Не.

— Добре. Тогава ще ти спестя лекцията за презервативите, след като Тайгър вече ги използва. Както е известно, тези инжекции ще нарушат цикъла ти. Може да пропуснеш един период или да имаш два последователно.

— Аз не боледувам от нищо. Тайгър не трябва да използва презервативи.

Другата жена се обърна, за да изхвърли спринцовката и тампона, напоен с дезинфектант, който бе използвала за инжекцията.

— Не ми казаха, че си негова половинка. Всъщност трябва да ни съобщават такива неща.

— Не съм обвързана с Тайгър. Знам какво означават ухапванията, но той просто изгуби контрол.

Доктор Алисън се обърна и погледна пациентката си с недоумение.

— Абе, хора, какво ви става, опитвате се да забременееш ли? Никога не съм чувала някой от Новите видове да го прави, преди да се обвърже. — Жената сви рамене. — Предполагам, че стават все по-модерни в своите възгледи.

Зенди беше объркана.

— Той не може да ме забремени.

Очите на доктор Алисън се разшириха.

— Какво? — попита Зенди.

— Не ти ли е казал?

— Да ми каже какво?

— Глупав кучи син! — Лекарката беше много ядосана. — Правилата гласят, че той трябва да използва презервативи, ако не сте съпружеска двойка, и да те информира, че може да забременееш, ако спре да ги използва, след като се обвържете.

Зенди беше слисана.

— Ще си поговоря сериозно с Тайгър и трябва да информирам Триша. А тя най-вероятно ще предаде това на Джъстис.

Зенди бързо протегна ръка и хвана лекарката, когато жената се опита да излезе от кабинета.

— Какво каза?

Другата жена я погледна нерешително и въздъхна.

— Щом като работиш за НСО, си била длъжна да подпишеш споразумение за поверителност. Това е класифицирана информация. Съвсем реално е, че мъжките Нови видове могат да ни забременят. Нас, човешките жени. Тайгър е трябвало да използва презервативи или да те предупреди, че това е възможно. Аз не биваше да ти казвам нищо, но предположих, че знаеш. Дявол да го вземе! Може да имам сериозни проблеми заради това, но като жена съм възмутена, че те е изложил на риск. Имаш право да знаеш, след като спиш с него.

— Ние правихме секс по време на овулация.

— Откъде знаеш това?

— Повярвай ми! Знаем. Искаш да кажеш, че може да съм бременна?

— По дяволите! — Лекарката се върна обратно в кабинета. — Надявам се да не си. Съмнявам се антибиотикът, който ти дадох, да навреди на плода в толкова ранен стадий, но нямаше да ти го дам, ако не беше абсолютно необходимо. — Тя рязко отвори шкафа и извади някакъв опакован комплект. После се обърна. — Отвори уста и ми позволи да взема проба. Сега ще разберем. Ето защо има правила, а Тайгър не ги спазва. Аз преди всичко съм лекар и ти дадох това лекарство, което не бих направила, ако знаех всички факти.

— Какво?

— Нека просто да направя този тест. Мога веднага да разбера, ако си бременна. Новите видове са различни от нас и анализът на хормоните ти ще бъде положителен в рамките на двадесет и четири часа след оплождането. Знаем, че не сте имали сношение след инцидента с хеликоптера.

Зенди беше изпаднала в шок, докато лекарката отвори рязко друг шкаф, взе проба от слюнката ѝ и потопи тампона в епруветка с бистра течност. Наведе се и съсредоточено загледа парчето памук. Мина дълга минута, преди жената да се изправи.

— Отрицателен — съобщи доктор Алисън, показвайки епруветката на Зенди. — Щеше да стане червено, ако беше положителен. А тук няма оцветяване — течността е прозрачна.

— Сигурна ли си? — Сърцето на Зенди продължаваше да бие бързо.

— Сигурна съм. — Лекарката въздъхна. — Или Тайгър наистина се доверява на носа си, който може да му каже кога е безопасно да има сношение с теб, или се е опитал да те забремени. Настоятелно ти препоръчвам да говориш с него. Ще съобщя на моя ръководител, а тя ще информира Джъстис Норт. Триша ще се погрижи това да не се случва повече.

— Моля те, не го прави! — каза бързо Зенди. Тя все още не можеше да осъзнае онова, което бе научила. — Не искам да има неприятности.

— Това не е шега. Знаеш ли какво ще стане, ако някой научи, че Новите видове могат да имат деца?

— Имам доста добра представа. Току-що прекарах известно време с луди фанатици, които мразят Видовете.

Жените се взираха една в друга.

— Добре. Няма да кажа нищо. Ще се позова на лекарската тайна. Така ще си покрия задника. Но ти непременно трябва да говориш с него.

— Повярвай ми! Ще го направя. — Но нямаше никаква представа какво да му каже.

ГЛАВА 20

Вратата се отвори и медицинска сестра от Новите видове се върна.

— Току-що направиха рентгенова снимка на Тайгър и е точно така, както предполагахме. Кракът му е счупен. — Той се втренчи в Зенди. — Тайгър отказва да лежи неподвижно, докато не разбере, че си добре. Той ми ръмжа и настоя да те заведе при него.

Доктор Алисън погледна Зенди предупредително.

— Прилича ми на мъж, който няма да намери покой. Можеш да идеш при него. Сложи лед на синините, ако продължават да те болят.

— Благодаря ти за всичко, доктор Алисън! — Зенди се смъкна от масата за прегледи и стисна ръка на жената. — И точно това имам предвид. — Тя беше благодарна на лекарката, че ще запази тайната за това, което бе направил Тайгър и че не ѝ беше казал какво може да се случи, като правят секс. — Надявам се твоят пациент да се събуди.

— Аз също. Някак си се чувствам обсебена от него.

Зенди не пропусна да забележи тъгата в очите на другата жена, преди да се обърне и да последва мъжа в коридора.

Новия вид спря пред една затворена врата.

— Той е тук. Кракът ще го боли, докато костта не зарасне.

— Благодаря ти! — Зенди се поколеба, пое си дълбоко дъх.

Сърцето ѝ биеше бясно и тя не беше сигурна, че иска да се изправи пред Тайгър. Ами ако не искаше повече да я вижда? Мисълта за тази перспектива предизвика болка в гърдите ѝ. Но имаше само един начин да разбере — като говори с него. Вдигна ръка и почука.

— Влез! — извика Тайгър.

Стаята изглеждаше по-скоро като хотелска, отколкото като болнична, и беше много по-хубава от кабинета за прегледи, който току-що бе напуснала. Тайгър се бе проснал на огромното легло, с крак върху възглавница. Торбички лед бяха сложени от коляното надолу. Беше свалил ризата си, оставяйки на показ мускулестите си загорели

гърди и плоския корем. Косата му беше пусната и екзотичните му сини очи погледнаха в нея.

— Зенди?!

Начинът, по който нежно измърка името ѝ, накара зърната ѝ да се втвърдят. Той умееше да предизвиква подобен ефект у нея.

— Здравей, Тайгър! Как си? — Зенди пристъпи в стаята и затвори вратата.

— Ела тук! — Той потупа леглото до себе си.

Тя изобщо не се поколеба, веднага приближи до леглото и се качи. Седна насреща му, като се постара да остави разстояние между тях. Погледна болния му крак, след което се обърна към него.

— Как е кракът ти?

Тайгър сви широките си рамене.

— Боли ме. Налага се да остана на легло два дни, докато заздравее. Повторното счупване не е толкова лошо, колкото беше първото. — Той се взря в очите ѝ. — Остани тук с мен!

В душата ѝ избухнаха емоции. От една страна се радваше, че той иска да остане при него, а от друга се страхуваше, че отново ще я изгони, когато поеме повече от лекарствата, за които ѝ каза доктор Алисън. Освен това всички щяха да разберат, ако останеше в една стая с него. Но тяхната връзка вече беше известна, повече не беше тайна за никого.

— Позволено ли е? Предупредиха ме, че от тези лекарства може да станеш нестабилен.

— Пред вратата дежурят офицери, в случай че стана агресивен, но аз няма да те нараня. Когато си отказала да напуснеш болничната ми стая, си дала ясно да се разбере, че си готова да рискуваш, само и само да останеш близо до мен. Тук е много по-безопасно, отколкото бе там.

Зенди не се страхуваше от Тайгър.

— Стаята ти наистина е много хубава.

Сините му очи се присвиха и той изкриви мрачно устни. Наблюдаваше я внимателно. Младата жена отново се огледа и заби поглед в сините завивки на леглото.

— Зенди? Погледни ме! — Дълбокият му глас не търпеше възражение. Той настояваше.

— Ядосан ли си ми? — Тя срещна погледа му.

— За какво?

— Наложих се да кажа на всички, че сме спали заедно, за да мога да стигна до теб. Затова ли ми нареди да напусна болницата? Беше ме предупредил да не показвам на никого ухапванията ти, но бях толкова притеснена, когато чух какво се е случило с теб. Аз...

Тайгър повдигна ръка и я погали по здравата буза.

— Не ме интересува кой знае за нас. Рискувала си живота си, за да се добереш до мен. Трябваше да изчакаш ескорта да те придружи до болницата и обратно. Външният свят не е безопасен.

Беше толкова сладко, когато нарече „свят“ всичко, което се намираще извън портите на НСО. Зенди знаеше какво има предвид.

— Едва не откачих, когато чух, че хеликоптерът, с който си пътувал, е катастрофирал. И исках да се уверя, че си жив. Трябваше непременно да те видя.

— Искам да ми обещаеш, че никога повече няма да напускаш Резервата без охрана, която да те защитава. Беше отвлечена, защото работиш за НСО. Те знаят коя си и къде живееш.

Зенди нямаше желание точно сега да мисли за унищожения си дом. Трябваше да се обади в застрахователната компания, но в момента не ѝ беше до това.

— Ще ми се наложи по някое време да се прибера в къщи.

От устните му излезе меко ръмжене.

— Не, не!

Младата жена не бе сигурна какво означава това.

Тайгър пое дълбоко дъх, издиша бавно и изражението му се смекчи.

— Не можеш да се прибереш у дома, Зенди! Ще останеш при мен!

В ума ѝ възникнаха десетки въпроси. Опита се да реши кой първо да зададе. Дали той искаше да каже, че ще остане да живее с него, или в жилището, което ѝ бе отредено?

Тайгър явно прие мълчанието ѝ за отказ.

— Ти няма да напуснеш Резервата! — Ръката му на бузата ѝ се напрегна. — Няма да го позволя!

— Какво? — Зенди беше изумена.

— Виж какво ти се случи в света. Това няма да се повтори. Аз ще те пазя! — изръмжа гневно той.

— Какво озна...

Той привлече лицето ѝ, покри устните ѝ със своите и сложи край на дискусията с гореща целувка. Езикът му проникна дълбоко в устата ѝ, вкусвайки я, изучавайки я. Ръката му обви кръста ѝ и той я придърпа върху себе си, притисна я към гърдите си. Другата му ръка се плъзна от бузата към тила ѝ и стисна косата ѝ, за да е сигурен, че няма да му се изплъзне.

Но Зенди и не искаше. Тя почти бе загубила Тайгър и си мислеше, че никога повече няма да го види. Действията говореха по-силно от думите и страстната целувка показваше, че връзката им съвсем не е приключила. Той я притегли още по-плътно до гърдите си, като едва не я задуши в обятията си. Ръката му на гърба ѝ хвана блузата ѝ и я избута нагоре, след което плъзна длан по голата кожа на талията ѝ.

Болката я накара да простене в устата му. Той изръмжа и прекъсна целувката. Останали без дъх, двамата впиха погледи един в друг. Сините му очи се присвиха със загриженост.

— Прекалено съм груб. Извинявай!

— Не, не си. Имам няколко натъртвания там.

— Биха ли те? — Яростта изкриви лицето му.

— Не. Бяха ме привързали към една пейка с колани, които бяха толкова здраво стегнати, че се впиваха в тялото ми, докато ме разнасяха насам-натам. Добре съм.

— Свали си дрехите! — нареди Тайгър. — Искам да те видя цялата.

Тя повдигна въпросително вежди.

— Тук, в Медицинския център?! Всеки момент може да влезе някой.

— Заклучи вратата!

— Добре съм. Просто не ме хващай там. — Опита се да го целуне отново, но той се отдръпна.

— Свали всичките си дрехи и ми покажи! — Тайгър изглеждаше доста решителен.

— Но...

— Направи го! — Той беше необичайно агресивен и взискателен.

— Дадоха ли ти вече от лекарството, което помага да се възстановиш по-бързо?

— Да. Искам да видя всеки сантиметър от тялото ти точно сега.

Зенди се надяваше, че Тайгър няма да ѝ заповяда да се махне и да започне отново да твърди, че е негов враг.

— На вратата има ключ. — Той я освободи от прегръдките си. — Заклучи и свали дрехите!

— Наистина съм добре!

— Свали ги или ще ги разкъсам!

Младата жена видя решимостта в очите му и не се усъмни нито за миг, че наистина ще го направи.

— Добре.

Зенди слезе от леглото и отиде до вратата. Може би бе много поумно да си тръгне, докато Тайгър не се избави от въздействието на медикаментите, но вместо това превъртя ключа и се обърна с лице към мъжа, когото обичаше. Ръцете ѝ трепереха леко, докато сваляше дрехите. Тайгър я наблюдаваше силно напрегнат. Не изглеждаше възбуден — беше разярен, когато видя първите синини.

— Обърни се!

Беше гола в студената стая, но направи това, което поиска от нея. От леглото дойде ръмжене, то я накара да го погледне през рамо.

— Казах ти, че са само няколко синини.

— Вземи душ! Банята е там. Побързай и се върни при мен!

Искаше ѝ се да се изкъпе и вероятно се нуждаеше от душ, затова само кимна. Точно сега не беше моментът да спори с него за каквото и да било. Просто тръгна към банята.

— Зенди?

Тя спря и погледна назад към него.

— Благодаря!

— Знаеш, че си много настойчив, нали?

— Видях как едва не умря. В момента се държа изключително добре. И двамата имаме късмет, че кракът ми е счупен.

— Какво значи това?

Погледът му се спусна по тялото ѝ.

— Иди вземи душ сега. Носът ми все още е объркан от дима и бензина, които вдишах. Обонянието ми скоро ще се възстанови и не искам да усетя по теб нещо, което ще освободи животинските ми инстинкти. Едва се контролирам. Знам, че съм задник, но нищо не мога да направя.

Зенди влезе в банята, опита да затвори вратата, но Тайгър изръмжа. Тя замря на място. Той не каза нищо, но посланието беше отчетливо и ясно. Пръстите ѝ освободиха дръжката и вратата остана отворена. Банята беше достатъчно голяма, за да побере инвалидна количка, ако е необходимо. На рафта имаше сапун и шампоан за коса. Младата жена пусна водата и влезе под душа.

* * *

Тайгър с усилие се съпротивляваше на желанието да махне торбичките, пълни с лед от крака си, и да отиде при Зенди. Дори щеше да пълзи, ако се наложи. Пое дълбоко въздух, борейки се с инстинктите си и заповяда на ума си да управлява тялото. Почти бе загубил Зенди, а и от прекалено дълго време не я бе имал.

Споменът за огъня и за Зенди, вързана с въжета към дървения кръст, направен от онези луди хора, щеше да бъде източник на много кошмари в бъдеще. Беше успял да стигне навреме до нея, но много добре знаеше, че можеше и да се провали. Тя можеше да умре, и той заедно с нея. За нищо на света нямаше да спре да се опитва да стигне до нея, дори и да знаеше със сигурност, че няма никакъв шанс.

Зенди беше неговата половинка. Той затвори очи, сърцето му биеше силно, пръстите му се свиха в юмруци. Може и да не искаше да си взима половинка, но вече си имаше такава. Зенди Гордън неочаквано влезе в живота му и го обърна с главата надолу. Нейният аромат му липсваше. Беше безнадеждно пристрастен към него и не можеше да чака да се възстановят сетивата му, за да я вдъхне. Устните му все още тръпнеха от целувката и той пожела отново да я вкуси. Ръмжене на разочарование излезе от гърлото му. Доктор Харис бе казал, че ще е необходим най-малко час, за да се възстанови от последиците на пожара.

Лекарството, което му бяха инжектирали, не помагаше. Кожата по цялото му тяло гореше, сърдечният му ритъм не се забавяше до нормалното, адреналинът в кръвта му изостряше емоциите. Тайгър отвори очи и гневно погледна крака си. Той го спираше да бъде със Зенди в този момент. Не искаше нищо повече от това да се къпе с нея и да я държи в прегръдките си.

Водата в другата стая спря и той я видя как подсушава тялото си. Синините по талията, краката и ребрата ѝ го накараха да изпадне в ярост и да изпита безумен импулс да проследи останалите хора, които ѝ бяха причинили зло. Двама вече бяха мъртви, но имаше още от тях на свобода. Екипът, който беше отишъл в къщата на Зенди, беше подушил четирима мъже. И той си беше дал обещание да проследи останалите двама, веднага щом се възстанови.

Зенди се върна в стаята с кърпа, увита около тялото ѝ, и спря до леглото.

— Нямам чисти дрехи.

— Няма да ти трябват. Ела тук!

Тайгър просто я искаше до себе си, да я държи в ръцете си. Едва си я бе върнал и нямаше намерение да я изпуска от поглед. *Не бързай*, напомни си той. *Не я плаши!* С усилие разтвори юмруци и потупа леглото до себе си.

— Ще те намокря.

— Ела тук! — Той трепна вътрешно от грубия си тон. — Моля те! — добави.

Тя бавно се доближи до него, с несигурен поглед.

— Няма да те нараня, Зенди. Никога!

— Знам това. Просто се държиш съвсем различно.

— Наясно съм с лекарствата в организма ми и съм стресиран. Това е лоша комбинация, но ти си в безопасност.

Младата жена пропълзя на леглото и седна до него. Той се протегна и я придърпа по-близо до себе си. От мократа ѝ коса капеха капки, които се плъзнаха по гърдите му. Това ни най-малко не го разтревожи, когато я прегърна в обятията си и сложи брадичка върху главата ѝ.

— Тайгър?

— Да?

Тя повдигна лице, за да го погледне.

— Добре съм. Наистина! Повече съм притеснена за теб. Боли ли те? Да повикам ли лекар?

— Просто трябва да те държа.

— Добре. — Тя сложи ръка върху гърдите му и го погали нежно. — Как е главата ти? В болницата казаха, че имаш травма на главата.

— Лекувам се бързо. Ще бъда на крака след два дни. Дотогава ще останем тук. Трябва да ме държат под наблюдение.

— За да са сигурни, че лечението ти върви добре?

— За да са сигурни, че няма да обезумея от медикаментите и че няма да се опитам да навредя на някого. — Зениците на Зенди се разшириха от страх и Тайгър ѝ се усмихна, за да я успокои. — Ти си в безопасност, но не се изненадвай, ако започна да ръмжа на лекарите. Те ме дразнят.

— Радвам се да чуя това. Е, в смисъл, че аз съм в безопасност. Освен това се радвам, че не работя тук като лекар.

Той не беше сигурен как да отговори. Усещането от ръката ѝ, която галеше гърдите му между зърната, накара члена му да се втвърди. В гърдите му се зароди мъркане, което се надигна към гърлото му. Зенди се усмихна.

— Издаваш този звук само когато си възбуден. — Ръката ѝ спря за миг, преди върховете на пръстите ѝ да се плъзнат до долната част на корема му и тя снижи поглед. — И виждам, че е така.

Когато го доведоха в Медицинския център, му събуха панталоните и го преоблякоха в памучни къси шорти, за да имат достъп до крака му. И сега тези шорти се издуваха под напора на хванатия като в капан еректирал член.

— Не му обръщай внимание. И аз се опитвам. Току-що ти премина през сериозни изпитания, а аз съм силно стресиран от факта, че едва не те загубих.

Тя вдигна зелените си очи и се вгледа в неговите, усмихна му се широко.

— И двамата сме добре, а аз знам един чудесен начин да те накарам да се отпуснеш.

Той изви вежди въпросително.

Зенди се измъкна от прегръдката му, седна на пети и той не се въздържа и заръмжа, когато ръката ѝ потърка пениса му през тънката материя.

Желанието го прониза толкова силно, че изрева към нея.

Пръстите ѝ се свиха около твърдия ствол и го стиснаха леко. На лицето ѝ нямаше страх, тя спокойно го наблюдаваше, но усмивката ѝ беше избледняла. Тайгър осъзна, че устата му е отворена толкова, че остриите му зъби се показват. И побърза да я затвори.

— Спокойно, миличък! — промърмори тя. — И не се движи! — Погледна към ранения му крак. — Липсваше ми! — Погледите им се срещнаха. — Кажи ми „не“ и ще спра. В противен случай просто се наслаждавай. Знам, че си на ръба и лекарствата те правят склонен към насилие. Ти каза, че няма да ме нараниш и аз ти вярвам. Затова ще пренебрегна страшните звуци, които издаваш.

Тя плъзна ръка под колана на шортите му и дръпна материята надолу. Усетил, че членът му е освободен от капана на дрехата, Тайгър едва не се нахвърли върху младата жена. Искаше да я бутне на леглото, да свали кърпата и да я обладае. Пое си дълбоко дъх, за да подуши дали е достатъчно възбудена, за да може да го поеме, но миризмата на горяща дървесина и бензин все още объркваше обонянието му.

Зенди се наведе и горещият ѝ дъх обгърна пениса му. Мократа ѝ коса падна, скривайки лицето ѝ. Когато усети как малкият ѝ език облизва главичката на члена му, Тайгър отметна глава назад и се вкопчи в чаршафите, вместо в мекото ѝ тяло. И макар да опитваше да се контролира, не можа да сдържи поредния си рев.

Страховитите му звуци не я спряха, вместо това тя обви устни около върха на члена му и го пое в горещата си влажна уста. Когато започна бавно да се движи, смучейки твърдата плът и дарявайки го с неповторимото удоволствие на своите действия, той едва не свърши.

— Зенди! — изръмжа.

Тя отслаби натиска, почти освобождавайки члена му от устните си, но не спря. Пръстите ѝ обхванаха основата на ствола и започна да го гали, докато вкарваше пениса му дълбоко, удряйки главичката в задната част на гърлото си. Всяко движение на устата ѝ го изпълваше с луд екстаз. Със свободната си ръка Зенди хвана шортите му, издърпа памучната тъкан надолу и той успя да повдигне задника си, за да ѝ помогне да ги свали до бедрата, освобождавайки напълно пениса му.

Стенанията, които излизаха от гърлото ѝ, изпратиха вибрации направо в топките му и те се стегнаха болезнено. За да задържи звуците, които не искаше да издава, Тайгър прехапа устни, но не можеше да си поеме въздух и затова задиша през носа. Тя едва бе започнала, а той вече беше готов да излее семето си.

— Мамка му! — изръмжа. — Свършвам!

Зенди го освободи от устата си, стисна члена му с две ръце и се отдръпна малко, защото помнеше предупреждението му, че спермата

излиза със сила от тялото му. После направи нещо, което го хвърли отвъд ръба. Разхлаби кърпата и се наведе над него, взе пениса му с гърдите си и потърка главичката между меките хълмчета.

Тайгър изрева подобно ранено животно, когато тялото му се напрегна, и той маркира Зенди със спермата си. Но дори и тогава младата жена не спря, продължи да го търка между гърдите си, които бяха станали хлъзгави от семето му, докато отне и последната частичка, останала от ума му. Той се разтресе от силата на изживяния оргазъм.

Едва когато спря да потърква члена му, той успя да си поеме въздух. Очите му бяха затворени, главата — отметната назад, леглото — изместено.

Усещането за влажна памучна кърпа го накара да потрепери, докато Зенди нежно почистваше пениса му. Когато тя се сви на една страна до него и покри и двамата им с одеялото, той успя да се отпусне малко. Погледнаха се очи в очи.

Зенди му се усмихна, устните ѝ го примамваха — той протегна ръка и взе в шепа бузата ѝ.

— Сега ще те обладая.

— Кракът ти...

— Не ми пука!

— Но ти току-що свърши.

— Все още те искам. Непрекъснато те искам.

Тя сложи ръка на гърдите му и го бутна леко назад.

— Тайгър, скъпи, няма да лъжа и ще си призная честно, че ужасно много те искам, но нека първо оставим крака ти да оздравее, става ли?

Някой опита да отвори вратата, но това, че бе заключена, му попречи. Тогава се чу думкане с юмрук.

— Наред ли е всичко там? Тайгър?

— Изчезвай! — извика той.

— Пусни ме да вляза! Казах ти да не ставаш от леглото! — Мъжът от другата страна на вратата замълча. — Донесете ми проклетия ключ! Той е заключил вратата!

— Махай се, Харис! — изръмжа Тайгър. — Зенди е гола!

За няколко секунди се възцари тишина.

— О! Помислих, че ревеш от болка. Няма значение. Всичко наред ли е там? Чух те и реших, че имаш нужда от помощ. Тя добре ли е?

— Добре съм! — извика Зенди. Младата жена направи последното нещо, което Тайгър очакваше. Засмя се и понижи глас до шепот: — Може би следващия път ще използваш възглавницата, за да заглушиш виковете си.

Обичаше я. Силното чувство, стегнало гърдите му, и желанието да я вземе в скута си, за да е близо до него, го увери в това.

— Не бива да правиш секс! Предполагам, че това правите там, след като те чух да ревеш, тя е гола и вратата е заключена. Дявол да го вземе, Тайгър! Не ме ли чу, когато казах, че трябва да пазиш крака си до пълното зарастване на костта? Госпожице Гордън? Той не бива да прави това! Трябва да лежи неподвижно.

На Тайгър му се искаше да удари доктор Харис. Много силно. Ръмжене се откъсна от устните му и той се опита да стане. Искаше да се увери, че лекарят ще ги остави на мира, но Зенди го бутна по гърдите в опита си да го задържи в легнало положение. Тайгър замря. Тя не можеше да го спре, ако наистина искаше да стане, беше много по-силен от нея, но половинката му го гледаше умолително.

— Чу го, нали? — каза му тихо. — Моля те, направи това, което каза доктора!

Той се отпусна.

— Добре.

Усмивка освети лицето ѝ.

— Знаех си, че една свирка ще те направи мек. — Тя му намигна. — А сега, защо не легнеш на възглавницата и да поспим? Уморена съм и се обзалагам, че и ти не си спал много добре нощес.

— Ще направя каквото кажеш, но при няколко условия. — Щеше да използва всичко, което можеше, за да я накара да се съгласи с исканията му.

— Какви са те?

— Искам да останеш при мен. Закълни се, че няма да напускаш Резервата. Твърде е опасно. Няма да позволя отново да попаднеш в опасност.

— Добре.

— Няма да се връщаш обратно в жилището. Когато изляза от тук, ще те заведа в моята къща. — Той затаи дъх от страх, че ще откаже.

— Ще се радвам да видя дома ти.

— Ще живееш с мен. — Видя изненадата, изписана на лицето ѝ. Зенди преглътна.

— Добре, но трябва да следваш съветите на лекаря, за да оздравееш по-скоро.

— Ще го направя, ако си с мен.

Тя кимна.

Тайгър бутна възглавницата отзад и се отпусна по гръб. Отвори ръце и Зенди моментално се обви около него, полагайки глава на гърдите му. Чувството да я има близо до себе си беше толкова хубаво. Дразнещият аромат на възбудата ѝ леко се просмука в носа му — обонянието му се беше върнало. Това накара пенисът му отново да се втвърди.

— Тайгър, може ли да те попитам нещо?

— Какво искаш да знаеш?

Тя се поколеба.

— Питай!

— Защо искаш да живея с теб?

Защото си моя половинка. Но Тайгър не можеше да го изрече на глас. Зенди може и да не искаше това, след като двама човешки мъже не бяха успели да я направят щастлива. Беше направила погрешен избор в миналото и сега не искаше да я плаши. На нея щеше да ѝ е нужно малко повече време.

— Почти те бях загубил, затова искам да бъдеш с мен. — Той реши, че това е по-безопасно, за да не избяга от него. — Ние обичаме да спим заедно и ти няма да напускаш Резервата. Ще се чувстваме по-удобно в моята къща.

Чу я как въздъхна.

— Добре.

Зенди не каза нищо друго и той се отпусна, благодарен, че тя не се впусна в спор. Щеше да я направи зависима от него. Тя нямаше обонянието на Новите видове, за да я направи зависима чрез него, затова щеше да използва секса за тази цел. Усмивка изви устните му. Щеше да бъде удоволствие и за двамата, докато ѝ показва колко щастлива може да я направи, ако се съгласи да стане негова половинка.

* * *

Десетките въпроси на Зенди така си и останаха без отговор. Тайгър беше на лекарства и не на себе си от тях, затова не беше добра идея да му досажда с въпросите си. Щеше да изчака, докато напуснат Медицинския център и лекарствата се изчистят от организма му. Тогава ще говорят. Наистина искаше да разбере защо бе правил секс с нея секс без предпазни средства, след като знаеше, че има шанс да забременее.

Беше ли един от онези мъже, които не се интересуваха от последствията, стига да не трябваше да използват презерватив, или имаше по-дълбоко значение? Никога не бе приемала Тайгър като безотговорен тип. Също така се опасяваше, че ако стане твърде настоятелна, той щеше да прекъсне връзката им. Беше съвсем ясно, че не иска трайни отношения. Оставаше да се надява, че ако живеят заедно, той ще я заобича така, както тя го обичаше.

Изтощението я повали, докато лежеше сгушена до Тайгър. Те бяха в безопасност в Резервата и бяха заедно. За този момент беше повече от достатъчно.

ГЛАВА 21

— И така, значи, ти не спориш, че с Тайгър сте заедно? Сексът горещ ли е? — Ричард се ухили.

Зенди погледна скептично колегата си.

— Това ли е най-остроумното, за което можа да се сетиш? Очаквах повече от теб.

— Е, бих могъл да попитам дали техните пениси са по-големи. Крийк ме уверява, че нашите са по-малки. А аз все още отказвам да си сваля панталоните пред нея, когато се осмели да ме попита. Така че, това слух ли е, или факт?

— Факт. — Тя игриво размърда вежди.

— Дявол да го вземе! Ще гледам никога да не заставам на съседен писоар до някой от тях. — Той се засмя на собствената си шега. — И двамата ли сте готови за това нещо, наречено „свързване“?

Обхвана я силен копнеж.

— Не знам. Не сме го обсъждали.

— Ти живееш в къщата му вече колко? Седмица? И той все още не те е помолил да станеш негова половинка?

— Не, и дай да оставим този въпрос. Не желая да го обсъждам.

— Аз съм твой приятел.

— Знам. Живея с Тайгър от осем дни в дома му, но все още нямам представа защо ме помоли да остана при него. Дали защото знае, че не мога да се прибера в моята къща, докато застрахователната компания не оцени щетите, или просто иска да живея с него. Нещата са... сложни.

— Аз съм мъж и знам как мислят мъжете. Тайгър е обсебен от теб. Виждам как те изпраща всяка сутрин и начина, по който те целува за довиждане. Той остава толкова дълго, колкото може, защото не иска да се разделя с теб. Всеки ден обядвате заедно и бърза в края на работното време, за да те вземе. Всичко това ми говори много. Би могъл да те остави да живееш в човешките жилища, след като беше отвлечена, но вместо това той те отведе в дома си. Мъжете правят това,

когато имат сериозни намерения. Повярвай ми! Ние не се отказваме така лесно от ергенския живот.

— Той е Нов вид.

— Какво от това? — Ричард махна с ръка.

— Не може да го сравняваш с обикновен човек.

— Само защото пенисът му е по-голям, не...

— Млъкни! Не това имах предвид и ти много добре знаеш. Кой знае какво означава за него да ме остави да живея в дома му. Просто може да е заради секса, а не „имам сериозни намерения към теб“.

— Не го вярвам нито за секунда. Той дойде вчера и те изненада с пикник. Каза, че планира да го повтори днес. Беше толкова нетърпелив да прекара времето с теб, че ме изхвърли навън, преди моят ескорт да успее да слезе от джипа, за да ме отведе на обяд. Този мъж е луд по теб.

— Възможно е. Той има проблеми, свързани с ангажимента, така че да не говорим за половинки.

Ричард въздъхна.

— И вие, деца, ще продължавате да си играете на семейство и няма да направите нищо по въпроса?

— Така изглежда.

— А ти какво искаш?

Зенди се поколеба.

— Тайгър.

Колегата ѝ се усмихна.

— Сигурен съм, че всичко ще се нареди. Вие двамата сте щастливи заедно. Всеки, който има очи, може да види това. — Ричард погледна през прозореца. — А, моят ескорт пристигна няколко минути по-рано. — Той се изправи и обу обувките си. — Приятен пикник с Тайгър! — Намигна ѝ. — И моля те, не правете секс на моето бюро.

Зенди се засмя.

— Имаш мръсно подсъзнание. Тук има камери, а на прозорците няма щори. Всеки, който мине, може да види какво става вътре. Наистина ли си мислиш, че това правихме вчера? Само обядвахме.

— Офицерите от Сигурността, които наблюдават мониторите на камерите, със сигурност ще го оценят, ако го направите. Защото поне един път ще им се отдаде да видят нещо увлекателно. — Ричард се засмя и се отправи към вратата.

Торент, висок, чернокос Нов вид, отвори вратата на офиса, преди Ричард да стигне до нея. Той държеше торба в ръката си и погледът му се спря върху младата жена.

— Зенди?

Тя се усмихна на ескорта на Ричард.

— Здравей, Торент? Какво става?

Новия вид се запъти към нея.

— Беше свикана спешна среща и Тайгър трябваше да присъства. Той ще дойде веднага, щом свърши. Няма да продължи дълго, но той не искаше да стоиш гладна, затова ти поръча обяд.

Зенди стана и приближи към него.

— Благодаря! — и протегна ръка.

Новия вид вдъхна и изръмжа към нея. Това я потресе толкова много, че тя бързо се отдръпна назад. Мъжът вдъхна отново и присви очи. После изръмжа по-силно и тялото му се напрегна. Ричард и Зенди размениха неразбиращи погледи, преди колегата ѝ да застане пред нея.

— Какво правиш? — Ричард се намръщи. — Плашиш я!

Торент сякаш се стресна.

— Съжалявам! — Протегна торбата с обяда към Ричард. — Ще те чакам отвън. Тайгър не ме предупреди, че тя е в период на висока температура. Трябва веднага да изляза оттук. Този аромат ме подлудява! Не съм бил с жена от известно време и трябва веднага да се махна, преди да съм направил нещо, за което Тайгър ще ме убие. — И бързо избяга от офиса.

Ричард се обърна, стиснал торбата с храна, и се разсмя.

— Ще умра от смях. Още ли овулираш? Мислех, че това продължава само няколко дни. Какво си ти? Център за производство на яйцеклетки?

Зенди беше смаяна.

— Не трябва да съм. — Разговорът с доктор Алисън изникна в паметта ѝ. — Биха ми антибиотик, след като ме спасиха от онези идиоти, които ме отвякоха. — Лекарката обясни, че това ще обърка цикъла ми. Навярно овулирам отново, вместо да имам продължителен цикъл. Тайгър нищо не ми каза.

— Чудя се защо ли? Може би току-що си започнала.

— Може би. Нямам представа, но явно това се случва. Обонянието им е невероятно.

— Искам да попитам откъде знаеш това? Звучиш така, сякаш си напълно информирана.

— Тайгър може да изброи съставките в шампоана ми, само като ме подуши. Наложил се да променя марката, която използвам, защото той не понася авокадо. Веднъж си измих косата с нов шампоан, Тайгър изобщо не беше видял шишето, тъй като му се наложи да излезе за някаква проверка по сигурността, когато ми го донесоха. Аз се измих, докато го нямаше, и той разбра какво има в шампоана още щом влезе в спалнята.

— Радвам се, че моето обоняние не е толкова силно. Отивам да обядвам. — Ричард внезапно се засмя. — Не забравяй за камерите, когато Тайгър се появи и реагира по начина, по който Торент току-що го направи. Мъжът изглеждаше така, сякаш иска да те сграбчи и да те повали на пода.

Зенди сложи торбата с яденето на бюрото си и я отвори. Чудеше се защо Тайгър не й бе казал нищо за това, което Видовете наричаха „висока температура“. Крийк твърдеше, че Новите видове могат да помиришат кога цикълът на жената идва. Изведнъж замръзна на стола си и се напегна. Тази сутрин Тайгър беше особено игрив.

Събуди я и я люби, докато тя не започна да си мисли, че никога повече няма да я пусне да стане от леглото. Винаги беше страстен любовник, но тази сутрин бе по-агресивен от обикновено. Възможно ли е той да не е забелязал, или периодът й е започнал, след като я изпрати до работното й място. Тя сви рамене и изяде сандвича с печено говеждо и чипса, после изпи содата, която бяха сложили в торбата.

Телефонът й звънна.

— Зенди Гордън.

— Здравей, малката ми! Съжалявам, но няма да успея за обяд. Срещата се проточи, а и трябва да изчакам да дойде доклада за сигурността. След това трябва да се обадя в Хоумленд. Заседнал съм в кабинета и скоро няма да се освободя.

— Всичко наред ли е?

— Да. Вече не сме в повишена бойна готовност. Правителството на САЩ взе по-твърда позиция относно враждебно настроените групи след това, което се случи с теб. Проследили са и са арестували най-върлите членове, отправяли обществени заплахи срещу НСО. Това ни

спасява от огромен брой нахъсани протестиращи. Правителството настоява да се въведе нов закон, според който заплахите и омразата срещу нас да се разглеждат като престъпление.

— Чудесна новина!

Тайгър се засмя.

— Бих могъл да благодаря на брат Адам, ако не беше мъртъв. Беше се подсигурил с множество камери и репортери, когато опита да те убие, и превърна това в международна новина. Така всички видяха с какво се налага да се разправяме, а общественият протест принуждава всички политици да ни подкрепят, ако искат да бъдат преизбрани.

— Ти се прояви като герой, когато ме спаси, рискувайки живота си. Това показва колко страхотни са момчетата от Новите видове. Плюс това сте много секси и горещи. — Зенди се изкиска. — Получаваме много писма лично до теб. Повечето са от жени. Надявам се да не ти се замае главата и да решиш да ме изхвърлиш.

— Ти си единствената жена, която искам.

— Много се радвам да чуя това, защото и ти си всичко, което искам.

Тайгър тихо измърка в телефона и тялото на Зенди моментално реагира. Този мъж издаваше най-очарователните звуци, които я възбуждаха. Тя прехапа устни, затвори очи и си позволи да помечтае за това, което най-много искаше сега.

— Липсваш ми!

— Ще те взема в четири вместо в пет.

— А какво ще си помисли шефът ми? — Зенди се засмя, знаеше, че Тайгър ще оцени шегата. — Не искам да ме уволнят.

Той също се засмя.

— Шефът ти ще си помисли, че те преследвам сексуално и това ти харесва.

— Обещания, обещания...

— Това е обещание. — Тайгър замълча за миг. — Ще затварям. Докладът вече е пред мен и трябва да се обадя в Хоумленд.

— Ще се видим в четири.

— Да, ще се видим. — И прекъсна връзката.

Зенди приключи с обяда си и забеляза, че Торент не придружи Ричард до вратата, когато го докара обратно от кафетерията. Това беше необичайно, тъй като винаги го правеше.

Ричард ѝ се усмихна.

— Как беше обядът с Тайгър?

— Не успя да дойде. Изникнали неотложни задачи. Но днес ще си тръгна час по-рано от работа. Тайгър ще дойде да ме вземе в четири, за да изкупи вината си пред мен.

Колегата ѝ се засмя.

— Виждаш ли? Той е луд по теб. Крийк ми каза, че много ѝ липсваш и пита дали ще обядваш утре в кафетерията. Обясних ѝ, че си в период на висока температура и тя каза, че ще се видите след няколко дни.

Зенди се върна към работата си и започна да преглежда писмата. Пощата се беше увеличила значително. След събитията миналата седмица това бяха предимно писма в знак на подкрепа. Писмата, пълни с омраза, бяха намалели. Това беше хубава промяна.

* * *

Тайгър вдигна поглед и видя Бестиал, който влезе в кабинета му и отпусна огромното си тяло в един стол срещу него. Мъжът изглеждаше подозрително весел и Тайгър се напрегна.

— Какво?

— Как е твоята половинка? Още ли не си ѝ казал?

— Не.

Бестиал широко се усмихна и кучешките му зъби лъснаха.

— Глупак! Кажй ѝ, че тя е твоята половинка и се обвържи с нея.

— Не е толкова просто.

— Разбира се, че е. Зенди няма остри зъби и не може да се бие, както правят нашите жени. И се съмнявам, че е толкова упорита, колкото са те. Можеш да се справиш с нея, ако се съпротивлява, докато не промени решението си. Не ми казвай, че се страхуваш да не ти скрита задника. Ще загубиш цялото ми уважение към теб.

— Млъкни! Сложно е.

— Ти го правиш да е сложно. — Бестиал се забавляваше. — Нали се бих с теб и знам — Зенди няма никакви шансове.

— Не става дума за надмошце. Тя е имала двама мъже, които са били лоши половинки и са разрушили доверието ѝ към нашия пол.

— И ти не си по-добър от тях, щом дори не знае, че си има половинка. — Новия вид изсумтя. — Искаш ли аз да ѝ кажа?

— Не се намесвай!

— Мога да го направя.

— Не, не можеш! Брон още ми ръмжи понякога, ако погледна към Бека, когато ги срещна. Купих подарък за раждането на сина им и когато отидох да им го дам, имах чувството, че всеки момент ще ме нападне. Ти използва името ми, за да го накараш да я последва, принуждавайки го да мисли, че се интересувам от нея и съм готов да му я открадна.

— Но това свърши работа. — Бестиал се засмя. — Никога не съм виждал някой от Видовете да спринтира толкова бързо, колкото Брон, когато се изстреля от кабинета ти, за да стигне до Бека. Все още си мисля, че трябваше да нарекат бебето Спринт.

Тайгър се усмихна.

— Много ми се иска сам да им разкажеш за това.

— Няма начин. Кисмет е най-чудесното име, което можеха да изберат. Но ти пропускаш най-важното. Помогнах им да се съберат и те са много щастливи заедно. Нека помогна и на теб.

— Стой настрана от това.

— Кога ще ѝ кажеш?

— Скоро.

— Как смяташ да ѝ го кажеш?

— Не знам. Защо си толкова любопитен?

Бестиал сви широките си рамене.

— Скучно ми е.

— Заеми се с някакъв нов спорт или прекарай известно време в Дивата зона. Венджънс ще се радва да има приятел. Върви се меси в неговия живот. Той е този, който има нужда от помощ с жените. Потънал е в скръб от загубата на половинката си.

— Предпочитам да помогна на теб.

— Иди си намери жена и сподели секс с нея.

Бестиал го изгледа с присвити очи.

— Аз съм твой приятел, можеш да говориш с мен. Боиш се, че тя ще те отхвърли ли?

Тайгър пое дълбоко въздух и се облегна назад в стола си.

— Да. — Беше облекчение да си го признае.

— Никога не съм мислил, че ще доживея деня, в който една малка жена ще те покори. Това е толкова забавно!

— Не е смешно! — Гневът се надигна в Тайгър.

— Но е така. — Бестиал се засмя. — Сам разбираш, че всички ние се наслаждаваме на тази ситуация, защото ти се биеше в гърдите и навсякъде тръбеше, че никога няма да си вземеш половинка. А това, че е човек, се явява като допълнителен бонус.

Тайгър изръмжа и скочи на крака.

— Нямам търпение кога най-сетне ще срещнеш жена, която ще поискаш за половинка. Тогава ще видим дали ти е забавно.

Бестиал бавно се изправи на крака, по лицето му нямаше нито следа от веселие.

— Ако някога намеря жена, която искам да направя моя половинка, просто ще я заведа у дома и ще я задържа там. И веднага, след като се окаже в моя дом, няма да ѝ позволя да си мисли, че само живеем заедно. Ще се обвържа с нея. Опитай! Трябва да направиш нещо.

— Правя го.

— И какво правиш?

— Имам план.

— Какъв?

Тайгър се поколеба.

— Зенди каза, че мъжете, които са я направили нещастна, не са имали понятие какво е това отговорност. Ще ѝ докажа, че аз не съм като тях.

— И как ще го направиш?

Тайгър не отговори. Нямаше желание да продължава да обсъжда тази тема.

— Чудесно! Надявам се, че каквото и да си намислил, ще сработи, преди Зенди да си отиде. Не ми се ще да те видя унил и скърбящ заради загубата на половинката ти. А ако това се случи, не очаквай никакво съчувствие от мен. — Бестиал напусна кабинета и затръшна вратата след себе си.

Тайгър изръмжа. Беше повече от разстроен. Бестиал беше прав. Трябваше да каже на Зенди, че няма намерение да я остави да си иде. Те бяха свързани. Трябваше само преди това да я накара да се почувства сигурна с него. Тя можеше да избяга, а за разлика от Бестиал

той нямаше да я принуди да остане, макар че ако си тръгне, това щеше да разбие сърцето му.

* * *

Точно в четири часа Зенди видя как джипът на Тайгър спира пред сградата. Бързо пхна крака в обувките си и махна за „довиждане“ на Ричард. Излезе от офиса, преди Тайгър да успее да стигне до вратата. Той се усмихна и я прегърна.

— Липсваше ми! — Сведе глава и я целуна.

— Предполагам, че е така — Младата жена се засмя. — Правим представление на Ричард и на всички пред камерите.

Красивите му сини очи заблестяха.

— Това не е нищо. Ето им едно истинско представление.

Зенди ахна изненадано, когато Тайгър я сграбчи и краката ѝ се откъснаха от земята. Автоматично обви ръце около врата му и се зацелуваха така страстно, че тя изпита желание да обвие крака около него. Искаше да трие през дрехите клитора си в члена му, който, вместо това, се притискаше към долната част на корема ѝ. Отчаяно се нуждаеше да потуши пламъците на желанието, изгарящи тялото ѝ. Но Тайгър откъсна устни от нейните.

— Да вървим! — изръмжа той. Красивите му котешки очи бяха пълни със страст.

— О, да! Да тръгваме! Карай бързо!

Без да я пуска от прегръдките си, Тайгър отиде до джипа и я настани на пътническата седалка отпред. Преди да я освободи от обятията си, зарови лице в шията ѝ.

— Колкото е възможно по-бързо. — И скоростно се настани зад волана.

Зенди погледна напрегнатото му изражение и то много ѝ хареса. Това обещаваще горещ секс веднага щом стигнат до къщата му.

* * *

Тайгър паркира на алеята и скочи от джипа. Зенди не го изчака да дойде при нея, вместо това се втурна към входната врата. Чу го да ръмжи силно, а звукът от тежките му стъпки я увери, че е по петите ѝ. Стигна до стъпалата на верандата, но така и не успя да се качи по тях, тъй като Тайгър я сграбчи за бедрата. Младата жена се разсмя, когато бягството ѝ завърши и тя се оказа праметната през рамото му, с главата надолу. Той се изправи, сложи длан на дупето ѝ и здраво я притисна към тялото си.

Бързо отвори вратата, прекоси дневната и по коридора влезе в спалнята. Зенди ахна, когато я хвърли по гръб на мекия матрак. Той отстъпи назад и тя се повдигна на лакти, за да го види.

— Сваляй дрехите или ще ги разкъсам! Искам те на секундата!

После се наведе, събу обувките и ги хвърли небрежно зад гърба си. Пръстите му сграбчиха ризата, издърпаха я през главата, оголвайки сексапилния му стегнат корем и загорялата кожа на гърдите му. Мускулестите му ръце се вдигнаха и махната кожената лента от опашката, в която бе събрана дългата му коса. Той разклати глава и копринените кичури се разпиляха в безпорядък по раменете му. Тогава присви сините си очи и изръмжа.

— Веднага, Зенди! Говоря сериозно. Знам, че много харесваш тази блузка. Свали я или ще стане на парцал.

Зенди седна в леглото и бързо свали блузката и сутиена, в същото време Тайгър разкопча панталоните, избута ги надолу и ги изрита встрани. Пенисът му беше дебел и твърд и сочеше право към нея. Тя моментално легна по гръб, вдигна крака и извивайки се, свали панталоните и бикините. Тайгър ѝ помогна да ги изхлузи през глезените и ги захвърли при собствените си дрехи.

Останала напълно гола, просната в средата на леглото, Зенди облиза устни. Погледът на Тайгър се устреми към устните ѝ и от гърдите му се изтръгна мъркане. Той опря коляно на леглото, плъзна се с нетърпение напред и забивайки от двете ѝ страни лакти в матрака, заключи Зенди в капана на тялото си.

Беше ѝ трудно да мисли, когато го искаше толкова много, но Зенди имаше няколко часа, за да размишлява върху нещата, преди той да дойде да я вземе от работа. Те така и не бяха намерили време сериозно да обсъдят проблемите, тъй като всеки от тях беше

подозрителен към намеренията на другия, но имаше един въпрос, на който бе решила да получи отговор.

— Чакай! — Тя вдигна ръце и ги опря в гърдите му, преди Тайгър да се отпусне върху нея. — Може би първо трябва да взема душ. Днес беше доста горещо и съм потна. Вероятно мириша лошо.

Новия вид вдъхна дълбоко през носа си и от гърлото му отново излезе мъркане, при което гърдите му завибрираха под дланите ѝ.

— Никакъв душ! Миришеш толкова добре, че ми се иска да те изям. — Погледът му се спусна по тялото ѝ и Тайгър се плъзна леко надолу, докато лицето му застана над корема ѝ. — Искам да разбера дали си толкова вкусна, колкото е и аромата ти. Разтвори крака широко за мен!

Младата жена лудо искаше Тайгър да я опита, клиторът ѝ пулсираше в очакване на горещата му алчна уста и на всички чудесни неща, които можеше да направи с нея. Зърната ѝ се втвърдиха, коремът ѝ затрепери. Беше невероятно трудно да запази дишането си спокойно и да устои на порива да разтвори бедра и да му даде пълен достъп. Стана още по-трудно да се съпротивява на желанието, когато Тайгър сниши още по-ниско глава и целуна с отворена уста гънката, където бедрото се съединяваше с тялото ѝ.

— Тайгър — прошепна тя.

Той изръмжа тихо, след което замърка.

— Ароматът ти е страхотно хубав!

Значи Тайгър знаеше, че тя е в топлина. Мозъкът ѝ просто ѝ крещеше този факт.

— Ъъм, Тайгър?

Устните му леко се спуснаха по-надолу и той зарови бузи и нос между бедрата ѝ, молейки ги да се отворят.

— Да, малката ми?

— Ммм, мисля, че трябва да използваш презервативи. Пак съм в овулация.

Тайгър веднага престана да се търка в бедрата ѝ и замря. Минаха секунди, а той сякаш се бе вкаменил. Най-сетне вдигна глава и срещна внимателния ѝ поглед, като я изучаваше.

— Не се нуждая от тях, когато съм с теб, Зеңди.

Сърцето ѝ увеличи ритъма си, докато се опитваше да разбере какво точно има предвид той. Почти се страхуваше от неговия отговор.

— Защо не?

Внезапно Тайгър се раздвижи, сграбчи бедрата ѝ и ги разтвори. Вместо да отговори, устата му се впи в клитора ѝ и започна да го смуче. Усещанията станаха още по-силни, когато той силно замърка, изпращайки вибрации в точката, в която телата им се докосваха. Зенди падна назад, пръстите ѝ се заровиха в копринената му коса, имаше нужда да се държи за нещо, когато удоволствието я заля.

— О, Боже!

Тайгър беше безмилостен, докато си играеше с набъбналото снопче от нерви — ближеше го и силно го подръпваше с устни. Езикът му се движеше все по-бързо, мъркането му ставаше все по-силно. Ръцете му задържаха бедрата ѝ отворени, когато от интензивността на усещанията тя се опита да ги затвори. Гърбът ѝ се изви в дъга и тя извика името му, докато тялото ѝ се тресеше от мощен оргазъм.

Натискът върху бедрата ѝ изчезна и леглото се разклати, когато Тайгър се премести по матрака. Опитвайки се да успокои дишането си, Зенди отвори очи, за да го види какво прави. Внезапно той я обърна по корем, притисна се към гърба ѝ и разтвори бедрата ѝ с краката си. Младата жена изстена, щом дебелият връх на пениса му се отърка във влажната ѝ сърцевина. С един точно премерен тласък той се заби в нея, чак до топките.

Тайгър се опря на ръце, за да не смаже Зенди под тежестта си и разтвори краката ѝ още по-широко. Едва се съдържаше да стои неподвижно, докато кадифената ѝ мекота се приспособяваше към огромния му член, разтегнал я отвътре. Устните му намериха врата ѝ, а остриите зъби леко я стиснаха. После излезе почти напълно от тялото ѝ, преди да се забие отново със сила и започна да тласка в нея дълбоко и ритмично.

Зенди се вкопчи в завивките и извърна глава, за да може да диша, докато Тайгър я обладаваше бързо и яростно. Дори не можеше да мърда, беше напълно притисната под него. И въпреки че тялото ѝ все още конвулсивно потрепваше от преживяния оргазъм, удоволствието започна да нараства. Тайгър мъркаше и ръмжеше, той премести ръце по-близо до ребрата ѝ, като по този начин заключи младата жена в клетката на тялото си.

— Не мога да спра! — изръмжа той. — Ти си толкова стегната и гореща! И миришеш толкова хубаво! — Зъбите му се забиха в рамото

й, без да нараняват кожата, просто я стиснаха и задържаха на място.

— Да! — насърчаваше го Зенди, макар да не беше сигурна какво точно иска — да продължи да я обладава със същата сила и страст, защото се чувстваше невероятно, или искаше да я ухапе. — Не спирай!

Зенди стенеше, опитвайки да се движи срещу него. В отговор той увеличи ритъма на тласъците и я стискаше по-здраво, тъй като се отпускате върху нея все повече и повече, докато Зенди не изгуби възможността да се движи изобщо. Всичко, което можеше да прави, бе да приема в себе си твърдата му плът, което я възбуждаше и разпалваше много повече. Изкрещя, когато вторият оргазъм помете тялото й, което не се бе възстановило още от първия. Екстазът я заля и тя се разтрепери. Краката й омекнаха и разбра, че всеки момент може да припадне.

Тайгър тласна за последен път дълбоко в нея, притисна силно бедра в дупето й и ревът му почти я оглуши — този рев беше чест за всеки лъв. Тялото му започна да потръпва в бързи, силни спазми и Зенди почувства как се излива в нея. Задъхана, тя се опитваше да си поеме дъх. Потта лепнеше между телата им и й причиняваше лек гъдел. Тайгър изстена силно и се срути върху нея, отпускатйки цялата си тежест. Притисна я силно в матрака.

— Тежиш — изпъшка Зенди.

Тайгър изглежда едва намери сили да се повдигне и да се отдръпне встрани, и тя можеше да диша отново. Той сведе глава и облиза рамото й там, където я беше ухапал преди. Младата жена обърна глава, колкото да види лицето му.

— Пак ли ме ухапа?

— Не, но ми се искаше. — Той се засмя.

— Лелеее! — Очите й се затвориха.

— И аз се чувствам по същия начин. — Тайгър зарови нос в шията й.

С възстановяването на тялото й се възвърна и способността й да мисли. Тайгър знаеше, че е в период на висока температура и че може да забременее. Възможно е да не използва презервативи, защото може да е стерилен. Намръщи се, докато размишляваше.

— Какво има, Зенди? — Той я ухапа по ушенцето.

— Болен ли си от нещо, което те прави стерилен? Знаем, че Новите видове могат да имат деца. Лекарката ми каза това, след като

видя белезите от твоите ухапвания. Мислеше, че сме свързани.

Тялото му се напрегна. Зенди обърна глава и срещна погледа му. Мъжът беше преbledнял толкова, че тя успя да го забележи, и докато изучаваше очите му, осъзна какво вижда в тях. Вина.

— Какво става?

— Нищо. — Тайгър отвърна поглед.

Заболя я.

— Лъжеш! Погледни ме и кажи какво става! Аз съм във висока температура, но ти не каза нито дума. Трябваше да го науча от Торент. Дори направих така, че да подушиш аромата, и ти много добре знаеш, че съм в овулация. По време на секс дори се държиш по-различно и ставаш по-агресивен. Не че не ми харесва. Защо не ми каза, че съм в период на топлина?

Тайгър отново вдигна очи. Емоцията, която видя в тях, я зашемети. Можеше да се закълне, че това е страх. Внезапно той скочи и я хвана за китките. Притисна ги към матрака и прикова младата жена на място.

— Защо ме държиш така? — Зенди не се страхуваше, но той — да. Вече беше сигурна, че точно това видя в очите му, когато погледите им се срещнаха.

— Не искам да избягаш от мен!

— Защо, по дяволите, трябва да бягам от теб? И може ли да ме пуснеш, искам поне да се обърна. Обичам да те гледам в очите, без да ми се налага да си счупя врата.

Той се поколеба, но пусна китките ѝ, като притисна длани от двете ѝ страни към матрака. После леко се повдигна, за да може Зенди да се преобърне.

— Обърни се!

Тя го направи, като преди това трябваше да разплете крака от неговите. В секундата, в която се озова по гръб, Тайгър легна върху нея и отново сграбчи китките ѝ. Протегна ги над главата на Зенди и преплете пръсти с нейните, приковавайки я здраво към леглото.

Тя го погледна в лицето и красотата му я порази за сетен път. Дългата му коса беше разрошена, а невероятните му очи бяха толкова сини, че се почувства изгубена в тях. Тайгър беше нейният паднал ангел, когото тя обичаше.

— Защо мислиш, че ще избягам от теб? Моля те, говори с мен! Не разбирам нищо и това, което сега се върти в главата ми, ме плаши ужасно. Довери ми се! Какъвто и да е проблемът, можем да го решим заедно.

Тайгър хапеше долната си устна и мълчеше. Това привлече вниманието ѝ, докато чакаше отговор. Той пое дълбоко въздух, после издиша бавно и я погледна в очите.

— Вече втори ден си в топлина. Ето защо ти донесох обяд на работата. Знаех, че не мога да те заведа в кафетерията. Мъжете щяха да реагират веднага и ти щеше да разбереш, че си във висока температура. Помолих Торент да изпрати жена, която днес да ти донесе обяда, но явно това не е станало, след като ми спомена, че той ти е казал истината.

— Защо не искаше да знам? Толкова съм объркана, нищо не разбирам.

— Искях да забременееш.

Зенди го зяпна в недоумение. Отне ѝ известно време, докато асимилира тази информация.

— Защо?

Тайгър сниши лице, докато дъхът им се смеси.

— Мислех, че по-лесно ще се съгласиш да бъдеш моя половинка, ако носиш детето ми. Искях да разбереш, че умишлено съм се съгласил това да се случи и съм готов да поема отговорностите. Каза, че двамата ти мъже са бягали от отговорност. Но аз — не. Надявах се също, че ще се почувстваш по-обвързана с мен, ако това се случи... и че ще ти бъда нужен.

Сърцето ѝ почти спря.

— Искаш да бъда твоя половинка?

— Ти вече си, по дяволите! — изръмжа Тайгър, а в очите му блестеше гняв. — Ти си моя, Зенди! Моя си от мига, в който се събуди върху капака на джипа ми и ме целуна. Просто не исках да го призная отначало, но ти си моята половинка и аз съм твоята!

Зенди продължаваше да го зяпа недоумяващо.

— Правилно ли разбрах всичко? Опитвал си се да ме оплодиш? Не помисли ли, че първо трябва да ме попиташ?

— Съжалявам! Знам, че това не е правилно, но ти си била наранявана много пъти в миналото. Обичам те. Готов съм на всичко, за

да те обвържа толкова здраво с мен, колкото съм аз с теб. Ти не си Вид и не мога да те пристрастя към моя аромат. Можеш да ме оставиш и да не страдаш от това така, както аз ще страдам. Само при мисълта, че мога да те загубя, обезумявам. Няма да го преживея.

Зенди се размърда.

— Пусни ми ръцете!

Тайгър се поколеба и с неохота го направи.

— Заслужавам да ме удариш.

Вместо това тя се протегна и взе лицето му в шепи.

— Тайгър, само трябваше да попиташ. Искам да бъда твоята половинка.

— Наистина ли? — Тайгър беше съвсем шокиран.

— Да. И аз те обичам! И не е нужно да имам супер нос, за да се чувствам прираствена към теб. Сърцето ми вече е.

Устните му превзеха нейните в страстна целувка и Зенди изстена в устата му. Тайгър разтвори краката ѝ със своите, допря члена си до сърцевината ѝ и с един тласък влезе в нея. Тя откъсна уста от неговата и повторно изстена. Погледите им се потърсиха и се впиха един в друг. Новия вид замърка.

— Ще се самоубия, докато се опитвам да те направя бременна. Искам дете с теб! Искам всичко с теб!

Зенди примигна, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Тогава престани да говориш. — Тя обви крака около кръста му. — По-малко приказки, повече секс!

— Наистина те обичам! — Той се засмя щастливо.

— И аз те обичам, миличък! И също така обичам да те усещам вътре в мен. Наистина ли мислиш, че можеш толкова бързо да направиш бебе?

— Твърдо съм решен — отвърна ѝ.

— Голяма късметлийка съм!

Беше малко уплашена от идеята да има бебе. Връзката им се развиваше прекалено бързо. Но споменът за това колко близко беше да загуби Тайгър завинаги, прогони всички съмнения. Животът беше твърде кратък и тя нямаше да позволи на страха да я спре да грабне щастието с две ръце.

ЕПИЛОГ

Девет дни по-късно

— Благодаря ти, че направи това за мен! — Зенди се усмихна на Смайли.

Новия вид я гледаше предпазливо.

— Тайгър ще ме убие. Той каза да не напускаш Резервата.

— Знам и затова оценявам помощта ти още повече.

Смайли кимна.

— Поставих седем отлично обучени офицери в района. Те са достатъчно далеч, за да не пречат на интимната ви сфера, но достатъчно близо, за да разберат, когато има опасност. Тайгър ще ме убие, ако ти се случи нещо. На другите не са давали директни заповеди относно теб, само на мен.

— Ти си добър приятел.

— На Тайгър — не, но на теб — да. — Мъжът се засмя.

Зенди го побутна с ръка.

— Знам, че не си щастлив да ме оставиш сама тук, но е време да тръгваш. — Тя си погледна часовника. — Сега Тайгър трябва да пристигне на работата ми и Ричард ще му даде бележката. Обзалагам се, че ще дойде тук много бързо. Направи така, че да не се засечете по пътя.

— Няма начин. Ще се скрия и ще почакам, докато не си в ръцете му, за да съм уверен, че си в безопасност.

— Сигурен ли си, че офицерите са достатъчно далеч?

Смайли кимна.

— Ти ми обясни какви са твоите планове. Тайгър ще разкъса мъжете на парчета, ако се доближат и видят твърде много. Известно е как половинките се отнасят към такива неща. Повярвай ми! Ще имате лично пространство, Зенди. Още минута и ако не изчезна от тук, вече няма да бъде забавно. Тайгър ще подуши, че съм бил с теб и ще побеснее. Сега ще тичам бързо и надалеч, за да не го срещна.

Смайли се обърна и се втурна в гората, далеч от пътя. Зенди се засмя и огледа околността около потока, после събу обувките си и започна да се съблича. Нервно огледа поляната още един път, свали останалите дрехи и влезе във водата.

Шумът от приближаването на Тайгър не можеше да бъде пропуснат. Злобното ръмжене и тежките стъпки на ботушите, удряци заплашително по земята, докато мъжът тичаше с пълна скорост през шубраците, бяха много силни. Съдейки по звуците, Новия вид беше наистина ядосан. Зенди отново се усмихна и го потърси с поглед в посоката, откъдето се чуваше зловещият шум.

Няколко секунди по-късно Тайгър изскочи от гората с рев, вместо поздрав. Косата му се бе измъкнала от опашката, а ризата му се бе скъсала, вероятно от някой нисък клон. Младата жена се надяваше да не е ранен. Тайгър я погледна с такава ярост в очите, че дивият му поглед можеше да изплаши всеки друг, но не и нея. Вместо това, тя му махна.

— Здравей, миличък!

— Зенди? Какво правиш тук със Смайли? — Той изрева думите. — Ще го убия, задето те е извел от Резервата и те е изложил на опасност.

Зенди беше леко шокирана от това колко злобен и смъртоносен изглежда в този момент мъжът, когото обичаше. Тайгър беше бесен и изобщо не беше сладък.

— Преди да го направиш, защо не се огледаш? Смайли ми помогна да организирам това. Той е мой приятел, който ми направи огромна услуга, Тайгър. Имах нужда от помощ, защото не можех да нося всичко сама, а и не знаех как да използвам помпата, за да надуя дюшека. Излязох от Резервата само защото това е нашето специално място.

Тайгър огледа полянката. Зенди се отпусна, знаеше, че той ще се охлади. Ако не, можеше да се присъедини към нея в прохладната вода. Надуваемото легло беше акуратно застлано, а до него стоеше кошница за пикник. Походен фенер и купчина кърпи лежаха върху одеялото. Всичко изглеждаше толкова хубаво. Младата жена отпрати поглед към Новия вид и видя, че той я наблюдава внимателно. Усмихна му се.

— Изненада! В гората има разположени офицери, които са достатъчно далеч, за да не ни притесняват, но те ще се погрижат никой

да не ни нападне. Реших, че ще бъде много романтично да прекараме нощта тук заедно. И така, не искаш ли да се съблечеш? Малко ми е студено тук сама.

Тайгър бавно се усмихна.

— Съжалявам! Получих бележката ти и успях само да прочета, че си излязла извън Резервата. Направо откачих. Защо си тук? — Той се поколеба. — Не е безопасно да напускаш пределите на НСО. Смайли много добре знае какви са заповедите ми относно теб.

— Ето защо Смайли вече вероятно е избягал в друга държава. Обзалагам се, че са те чули как ревеш на километри от тук.

Новия Вид се разсмя и изрита обувките си.

— Ти наистина ли организира всичко това за мен?

— Да, и е по-добре да направиш нещо чудесно, за да го заслужиш. — Усмихната, Зенди излезе от водата.

Тайгър поглъщаше голото ѝ тяло с очи и изръмжа меко:

— Ще ти направя много чудесни неща.

Тя грабна една кърпа и започна да се подсушава, докато наблюдаваше как той сваля дрехите си. После отиде до надуваемия дюшек и се качи върху него. Легна по гръб, сложи възглавница под главата си и разтвори широко крака.

— Виждаш ли нещо, което ти харесва?

— О, да, Зенди! — Тайгър вече беше гол и моментално приближи до нея. Сложи коляно на леглото и измърка силно. Зенди се усмихна и разтвори подканящо ръце. Той се качи на дюшека и се настани над нея, като замърка още по-силно.

— И какво искаш?

— Теб! Винаги теб! И само теб!

— И аз чувствам абсолютно същото, но трябва да поговорим малко, преди да направим каквото и да е.

Тайгър се намръщи.

— Преди? — Огледа голото ѝ тяло и изръмжа в знак на протест. — Ще говорим по-късно.

Зенди сложи ръце на гърдите му.

— Тайгър, това е сериозно. Сега трябва да обсъдим нещо.

— По-късно. — Той се смъкна надолу по тялото ѝ и прокара пръсти от колената до вътрешната страна на бедрата ѝ.

Тя затвори очи и дишането ѝ се накъса, отчаяно желаше Тайгър да я люби. *Този мъж има уста, която...* Бързо избута тази мисъл надалеч.

— Тайгър?

Погледът му срещна нейния.

— Какво? — Той измърка.

— Ще ти кажа по-късно.

Новия вид се засмя.

— Така е много по-добре, защото мисля, че само след секунда ще ти бъде доста трудно да мислиш, камо ли да говориш. — И сведе глава.

Зенди изстена. Всички мисли напуснаха главата ѝ, докато Тайгър я ближеше, довеждайки я до мощен оргазъм. Тя изкрещя името му, когато се качи върху тялото ѝ, и дъхът ѝ секна, щом влезе в нея. Обви се около него, докато той я яздеше диво. Малко по-късно и двамата бяха доволни и задъхани.

Тайгър легна до Зенди, за да не ѝ тежи.

— Готова ли си да вечеряме, преди да те изтощя отново? Ще имаш нужда от всичките си сили.

Тя му се усмихна и го погали с пръсти по челюстта.

— Аз наистина трябва да ям.

— И аз също. Само че ти си моят десерт — ухили се Тайгър.

— Това е специален случай, Тайгър.

— Всяка вечер с теб е специална, Зенди.

— Наистина много те обичам!

— И аз много те обичам! — Усмивката не слизаше от устните му.

— Хей, Тайгър? — Зенди го погледна в очите.

— Какво, мъничката ми?

— Ще трябва да спреш да ме наричаш така.

Обърканото изражение, изписало се на лицето му, го накара да изглежда много сладък.

— Нали ти харесва, когато те наричам така?

Младата жена кимна и потърка тялото си в неговото, после се притисна толкова силно в него, че телата им почти заприличаха на едно.

— Много ми харесва, но скоро няма да бъда вече „мъничката ти“.

Тайгър се намръщи. Тя взе ръката му и я постави на корема си.

— Вероятно ще стана много голяма, но за теб ще бъде по-добре да продължаваш да ме искаш. — Зенди се забавляваше. — Или никога няма да имам второ бебе.

Тайгър застина с широко отворени очи.

— Зенди?

— Току-що разбрах, татенце.

Тя видя сълзи в очите му. Внезапно той се протегна и я постави върху себе си.

— Защо не ми каза? Можех да смачкам бебето!

Зенди се надигна и го възседна.

— Това ли е всичко, което можеш да ми кажеш?

Тайгър седна и обви ръце около нея.

— Не. Обичам те! Това е най-добрата новина, която някога съм чувал. — Постави ръка на корема ѝ. — Бебе? Сигурна ли си? Наистина ли?

Тя кимна.

— Триша потвърди. Вчера на работа повърнах два пъти, тази сутрин също. Затова отидох при нея на преглед. Имах подозрения, защото гърдите ми станаха чувствителни. Ще си имаме бебе.

Прегърна я, както седеше в скута му.

— Благодаря ти, Зенди!

Тя също го прегърна.

— За какво? Че забременях толкова лесно? — Разсмя се.

— Това е бонус, но не. Благодаря ти, че дойде в живота ми! Аз съм много щастлив и ти си причината за това. Ти си всичко за мен! Ти и нашето бебе!

Зенди го целуна.

— И ти си моят живот. Направи ме толкова щастлива, Тайгър! Ти наистина си моят ангел.

Той се ухили.

— Ангел, а? — Повдигна я и я спусна върху члена си. — Чувстваш ли се ангелски?

Тя изстена името му.

— Всъщност, все още си мисля за теб, като за мой ангел. Ти ме възнасяш на небето през цялото време.

Тайгър тласна нагоре в тялото ѝ.

— Ще отидем там заедно.

Издание:

Автор: Лорън Донър

Заглавие: Тайгър

Преводач: Illusion

Година на превод: 2017

Език, от който е преведено: Английски

Издател: Читанка

Година на издаване: 2018

Тип: Роман

Националност: американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/4546>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.